

МЕРЛИН

КНИГА 2

СЕДЕМТЕ ПЕСНИ

Т. А. БАРЪН

PRO
BOOK

Т. А. БАРЪН

СЕДЕМТЕ ПЕСНИ

Превод: Илиана Велчева

chitanka.info

Сагата продължава...

Мерлин донася надежда на омагьосания остров Финкайра, който се намира между земята и небето. Но над Финкайра все още виси голяма опасност и първата жертва е майката на Мерлин. Единствената му надежда да я спаси, е да овладее Седемте песни на Мъдростта. За да стори това Мерлин трябва да победи чудовище, което само с поглед може да предизвиква смърт.

Влезте в света на Мерлин!

ЗА АВТОРА

Т. А. Барън отраства в ранчо в Колорадо и пътува много като стипендиант на Роудс. Напук на мечтата му да стане писател, той не намира кой да публикува първия му роман. Захваща се с бизнес предприятие, като в крайна сметка става президент — и решава да опита отново. През 1989 г. изненадва партньорите си и се мести обратно в Колорадо, за да стане писател и природозащитник. Оттогава е написал над двадесет ентусиазирано приети романа, детски книги и книги за природата. Много от творбите му са се превърнали в международни бестселъри. Печели наградата «Наутилус», която се връчва на книги, вдъхновяващи по-добър свят, както и много признания от Американската библиотечна асоциация и Международната читателска асоциация.

ОТЗИВИ ЗА «МЕРЛИН» ОТ Т. А. БАРЪН

«Омагьосващо... Читателите ще се насладят не само на действието и на добре изградения сюжет, но и на израстването на Мерлин от неопитен юноша до мъдър и грижовен магьосник.»

— Booklist

«Великолепно и докосващо четиво.»

— Kirkus Reviews

«Възхитително оригинална история за магии и митове.»

— School Library Journal

Необикновено пътуване за ума, тялото и душата — както за Мерлин, така и за нас.

Маделайн Л'Енгъл

Пропита с вълшебство.

«Ню Йорк Таймс»

С този изключителен епос Т. А. Барън прави внушителна добавка към древната и съвременна литература, посветена на величествената фигура на Мерлин, като смесва изворите на митичното въображение със собствените си писателски заложи. Придружавайки

младия Мерлин по неговия изпълнен с ужас, подвизи и терзания път, читателят изживява едно увлекателно и дълбоко лично приключение.

Лойд Аликсандър

Това е един прекрасен епос с незабравими, ярки герои — истински дар.

Исабел Алиенде,
автор на «Къщата на духовете» и «Дъщеря на съдбата»

Тук са всички елементи на една бъдеща класика.

Робърт Редфорд,
актьор, режисьор и природозащитник

Барън е сътворил не просто вълшебна страна, пълна с изключителни същества, а една наистина вълшебна история... която ще омагьоса читателите.

Booklist, сайт за литературна критика,
за «Изгубените години на Мерлин»

Романът се развива на вълшебния остров Финкайра и описва детството на магьосника Мерлин убедително и с въображение.

The Horn Book, сайт за литературна критика,
за «Изгубените години на Мерлин»

Герой, който търси истинската си идентичност, загадки, които изпитват интелигентността, нравствеността и куража му — в тази книга има всичко... Вълнуващият край предлага нов поглед върху миналото на малкия

приключенец. Романът ще допадне на онези, които харесват фентъзи жанра и митичните пътешествия. И, разбира се, Мерлин, най-великия от всички магьосници.

Списание VOYA,
за «Изгубените години на Мерлин»

Със сигурна ръка Барън рисува правдоподобно минало за най-изкусния вълшебник на всички времена.

Списание «Фемили Лайф» (избрано от редактора),
за «Изгубените години на Мерлин»

С всеки том сагата «Изгубените години на Мерлин» предлага все по-ярки герои, все по-богата атмосфера и черпи от най-дълбоките кладенци на келтския фолклор... Читателите със сигурност ще молят за още.

Booklist, сайт за литературна критика,
за «Огънят на Мерлин»

Тези, които обичат поредиците «Мерлин» и «Великото дърво на Авалон», с радост ще открият нов приятел в лицето на Базил.

Списание VOYA,
за «Драконът на Мерлин»

Когато става дума за Мерлин и Авалон, никой не може да се сравнява с Барън, който отново вдъхва живот, цвят и любов на Седемте царства. Почитателите му с удоволствие ще изгълтат новото попълнение в поредицата.

Журнал «Ученическа библиотека»,
за Дракона на Мерлин: Отмъщението на «Дуумрага»

Почитателите на Т. А. Барън и множеството му саги за Мерлин няма да останат разочаровани.

Booklist, сайт за литературна критика,
за «Драконът на Мерлин: Най-великата магия»

Щедро гарнирана с остроумен хумор... Читателите ще обикнат тази чудесна поредица.

Booklist, сайт за литературна критика,
за «Великото дърво на Авалон: Дете на тъмното
пророчество»

Барън създава живи, увлекателни сцени с оригинални и добре развити второстепенни герои, а фабулата напредва с бързина, разпалваща апетита на читателя.

KLIATT, журнал за детска литература,
за «Великото дърво на Авалон: Сенките на звездите»

Светът на Барън е развит със замах и усет към детайла. Почитателите на жанра без съмнение ще бъдат очаровани от тази отлично написана поредица, изпълнена с напрежение.

Списание VOYA,
за «Великото дърво на Авалон: Вечният пламък»

*Тази книга се посвещава на Къри, която пее живота си
така, сякаш е куплет от Седмата песен.*

*Със специални благодарности към Рос, на две години,
който вижда тъй ясно със сърцето си.*

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Понякога, в бавно изминаващите часове преди зазоряване, лежа буден и слушам. Слушам тополовите клони, които шумят на вятъра. Слушам тихия зов на бухала-рогач. А понякога, макар и рядко, слушам шепота на Мерлин. Преди изобщо да започна да долавям гласа му — а какво остава да разкажа историята на изгубената му младост — трябваше да понауча някои неща. Както и да се отърся от много други. Най-вече трябваше да слушам внимателно, и то не само с ушите си. Защото този вълшебник е пълен с изненади.

„Изгубените години на Мерлин“, първият том от поредицата, разкри странните случки, с които започва неразказаната му история. Ала защо тези години са били заличени от традицията, само за да изникнат векове по-късно? Отговорът навярно има нещо общо с разтърсващите промени — и ужасната болка — които Мерлин преживява тогава. Само че този период се оказва изключително значим за човека, който един ден се превръща в наставник на крал Артур.

Историята на изгубените години на Мерлин започва, когато като момче бива изхвърлен на суровите уелски брегове. Морето го ограбва от всичко познато. Без да си представя, че един ден ще се превърне в най-великия вълшебник на всички времена, той се измъчва, преследван от сенките на неща, които не може да си спомни.

Няма спомени. Няма дом. Няма име.

От самите му уста можем да чуем несекващата болка и спотаената надежда, родени в онзи ден:

Ако затворя очи и дишам в равномерния ритъм на морето, още мога да си спомня онзи отдавнашен ден. Суров, студен и безжизнен, тъй празен от бъдеще, както дробовете ми бяха празни от въздух.

От онзи ден изминаха още много — повече, отколкото ми остана сила да преброя. И все пак онзи ден сияе като самия Галатор, като деня, в който открих собственото си име или когато за пръв път поех в ръце едно бебе на име Артур. Навярно го помня толкова ясно, защото болката, белязала душата ми, няма да изчезне. Или

защото сложи край на много неща. Или може би защото сложи и едно начало — началото на изгубените ми години.

Сега историята на младия Мерлин продължава. Може да е решил загадката на Танца на великаните, но пред него се простира цяла плетеница нови мрачни загадки. Остава да видим може ли да ги разнищи навреме, за да изпълни задачата си. Предизвикателството е огромно. Макар да се е натъкнал на скритите си сили, той все още не ги е овладял. Макар че е чувал за мъдростта на друидите, гърците и келтите, тепърва започва да я осмисля. И макар че е открил името си и частичка от ориста си, му остава да разкрие тайната на своето най-дълбоко „аз“.

Накратко, той все още не знае какво значи да си вълшебник.

За да открие вълшебника у себе си, младият Мерлин, вече загубил толкова много, трябва да изгуби и още. По пътя може и да се сдобие с някои неща. Може най-сетне да узнае истината за приятелката си Риа. Да разбере разликата между зрение и прозрение. Или дори да научи, за свое нещастие, че таи у себе си и светлина, и мрак — и заедно с това, за свое щастие, да открие, че притежава и други противоречиви качества: младост и мъдрост, мъжкото и женското начало, тленност и безсмъртие.

Легендарните герои често се издигат през три нива — „аз“-ът, Материалният и Отвъдният свят. Първо героят или героинята трябва да открие скритите пътища у себе си. След това — да надвие враговете на смъртния живот на Земята, а накрая — да се изправи срещу опасностите и възможностите, заложи в неговия или нейния дух. В известен смисъл Мерлин променя тази традиционна подредба, като се опитва да пътува до Отвъдното в тази едва втора книга от поредицата. Ала, както вече знаем, той не умее да следва правилата. Истината е, че тук, както и в другите книги, Мерлин научава много и за трите нива едновременно.

Работата е там, че именно Отвъдният свят, този на духовете, съдържа ключа към мисията му. Той е тайнствено място, рядко посещавано от смъртни, пълно с опасности и вдъхновение. Ако Мерлин съумее да овладее Седемте песни на вълшебниците, да победи силите, довели до гибелта на дядо му, и да разкрие тайната на

Отвъдния кладенец, може да успее да си проправи път към владенията на духовете. Стори ли това, може да се натъкне и на обвития в тайнственост Дагда, и на коварния Рита Гаур... и на онова, което е останало от верния му приятел Бея.

А може да открие и друго. Както е писал Уилям Йейтс, човечеството винаги е копнеело да открие връзка с космическия ред, „да съедини възприятието ни за духовното и божественото с това за естествената красота“. Затова младият Мерлин, за пръв път усетил силите на обновлението в клоните на бор насред вилнееща буря, толкова упорито се опитва да установи подобна връзка, докато криволичи по пътя на чародейството.

Тази част от пътешествието му започва там, където свърши първата — на легендарния остров Финкайра. Келтите вярвали, че той се намира под вълните и е междината на пътя от нашия до Отвъдния свят. Омфалос, както биха казали гърците. Най-точното описание на Финкайра обаче идва от Елън, майката на Мерлин. Тя го нарича просто „място помежду“. Също като мъглата, която не е нито вода, нито въздух, Финкайра не е нито от света на смъртните, нито от този на безсмъртните. Тя е нещо помежду. Също като Мерлин. Той не е същински човек, нито пък божество. Нито е стар, нито млад. Карл Юнг би се заинтригувал от него, защото митичните му сили са извирали и от съзнанието, и от подсъзнанието, а мъдростта му — и от природата, и от цивилизацията.

Не е случайно, че най-древните предания за Мерлин му приписват майка-светец и баща-демон, метафори за светлината и мрака у всички нас. Най-великата мъдрост на магьосника е в това, че вместо да пропъди или унищожи мрака у себе си, той го приема като част от личността си. Именно този усет за крехкостта на човека и неговия потенциал прави Мерлин достоен учител на крал Артур.

Оставам задължен на всички, на които съм благодарил в първия том, най-вече на моята съпруга и най-добър приятел Къри, както и на извънредно проникателния си редактор Патриша Лий Гауч. Бих искал да благодаря и на Лойд Аликзандър, чиито творби не спират да вдъхновяват всички ни; на Сюзън Кълинън, която знае колко мъдър е смехът; и на кроткия ни лабрадор Саша, която често топли краката ми, докато пиша.

Мерлин отново ни нашепва. Да го изслушаме внимателно.
Защото както знаем, този вълшебник е пълен с изненади.

Т.А.Б.

Провлачих крака към основата на стълбището и унило се облегнах на стената. Докоснах с пръст първата руна — приличаше на четвъртит слънчоглед с голяма, рошава брада. Последвах очертанията ѝ, опитвайки се някак да доловя частица от смисъла ѝ.

Нищо.

Отпуснах ръка. Може би бе въпрос на увереност. Или на вяра. *Родил съм се, за да стана магьосник, нали? Самият Туата е казал така. Аз съм неговият внук. Неговият наследник.*

Отново докоснах руната.

Отново нищо.

„Говори ми! Повелявам ти!“ Пак нищо. Ударих с юмрук по стената. *„Говори ми, казвам ти! Това е повелята ми!“*

По стълбището отекна още едно стенание и стомахът ми се сви. Вдишах бавно и неспокойно. *„Ако не заради мен, тогава заради нея! Ще умре, ако не намеря начин да науча тайните ти.“* По бузата ми се търкулна сълза. *„Моля те. Заради нея.“*

ПРОЛОГ

*Изваден бях от себе си самия.
Обезпътен, познах...
природните загадки,
полета на птиците,
звездите-бродници,
и как се реят рибите в морето.*

— думи
на Мерлин във
VITA
MERLINI
на
Джефри от
Монмът 12-и
век

Как отлитат вековете... Колко по-бързи са от крилете на ястреба, носил ме на гръб тъй отдавна. И по-бързи от горчивия трън, забил се в гърдите ми в деня, когато загубих майка си.

Още виждам Великия съвет на Финкайра, сбран в каменния кръг, единствените останки от могъщия замък, който Танцът на великаните бе сринал. От много епохи там не бе свикван Велик съвет и още много епохи това нямаше да се повтори. Пратениците трябваше да разрешат няколко трудни въпроса, сред които и какво да е наказанието за сваления владетел, както и дали да му бъде избран наследник. Най-важният въпрос обаче бе какво да се направи с вълшебните Съкровища на Финкайра и най-вече с Цъфтящата арфа.

Не мога да забравя началото на този събор... нито, колкото и да се опитвам, края му.

Като куп сенки, по-тъмни от нощния мрак, каменният кръг се извисяваше на хребета.

Нито движения, нито звуци нарушаваха нощния покой. Към развалините се спусна самотен прилеп и рязко свърна, може би от страх, че Замъкът под покроба някак ще се издигне отново, ала от кулите и бойниците му бяха останали само камъните, гробовно смълчани.

По повърхността им бавно започна да се дипли странна светлина. Не беше слънцето, което щеше да изгрее едва след часове, а една звезда. Малко по малко сиянието на нощните светила се усилваше. Сякаш приближаваха, спускаха се към кръга и се взираха надолу с хиляди пламнали очи. На един от камъните кацна масленожълт ширококрил молец. Скоро към него се присъединиха светлосиня птица и стар бухал-рогач, чиито пера почти бяха опадали. Придържайки се към сенките, нещо пропълзя по една повалена колона. На полянката, оформена от кръга, с подскоци излязоха двама фавни с кози крака и лица и тела на момчета. Последваха ги ходещите дървета — ясени, дъбове, борове, които заляха хребета като тъмнозелен прилив.

Седмина мъже и жени от Финкайра с пълни с почуда очи също пристъпиха в кръга, редом с група червенобради джуджета, черен жребец, няколко гарвана, две водни нимфи, които палаво се пръскаха една друга във вира под един от камъните, един петнист гущер, папагали, пауни, еднорог с козина, сияйна като рога ѝ, семейство зелени бръмбари, помъкнали листо за сядане, сърна с малкото ѝ, един огромен охлюв и един феникс, немигащо втренчен в тълпата.

Докато пристигаха още и още пратеници, един от финкаирците, чорлав поет с високо чело и тъмни очи, внимателно разглеждаше всичко около себе си. След известно време се покачи върху една колона и седна до набита девойка в премяна от сплетени лози. От другата ѝ страна седеше момче с възлест жезъл в ръка, което изглеждаше по-възрастно от тринадесетте си години. Очите му, почерни от въглен, сякаш гледаха някъде надалеч. Наскоро бе решило да се нарича Мерлин.

Въздухът се изпълни с цвъртене и пърхане, жужене и ръмжене, съскане и рев. Когато слънцето се вдигна и обагри в златисто камъните, шумовете се усилиха. Какофонията намаля само веднъж,

когато в кръга влезе гигантски бял паяк, почти двойно по-голям от жребеца. Останалите създания се смълчаха и бързо заотстъпваха встрани. Бяха горди, че легендарната Велика Елуса ги е удостоила с присъствието си, но и се бояха, че докато пристигне от кристалната си пещера в Мъгливите хълмове, може да ѝ се е отворил апетит. Тя съвсем лесно си намери място.

Докато се настаняваше върху купчина натрошени скали, Елуса се почеса по гърбицата с един от осемте си крака. С друг свали от гърба си голяма кафява торба и я остави до себе си. След това огледа кръга, като за миг спря очи върху Мерлин.

Прииждаха още и още пратеници. В кръга тържествено пристъпи кентавър, чиято брада се спускаше почти до копитата му. Зад него припкаха две лисици с навирени опашки, следвани от дървесна елфа, чиито ръце и крака бяха ефирни почти колкото кафявата ѝ коса. В самия център на поляната се дотъркаля жив камък, целият обрасъл с мъх, като едва не мина през един бавно напредващ таралеж. Ниско над тревата оживено се рееше рояк пчели. По края на кръга няколко човекоядеца убиваха времето, като се чешеха и хапеха настървено.

Имаше и много други — Мерлин не можа да разпознае всичките. Някои наподобяваха шубраци с горящи очи, други приличаха на разкривени пръчки или буци кал. Трети пък бяха почти невидими, като се изключи бледото сияние, което хвърляха върху камъните. Пред Мерлин се редяха създания със странни, любопитни или опасни лица, както и такива без лица. За по-малко от час притихналият каменен кръг се превърна в карнавално шествие.

Поетът Каирпре се постара, доколкото можеше, да отговаря на въпросите на Мерлин за чудноватите създания, които ги заобикаляха. „Онова“, казваше той, „е снежна кокошка, неуловима като лунен лъч. А онова — глин-матер, който се храни само веднъж на шестстотин години, и то само с листата на цветето тендрадил.“ Някои създания го затрудняваха, но тогава отговаряше момичето, Риа, която ги бе срещала в леса Друма. Въпреки това останаха няколко, напълно непознати и на двамата.

В това нямаше нищо чудно. Никой, освен може би Великата Елуса, не бе виждал всеки един от разнообразните обитатели на Финкайра. Скоро след като Танцът на великаните свали покварения крал Стангмар от престола, а Замъкът под покроба се срути, отвсякъде

се надигнаха гласове да се свика Велик съвет. За пръв път от незапомнени времена всички смъртни обитатели на Финкайра, били те птици, зверове, насекоми или нещо съвсем друго, бяха призовани да изпратят представители.

Почти всяка раса се отзова. Не дойдоха воините-гоблини и духовете-двойници, изтласкани обратно в пещерите под Мрачните хълмове след поражението на Стангмар. Нямаше ги и дървехората, отдавна изчезнали от тези земи, както и морските хора от океана край Финкайра. Никой не бе успял да ги намери навреме, за да ги покани.

След като обходи с поглед сборището, Каирпре с тъга отбеляза, че ги няма и големите орли от каньоните, една от най-старите раси на острова. В древността всеки Велик съвет започвал с прочувствения зов на една от тези благородни птици. Стангмар обаче ги бе преследвал, докато ги унищожи. „Зовът им замлъкна завинаги“, завърши Каирпре.

В същия миг Мерлин зърна бледа, топчеста вещица, без коса на главата и без милост в очите. Потръпна, защото мигом я позна — макар да имаше много имена, най-често я наричаха Домну, което значи „Тъмна орис“. Секунда по-късно тя се скри сред множеството. Мерлин знаеше, че тя го избягва. Знаеше и защо.

Ненадейно мощен грохот, който заглуши дори врявата от събора, разтърси хребета. Един от стоящите камъни се олюля заплашително. Грохотът се усили и той се прекатури, почти премазвайки сърната и малкото й. Мерлин и Риа се спогледаха — не от страх, а защото знаеха какво е това. И преди бяха чували стъпките на великани.

Към кръга се приближиха две чудовищни фигури, на ръст колкото заличения замък. Идваха от далечните планини и се бяха откъснали от работата по пресътворяването на древния си дом Варигал, колкото да присъстват на Великия съвет. Мерлин се обърна с надеждата да зърне другаря си Шим, но той не беше сред новодошлите. Момчето въздъхна и си каза, че Шим така или иначе би проспал цялото съвещание.

Първият великан, жена с рошави коси, яркозелени очи и крива уста, се наведе да вдигне падналия камък. Той бе толкова голям, че и впряг от двадесет коне не биха го помръднали, но великанката без усилие го върна на мястото му. Междувременно спътникът й, червендалест мъж с ръце като дълголетни дъбове, постави длани на хълбоците си и се огледа. След няколко дълги мига кимна на жената,

която стори същото, а после изсумтя и вдигна ръце към небето, сякаш посягаше към точещите се над нея облаци. Объркан, Каирпре повдигна гъстите си вежди.

Далеч във висините се появи черно петънце и се понесе спираловидно надолу, сякаш уловено от невидим вихър. Спускаше се все по-ниско и по-ниско, докато накрая всяко създание в кръга гледаше към него. Над сборището отново се спусна тишина. Дори неукротимите водни нимфи замлъкнаха.

Петънцето ставаше все по-голямо. Скоро се виждаха огромни криле, широка опашка и лъснал на слънцето клюн. Рязък зов раздра въздуха и заотеква от хребет на хребет, сякаш му отвърщаше самата земя. Това беше зовът на орел от каньоните.

Могъщите криле се разгърнаха като корабни платна, после се прибраха назад, а дългите нокти се протегнаха към земята. Зайци и лисици запищяха, много от другите зверове се дръпнаха назад. С един-единствен мах орелът кацна на рамото на великанката.

Великият съвет на Финкайра беше започнал.

От самото начало пратениците се съгласиха, че никой няма да напусне събора, докато не бъдат решени всички въпроси. По молба на мишките всеки пратеник обеща да не изяжда никого по време на разискването. Възпротивиха се единствено лисиците, като отбелязаха, че само въпросът за съдбата на Цъфтящата арфа може да отнеме няколко дни. Въпреки това правилото бе прието. За да се подчинят всички, самата Велика Елуса предложи да се погрижи за спазването му. Макар че не обясни как точно смята да го постигне, никой не прояви желание да я попита.

След това Съветът обяви каменния кръг за свят. Прокашляйки се като каменна лавина, великанката предложи руините да получат ново име — Танцът на великаните, или на техния древен език — Естонахендж. Приеха името единодушно, макар и с почтително мълчание. Танцът на великаните символизираше надежда за едно по-светло бъдеще, ала и дълбока скръб.

След време обсъждането поде въпроса за съдбата на Стангмар. Поквареният крал бе свален, ала и спасен от собствения си син, Мерлин. Тъй като беше финкаирец само наполовина, момчето нямаше думата, ала поетът Каирпре предложи да говори вместо него. Когато Съветът изслуша молбата на Мерлин да пощадят живота на баща му,

колкото и да бе окаян той, последва няколкочасов спор. Най-сетне, въпреки настойчивите възражения на великаните и орела, бе решено Стангмар да прекара остатъка от дните си в една от пещерите северно от Мрачните хълмове. Оттам никога нямаше да може да избяга.

Трябваше да решат и кой да управлява Финкайра. Пчелите предложиха собствената си кралица, но не намериха подкрепа. Агонията от властването на Стангмар бе толкова прясна в умовете на всички, че мнозина пожелаха да няма предводител. Дори съвместното управление не ги устройваше — настояха, че с времето всяка власт развращава. Каирпре от своя страна ги заклеми и обяви, че подобни идеи са чиста лудост. Даде за пример други народи, които анархията бе довела до разруха и предупреди, че без никакво водачество Финкайра отново ще стане лесна плячка за Рита Гаур, злодеят от Отвъдния свят. Повечето пратеници обаче не му обърнаха внимание и Великият съвет с огромно мнозинство реши, че лидер няма да има.

Дойде ред и на най-сериозния въпрос. Какво да сторят със Съкровищата на Финкайра?

Пред изпълнените със страхопочитание погледи на всички Великата Елуса отвори торбата си и извади Цъфтящата арфа. Дъбовата ѝ рамка, резбована с цветни мотиви, блещукаше призрачно. До нея долетя зелена пеперуда и кацна на най-малката ѝ струна, но Великата Елуса я отпъди с крак и струната леко прозвънтя. След като я послуша няколко мига, паякът извади останалите Съкровища — мечът Душегубец, Повелителят на бляновете, Огнената сфера и шест от Седемте мъдри сечива. (Последното, уви, бе загубено при унищожението на Замъка под покрота.)

Всички заразглеждаха Съкровищата, дълго време никой не помръдна. Сякаш самите камъни надвиснаха по-близо над скъпоценните предмети. Пратениците знаеха, че дълго преди Стангмар да се възкачи на престола, тези Съкровища са принадлежали на всички финкайрци, които драговошно са ги споделяли. Както бе доказал Стангмар обаче, със същата лекота те можеха да бъдат и откраднати. Един петнист див заек предложи всяко Съкровище да си има пазител, отговорен за безопасността му и за разумното му използване. Така пак всички щяха да споделят Съкровищата, но и да ги пазят. Повечето пратеници се съгласиха и поискаха Великата Елуса да избере пазители.

Огромният паяк обаче отказа. Според нея това би могъл да стори само някой много по-мъдър от нея, истински вълшебник — някой като Туата, чието познание било толкова необятно, че той успял да открие таен път към Отвъдния свят, за да се съвещава с Дагда, най-великият от всички духове. Туата обаче бе мъртъв от години. Накрая, след много увещания, Великата Елуса се съгласи да скрие съкровищата в кристалната си пещера, докато се намерят пазители.

Макар че това разреши въпроса със Съкровищата за известно време, решение за Цъфтящата арфа все още нямаше. Околностите, пометени от Болестта на Рита Гаур, не показваха и искрица живот, там нямаше дори стръкче трева. Мрачните хълмове най-много се нуждаеха от помощ, защото там щетите бяха най-големи. Единствено магията на Арфата можеше да съживи земята.

Ала кой да я носи? От дълги години не я бяха използвали — откакто Туата излекувал леса, опустошен от дракона на Изгубените земи. Макар че той се съживил, Туата признал, че да свири на Арфата му било по-трудно, отколкото да приспи дракона с магия. Инструментът откликвал само на човек със сърцето на вълшебник.

Пръв опита най-старият паун. Разперил опашка, той с важна стъпка се доближи към Арфата и наведе глава. Подръпна с човка една струна и във въздуха се понесе една-единствена чиста нота. Не се случи нищо друго — магията на Арфата все така спеше. Паунът опита пак и получи същия резултат — красив звук и нищо повече.

Напред пристъпиха и други пратеници. Еднорогата плъзна рог по струните, които прозвънтяха в прелестен акорд, ала и той отзвуча безуспешно. Последваха огромна кафява мечка, джудже с брада до коленете, набита жена и една от водните нимфи. Всичките им опити бяха безплодни.

Накрая от сенките до Мерлин изскочи белезникава жаба и тръгна към Великата Елуса. Спря току извън обсега на паяка и изрече:

— Може ти самата да не си вълшебник, но вярвам, че сърцето ти е достойно. Искаш ли да опиташ?

Великата Елуса поклати глава, вдигна три крака и посочи към Каирпре.

— Аз ли? — запелтечи поетът. — Шегуваш се! Имам сърце на вълшебник, колкото имам глава на прасе. Познанието ми е кратко, мъдростта — нарядко. Никога не ще успея да събудя Арфата. — Той

поглади брадичката си и се обърна към момчето до себе си. — Само че познавам някой, който би могъл.

— Момчето ли? — недоверчиво изръмжа кафявата мечка, а Мерлин се размърда смутено.

— Не зная дали има сърце на вълшебник — призна Каирпре и косо изгледа Мерлин. — Съмнявам се дори той да знае.

Мечката свали лапи на земята.

— А защо го предлагаш тогава?

Поетът почти се усмихна.

— Защото смятам, че у него има повече, отколкото издава видът му. Все пак унищожи Замъка под покрота. Нека опита с Арфата.

— Съгласна съм — рече една дребна сова и тракна с човка. — Той е внук на Туата.

— И син на Стангмар — ревна мечката. — Дори да може да събуди магията на арфата, не можем да му вярваме.

Насред кръга пристъпи елфата. Кафявата ѝ коса се сипеше като поток. Тя се поклони леко на Риа, която стори същото, и се обърна към събранието с напевен глас:

— Бащата на момчето не познавам, макар да зная от мъкви, че като млад е играл в Друма. И, както разкривеното дърво, което е можело да порасне здраво и право, не зная той ли е виновен, или наставниците, неочаквали му подкрепа. Ала познавах майката на момчето. Наричахме я Сапфиорооката Елън. Веднъж ме излекува, когато изгарях от треска. В докосването ѝ имаше повече магия, отколкото самата тя съзнаваше. Може би синът ѝ носи същия дар. Гласувам да му позволим да опита.

През събранието премина вълна от съгласие. Мечката сновеше напред-назад и мърмореше под нос, но не възрази.

Когато Мерлин се надигна от колоната, Риа вплете пръсти в неговите, а той я погледна с благодарност и бавно пристъпи към Арфата. Вдигна я внимателно, залюля я в прегръдките си и пратениците се укротиха. Момчето си пое дълбоко дъх, вдигна ръка и подръпна една от струните. Във въздуха увисна плътен, вибриращ тон.

Усетил, че не се случва нищо изключително, Мерлин се обърна разочарован към Риа и Каирпре. Кафявата мечка изръмжа доволно. Внезапно орелът, кацнал на рамото на великанката, силно изпищя. Към него се присъединиха и други, с тропане и възторжен рев. До ботуша

на Мерлин се извиваше едно-единствено стръкче трева, зелено като окъпана от дъжда фиданка. Той се усмихна и дръпна друга струна — поникнаха още.

Когато най-сетне врявата утихна, Каирпре застана до Мерлин и стисна ръката му.

— Браво, момчето ми. Браво. — Тогава той замлъкна. — Да цериш земята е огромна отговорност, нали знаеш?

Мерлин преглътна с усилие.

— Знам.

— Започнеш ли, не можеш да спреш, докато не приключиш. Дори сега Рита Гаур крои планове за ново нападение. Бъди сигурен в това! Мрачните хълмове, където мнозина от поддръжниците му спотайват в пещери и усои, са най-силно поразени от Болестта — и най-уязвими. Най-добре ще е бързо да излекуваме тези възвишения, за да се върнат там миролюбивите създания. Това ще осуети първоначалните кроежи на нашествениците и ще ни гарантира, че при следваща атака можем да разчитаме на предупреждение.

Той леко почука по инструмента.

— Затова трябва да започнеш точно оттам и да останеш, докато работата не бъде свършена. Едва по-късно ще продължиш с Покварените земи и другите места, които чакат да разцъфтят отново. Трябва да излекуваш Мрачните хълмове, преди да се върне Рита Гаур, иначе ще загубим единствения си шанс. — Той замислено прехапа устни. — И още нещо, момчето ми. Когато Рита Гаур се завърне, ще те погне. Ще иска да ти „благодари“ за всички беди, които му причини. Не прави нищо, което би привлякло вниманието му. Засега само лекувай.

— Ами ако не успея да разбудя Арфата отново, когато си тръгна оттук?

— Ако не откликва, нищо не може да се направи. Ала ако имаш дарбата и не изпълниш дълга си, никога няма да ти простим.

Мерлин бавно кимна. Обграден от пратеници, той понечи да прехвърли Арфата през рамо.

— Чакай!

Бе вещицата Домну. Докато крачеше към момчето, тя ококори очи и по челото ѝ плъзнаха вълни от бръчки. Тя вдигна ръка и посочи Мерлин с възлестия си пръст.

— Получовешкото дете не може да носи Арфата. Трябва да напусне острова! Ако остане, Финкайра е обречена.

Почти всички трепнаха от тези думи, особено самият Мерлин. Те внушаваха странна власт, а смисълът на прокобата ѝ режеше по-дълбоко от меч.

Домну размаха пръст.

— Ако не си тръгне, при това скоро, всички ще загинем. — Появ хлад и дори великаните разкършиха рамене. — Всички ли забравихте какво отреди самият Дагда: никой с човешка кръв не може да остане задълго. Всички ли забравихте, че, напук на още по-древна забрана, това момче се роди тук? Позволите ли му да понесе Арфата, то ще приеме това място за отредения му дом. Сигурно не възнамерява да се върне в света отвъд мъглите. Вслушайте се в предупреждението ми. Това момче може да наруши равновесието между световите ни! Може да ни навлече гнева на Дагда! Или по-зле — продължи тя, злобно ухилена. — Може да се окаже инструмент на Рита Гаур, също като баща си!

— Не съм! — възрази Мерлин. — Искаш да ме прокудят, за да не ми върнеш Галатор.

Очите на Домну припламнаха.

— Ето, виждате ли? Обръща се към Великия съвет, въпреки че не е един от нас. Не уважава законите на Финкайра, както не уважава и истината. Колкото по-бързо ни напусне, толкова по-добре.

Мнозина в тълпата заклатиха глави, омаяни от думите ѝ. Мерлин понечи отново да продума, но друг го изпревари.

Беше Риа. Със светнали сиво-сини очи, тя се изправи пред плешивата вещица.

— Не ти вярвам. Просто не ти вярвам! — Тя си пое дълбоко дъх и рече: — Не си ли ти онази, която забравя нещо? Едно прастаро пророчество, което гласи, че само дете с човешка кръв може да победи Рита Гаур и слугите му! Ами ако това е Мерлин? Пак ли ще искаш да го отпратим?

Домну отвори уста и разкри черните си зъби, но после я затвори.

— Момииичето говори истинатааа — прогърмя дълбокият глас на Великата Елуса. Тя надигна огромното си туловище и се взря в Домну. — Момчееето трябваа да остааане.

Тогава заклинанието сякаш се вдигна, а пратениците от всички краища на Финкайра затропаха, заръмжаха и запляскаха утвърдително. Домну направи гримаса.

— Предупредих ви — промърмори тя. — Това момче ще ни донесе гибел.

Каирпре поклати глава.

— Времето ще покаже.

Домну злобно го изгледа, обърна се и изчезна сред множеството, но не и преди да погледне Мерлин така, че стомахът му се сви.

Риа се обърна към Каирпре.

— Няма ли да му помогнеш да я нарами?

Поетът се засмя и отметна чорлавата си грива.

— Разбира се. — После той повдигна кожената каишка над главата на Мерлин и я овеси на рамото му. — Знаеш каква отговорност е това, момчето ми. Всички разчитаме на теб. Ала и тъй да е — нека работата ти носи радост! Нека с всяко дръпване на струните да разцъфтява още една ливада.

Той замлъкна, замислено загледан в Мерлин, и тихо добави:

— Нека излекуваш и себе си, докато лекуваш земята ни.

Одобрителен рев огласи свещения пръстен, след което Великия съвет на Финкайра бе разпуснат.

ПЪРВА ЧАСТ

1

СПАСИТЕЛ

Застанах в края на възвишението с Арфата на рамо и я повдигнах малко по-високо. По небето се разливаха първите лъчи на зората, обагряйки облаците в кървавочервено и нежнорозово. Рубиненият светлик пробяга по върховете на най-далечните хълмове и сякаш подпали нарядко пръснатите изнемощели дръвчета, които стърчаха като последните косми по глава на плешивец. Земята под тях обаче все така тъмнееше и имаше същия цвят като ронливите стръкове трева под собствените ми ботуши — цвета на засъхнала кръв.

Макар да крачех по пресушения от влага и живот склон, аз се усмихвах. Почти не усещах хладината, която проникваше в кафявата ми туника и щипеше бузите ми. Делото ми ме топлеше — вече трета седмица връщах земята към живот.

Също както собствения ми дядо, великият вълшебник Туата, аз носех Арфата през поля и гори и също като него пробуждах жизнените им сили — изненадващо лесно, бих добавил. Арфата откликваше все по-лесно с всеки изминал ден, изпълнявайки повелите ми почти с нетърпение, сякаш ме е чакала още от времето на Туата.

Ала дори сред този свой успех осъзнавах, че не съм вълшебник. Познавах магията съвсем бегло, дори ден не бих издържал като чирак на Туата. И все пак... бях нещо. Спасих приятелката си Риа от сигурна смърт от ръката на Стангмар. Срутих целия му замък. Осуетих плановите на господаря му Рита Гаур. Справедливо бе Великият съвет да ми повери Арфата. Както и Арфата да ми се подчинява.

Докато приближавах една щръкнала от земята скала, забелязах в сянката ѝ пресъхнало поточе. Очевидно там от години не бе текла вода. Почвата, която вятърът още не бе отнесъл, изглеждаше напукана и суха като труп в пустиня. Нищо не вирееше там, освен едно самотно дръвче с почти обелена кора и напълно опадали листа. Нямаше растения, нямаше насекоми, нито каквито и да било други животни.

Потърках възлестия връх на жезъла си с уверена усмивка, усещайки под пръстите си дълбоките бразди в дървото. Замириса на

ела. Оставих го на земята, свалих Арфата от рамото си, като внимавах да не оплета каишката ѝ с презрамката на торбата, пълна с лековити билки. Те бяха последното, което получих от майка си в последните ни мигове заедно. Хванал Арфата в лявата си ръка, аз за пореден път разгледах фино издяланите цветя и растения по рамката ѝ, апликациите от ясеново дърво, прецизно разположените отвори. Струните от кози черва блестяха на светлината на пробуждащото се слънце, а грифът ѝ бе извит грациозно като крилете на лебед. Обещах си, че някой ден ще се науча как се прави такъв инструмент.

Поя още един хладен полъх, а аз прокарах пръсти по струните. От Арфата се изля поток от музика, люшна се във въздуха и го изпълни с магия, която окрили сърцето ми така, както някога бе успявала само песента на майка ми. Макар да бях преминал с Арфата през десетки подобни хълмове, музиката ѝ беше все така нова за мен. Знаех, че ще остане такава завинаги.

През почвата си проби път крехка вейка и се разлисти. Отново дръпнах струните.

Изведнъж склонът оживя. Стъпкани стръкове трева се раззелениха. По пресъхналото корито на поточето потече вода и попи в жадната почва. От двете му страни се надигнаха сини цветчета, облени в роса. Ново ухание изпълни въздуха, някакво съчетание на лавандула, мащерка и кедър.

Жадно поех тази хармония от аромати, докато слушах прелестните трели на Арфата. Усмивката ми се стопи, когато си спомних за билките в дома на майка ми. Колко отдавна не ги бях вдъхвал! Още отпреди да се родя, Сапфиорооката Елън се бе обграждала с изсушени венчелистчета, семена, листа, корени, дървесна кора и всякакви други билки и мехлеми, с които да лекува другите. Ала понякога си мислех, че събира тези неща само за да се наслади на ароматите им. Аз също им се наслаждавах — освен на този на копъра, от който винаги кихах.

Много по-голямо удоволствие обаче ми бе доставяла компанията на майка ми. Винаги се опитваше да ме дари с топлота и чувство за безопасност. Дори когато светът не го позволяваше, а това бе твърде често. Беше се грижила за мен през всичките онези тежки години в Гуинед — наричан от някои Уелс — без да поиска дори благодарност в замяна. И въпреки че често странеше от мен с надеждата да ми спести

разкази за миналото ми, въпреки че често почти се давех от гняв, когато отказваше да ми каже и думичка за баща ми и когато ѝ отвръщах рязко, уплашен и объркан, отказвайки да я нарека с едничката дума, която знаех, че иска да изрека — дори тогава я обичах.

И сега най-сетне осъзнавах какво е сторила за мен — и не можех да ѝ благодаря. Тя бе далеч отвъд мъглите, отвъд океана, отвъд назъбените брегове на Гуинед. Не можех да я докосна. Не можех да произнеса думата „майко“.

От един клон се разнесе песента на дъждосвирец и върна мислите ми в настоящето. Каква звучна песен, тъй пълна с покой! Отново подръпнах струните.

Пред очите ми дървото избухна от живот. Прокараха пъпки, показаха се листа, клоните се обсипаха с яркоцветни пеперуди. Клоните и стволът се покриха с гладка сива кора. Корените се надигнаха, впиха се в брега на потока, който се носеше бързо надолу по склона.

Бук. Усмихнах се широко, когато мощните му клони се пресегнаха нагоре към небето, а ветрецьт разроши сребристите му листа. Нещо у бука винаги ме е изпълвало със спокойствие, с усещане за безмълвна сила. Бях спасил този, срещу който стоях, бях го върнал към живота — както и целия хълм, и много други преди него. Развълнува ме собствената ми сила. Великият съвет бе направил добър избор... може би наистина имах сърце на вълшебник.

Тогава, в една канавка между два корена край потока, зърнах отражението си. Стреснах ме белезите по бузите ми и слепите ми очи. Усмивката ми повехна. Как бе описала Риа очите ми в първия ни ден заедно? *Като две звезди, забулени от облаци.* Щеше ми се отново да виждам със собствените си очи.

Вторият ми взор, разбира се, беше за предпочитане от слепотата. Никога няма да забравя мига, когато осъзнах, че мога да виждам и другояче. Но вторият ми взор никога не можеше да замени истинския. Цветовете бледнееха, детайлите се сливаха, мракът напираше по ъгълчетата на полезрението ми. Какво ли не бих дал, за да изцеля очите си! Макар и обгорени и непотребни, знаех, че са там. Непрестанно ми напомняха какво съм изгубил.

А то бе толкова много! Едва на тринайсет бях загубил майка си, баща си, дома си и очите си. Почти чувах майка ми окуражително да

ме пита дали не съм спечелил нещо. Какво? Куражът да живея сам, навярно. И способността да спася всички болни земи на Финкайра.

Обърнах се към бука. Вече бях прекосил много от Мрачните хълмове, от отломките на Крепостта под покроба, от която бе останал само святият кръг от камъни, и бях стигнал почти до северния край на Призрачното мочурище. В следващите няколко седмици щях да измина и останалото разстояние, а след това да навляза в Покварените земи. Макар да изобилстваше от тайни, Финкайра не беше толкова голям.

Оставих Арфата на земята и доближих бука. Опрях длани на гладката сребриста кора и разперих пръсти, чувствайки живителния поток в дебелия дънер. Присвих устни и нададох свистящ зов. Дървото потрепери, сякаш се отърсваше от невидими вериги. Клоните помръднаха и издадоха звук, подобен на моя.

Кимнах, доволен от напредъка си. Отново просвистях. Дървото отвърна. Само че този път не само потръпна — бях му дал команда.

Приведи се. До земята. Искях да се настаня сред най-високите му клони. След това щях да му наредя да се изправи отново и да ме вдигне към небето. Откакто се помнех, обичах да се катеря по върховете на дърветата, независимо от времето. Но досега винаги бях принуден да стигам дотам сам.

Колебливо, с много пукане и скърцане, големият бук започна да се накланя. Част от кората се отлепи от ствола. Проточих врат, загледан в най-високите клони. Докато дървото се привеждаше пред мен, си избрах място, не много далеч от самия връх.

Ненадейно дочух друго свистене. Дървото спря и бавно започна да се изправя. Гневно повторих командата си, а то отново се спря и ми се подчини. Тогава отново дочух свистене от другаде. Заповедта ми пак се оказа неуспешна.

Бузите ми пламнаха. Как бе възможно? Впих пръсти в ствола, готов да опитам отново, но тогава се разнесе ясен, звънлив смях. Извъртях се и видях момиче в листна премяна със сиво-сини очи и кестеняви къдрици. Обгръщаха я лъскави лози, сякаш самата тя бе дърво. Погледна ме, без да примига, ала не спираше да се смее, сложила ръце на колана си от сплетени треви.

— Риа! Трябваше да се досетя.

Тя наклони глава.

— Толкова скоро ли те измори буковият език?

— Още щях да си говоря с бука, ако не ни беше прекъснала.

Риа тръсна къдриците си, в които виждах и свежи листа.

— Не съм прекъснала разговора ви, само заповедите ти.

Раздразнен, вдигнах поглед нагоре, към блещукащите листа на бука.

— Ще ме оставиш ли сам?

Тя отново поклати глава.

— Трябва ти водач, иначе може да се изгубиш. — Тя се загледа загрижено в бука. — Или пък да опитах някоя глупост.

Направих кисела гримаса.

— Не си ми водач! Поканих те да дойдеш с мен, забрави ли? Само че не очаквах да ми се бъркаш.

— Когато започнах да те уча на езика на дърветата, не очаквах да го използваш, за да ги нараняваш.

— Да ги наранявам? Не виждаш ли какво правя?

— Да. И не ми харесва. — Тя тропна с крак върху тревата и я стъпка. — Опасно и неуважително е да караш дървото да се привежда така. Може да си навреди — или дори да загине. Ако искаш да седнеш на някой клон, покачи се сам.

— Знам какво правя.

— Е, тогава не си научил нищо през последните три седмици! Не помниш ли първото правило на дървесния език?! Слушай, преди да говориш.

— Само гледай. Ще ти покажа колко съм научил.

Тя закричи към мен и ме стисна силно за лакътя.

— Понякога ми приличаш на момченце. Толкова самонадеян, толкова безразсъден!

— Махай се! — излаях аз. — Аз спасих това дърво! Върнах му живота! Ако поискам, имам право да го накарам да се приведе.

Риа се намръщи.

— Не, Мерлин. Не ти спаси дървото. — Пусна ме и посочи инструмента в тревата. — Цъфтящата арфа го спаси. Ти си просто онзи, на когото разрешиха да я носи.

ПОДОБАВАЩО ПОСРЕЩАНЕ

— Защо я няма сладостта?

Облегнах се назад, върху меката уханна трева на ливадата, като внимавах да не легна върху Арфата. Вторият ми взор, ако и недотам добър, лесно различи розовите боровинки в шепата на Риа. Знаех, че ме пита именно за тях — за нейните предпочитания не бяха никак сладки. В дните след спречкването ни пред буковото дърво често се питах същото за приятелството ни.

Макар да се появяваше и да си отиваше ненадейно, Риа никога не странеше от мен задълго. Продължаваше да ме съпътства през хребети и долини, понякога смълчана, понякога с песен на уста. Все така спеше наблизо и най-често се хранехме заедно. Дори продължаваше да се нарича мой водач, макар да бе очевидно, че нямам нужда от такъв.

Въпреки постоянното ѝ присъствие, вече ни делеше невидима стена. Наглед пътешествяхме заедно, но всъщност бяхме разделени. Тя просто не ме разбираше и това непрестанно ме безпокоеше. Вълнението да връщам земята към живот, да я карам да зеленее, да напъпва, да избуява — невъзможно ми беше да ѝ го обясня. Опитах ли, започваше да ме поучава за Арфата. Или още по-лошо — пробождаше ме с поглед. Сякаш знаеше всяка моя мисъл и чувство, без дори да пита. След всичко, което сторих за нея! Нима всички момичета са толкова ужасно несговорчиви?

Махнах с ръка към преплетените клонки на храста, натежали от розови боровинки.

— Ако не ти харесват, защо продължаваш да ги ядеш?

Докато откъсваше още няколко, тя ми отвърна:

— Все някъде трябва да има и по-сладки. Сигурна съм.

— Откъде си сигурна?

Риа сви рамене нехайно и натъпка уста.

— Мпффф. Просто знам.

— Каза ли ти го някой?

— Едно гласче отвътре. То разбира от боровинки.

— Риа, бъди разумна! Храстът още не е узрял. Потърси друг.

Тя ме пренебрегна и продължи да дъвче.

Откъснах стиска трева и я хвърлих пред себе си.

— А ако изядеш толкова много кисели боровинки, че не остане място за сладките?

Тя се обърна към мен като катерица, натъпкала жълди в бузите си.

— Мпфффф — изломоти Риа, докато преглъщаше. — В такъв случай днес ще е ден за кисели боровинки, не за сладки. Гласчето обаче ми казва, че тук има и по-сладки. Трябва да вярваш в боровинките.

— Да вярвам в боровинките! Какво значи това, за бога?

— Каквото казах. Понякога е най-добре да си представиш, че животът е голяма река, по която се носиш. Да се вслушваш във водата и да ѝ позволиш да те води, а не да се опитваш да промениш пътя ѝ.

— Какво общо имат боровинките с реките?

Няколко къдрици паднаха пред очите ѝ, когато тръсна глава и рече:

— Чудя ли се... всички момчета ли са толкова несговорчиви?

— Достатъчно!

Надигнах се и праметнах на гръб Цъфтящата арфа. Жегна ме старата болка между лопатките. Поех по ливадата, а след жезъла ми в тревата оставаха малки вдлъбнатини. Забелязах една съживена, но още оклюмала глогина и посегнах през рамо, за да дръпна една от струните. Храстът незабавно се изправи и се отрупа с розови и бели цветове.

Хвърлих поглед към Риа с надеждата да получа някаква похвала, дори половинчата. Тя обаче изглеждаше напълно вгълбена в боровинковия храст, където още тършуваше за сладки плодове. Обърнах се към ръждивия хълм, който се издигаше в края на ливадата и закрачих енергично към него. На върха му се издигаха оголени скали, в чиито пещери някога се бяха спотайвали воините-таласъми. На много такива места се бях натъквал в пътешествията си през последните седмици, ала още никъде не бях заварил воини-таласъми. Може би тревогите на Каирпре все пак нямаше да се оправдаят.

Ненадейно се спрях. Разпознах двете парчета скала, щръкнали от върха, и запремятах жезъла си в ръце, обмисляйки нова идея.

Отклоних се на запад, надолу по склона.

Риа ме повика, а аз опрях върха на жезъла на земята и погледнах в нейната посока.

— Да?

Тя махна към хълма с оцапана от боровинки ръка.

— Не отиваш ли в погрешната посока?

— Не. Искам да се видя с едни приятели.

Тя смръщи вежди.

— Ами делото ти? Не бива да си даваш почивка, докато не приключиш с Мрачните хълмове.

— Не си давам почивка! — Ритнах тучната трева в краката си. — Но никой не е казал да отбягвам приятелите си по пътя. Особено онези, които може и да оценят онова, което правя.

Дори със замъгления си взор не пропуснах руменината, която се разля по бузите й.

— Приятелите ми имат градина. Ще я накарам да разцъфне както никога преди.

Риа присви очи.

— Ако са ти истински приятели, ще бъдат искрени с теб. Ще ти кажат да се върнеш към работата си.

Отдалечих се. В лицето ми духаше силен вятър и очите ми сълзяха. Продължих надолу, а туниката се заплиташе в краката ми. „Ако са ти истински приятели, ще бъдат искрени с теб“, отекваха в ума ми думите на Риа. Какво всъщност представляваха приятелите? Неотдавна мислех, че това е Риа. Сега обаче повече ми напомняше на репей в косата. Без приятели! Може би това бе отговорът. Такива хора бяха твърде неблагоприятни, искаха твърде много.

Прехапах устни. Истинският приятел би бил различен, разбира се. Някой като майка ми — напълно верен, винаги до теб. Ала тя бе единствена, в цяла Финкайра нямаше друг като нея. И въпреки това... може би с времето бих допуснал и други до себе си по този начин. Като двамината, които щях да посетя — Т'еилеан и Гарлата. Щях да засвирия и да обогатя и градината, и приятелството ни.

За миг вятърът поотслабна. Докато бършех очи с ръкава си, леките стъпки на Риа зашумоляха в тревата зад мен. Макар да й бях ядосан, ми олекна. Не защото ми бе притрябвала компанията й,

разбира се, просто исках да види благодарността и възхищението, което ще получа от истинските си приятели.

Обърнах се с лице към нея.

— Значи реши да дойдеш.

Тя поклати сериозно глава.

— Още ти е нужен водач.

— Няма да се изгубя, ако това имаш предвид.

Риа само се намръщи.

Без да продумам, поех по склона, набивайки пети в почвата. Тя вървеше близо до мен, тиха като сянка. На равнината вятърът съвсем утихна. Трепкаше мараня, а слънцето прежуряше. Сега бършех очи от щипеща пот, а не заради поривистия вятър.

През целия дълъг следобед пътувахме в мълчание. От време на време, когато навлизахме сред замрели, пресъхнали поля, засвирвах на Арфата и оставях след себе си пресни треви, пълноводни потоци и какъв ли не друг живот. И макар че слънцето стопляше гърбовете ни, не можеше да стори същото с настроението ни.

Накрая видях познатото възвишение, белязано от дълбока пукнатина. Насред нея, сякаш поникнала от скалите и почвата, стоеше каменна колиба. Обграждаше я порутена стена, както и няколко лози и хърбави овощки. Градината не беше много впечатляваща, но в дните преди да падне Крепостта под покроба, ми се бе сторила като оазис насред Покварените земи.

Колко щяха да се изненадат старите ми приятели Т'еилеан и Гарлата, когато даря градинката им с несекващо изобилие! От благодарност думи нямаше да им останат. Може би дори Риа най-сетне би се впечатлила. Оттатък стената, в сянката на разлистените клони, различих две белокози глави. Т'еилеан и Гарлата. Рамо до рамо, надвесени над леха с яркожълти цветя, главите им бавно се поклащаха нагоре-надолу, в ритъм, който само те чуваха.

Усмихнах се, мислейки за дара, който им готвех. Когато ги видях за последно, на път към Крепостта под покроба, бях просто опърпано момче, което едва се надява да преживее до следващия ден. Не очаквах да ме видят отново. Нито пък аз — да се завърна. Ускорих крачка, Риа също.

На двадесетина стъпки от порутената стена двете глави се надигнаха едновременно, като диви зайци на поляна. Т'еилеан пръв се

изправи на крака. Подаде едра, набръчкана длан на Гарлата, но тя му махна да не ѝ пречи и сама стана. Наблюдаваха ни, докато приближавахме. Т'еилеан поглаждаше чорлавите си мустаци, а Гарлата заслони очи с длан. Престъпих през стената, последван от Риа. Въпреки че Арфата ми тежеше, се изправих, доколкото можах.

Бръчките на Гарлата се наредиха в нежна усмивка.

— Ти се върна.

— Да — отвърнах аз и се обърнах така, че да видят Арфата. — И ви нося нещо.

Т'еилеан се понамръщи.

— Тоест, водиш някого.

Риа пристъпи напред. Очите ѝ светнаха, когато видя двамата възрастни градинари пред скромната им къщурка и тя им кимна, без да чака да я представя.

— Аз съм Риа.

— А аз — Т'еилеан. А това е съпругата ми, Гарлата. Женени сме от шейсет и седем години.

Белокосата жена се опита да го изрита в пицъла и почти успя.

— Шейсет и осем, глупецо.

— Извинявай, патенце мое. Шейсет и осем. — Той се отдалечи на един разкрач от нея и добави: — Тя винаги е права, да знаете.

Гарлата изсумтя.

— Радвай се, че имаме гости, или ей сегичка те погвам с градинарската лопата.

Съпругът ѝ хвърли поглед към лопатата, забучена в лехата, и размахна помирително ръце.

— Отново си права. Ако никой не ни посещаваше, за да ме закриля, едва ли бих оцелял досега.

Риа се сдържа да не прихне.

Изражението на Гарлата стана по-милостиво и тя посегна към ръката на Т'еилеан. Постояха малко така, сиви като камъните на колибката си. Край тях тихо трепкаха листа, сякаш отдаваха почит на ръцете, грижили се за тях толкова години.

— Напомняте ми на две дървета — отбеляза Риа, — които толкова дълго са споделяли една земя, че растат като едно, и корени, и клони.

Гарлата погледна другаря си с блеснали очи.

Реших да опитам отново.

— И като споменахме растеж, това е...

— Да! — възкликна старецът. — Твоята приятелка Риа. — Обърна се към нея. — Добре си ни дошла, както всяка сутрин ни е добре дошла зората.

Гарлата ме подръпна за ръкава.

— Ами приятелчето ти, което дойде с теб първия път? Онова с нос като картоф?

— Шим е добре — отвърнах рязко. — А сега...

— Макар че носът му — прекъсна ме Риа, — стана още по-голям.

Гарлата повдигна вежда.

— Видя ми се пълен с изненади, този мъник.

Прокашлях се и подех драматично:

— А сега имам великолепна изненада и за двама ви.

Ала още преди да довърша, старицата отново се обърна към Риа.

— От Друма ли си? Сплела си премяната си както го правят дървесните елфи.

— Друма е домът ми, откакто се помня.

Гарлата се приведе по-ниско.

— Истина ли е онова, което чухме? Че най-рядкото от всички дървета, на чиито клони растат различни плодове, още расте там?

Риа засия.

— Истина е. Дървото шомора наистина е там. Може дори да се каже, че там е моята градина.

— Каква градина имаш само, дете. Каква градина само!

Недоволството ми растеше все повече. Тропнах с жезъла си.

— Имам дар за тази градина!

Сякаш нито един от старците не ме чуваше, те продължаваха да разпитват Риа за леса Друма. Тя им беше по-интересна от мен. А аз им носех нещо безценно!

Най-сетне Т'еилеан посегна към един спираловиден плод, увиснал над главата му и внимателно го откъсна. На светлината на ниското слънце той излъчваше леко мораво сияние.

— Ларкон — с благоговение произнесе старецът. — Най-прекрасният дар на земята към нашето скромно обиталище. — Погледна ме, без да продума. — Помня, че вкусът му ти хареса.

„Най-последно“, казах си аз, но тъкмо посягах към плода, когато Т'еилеан се обърна към Риа и ѝ го предложи с думите:

— Затова съм сигурен, че приятелката ти ще му се наслади също толкова много.

Бузите ми пламтяха, докато тя поемаше плода. Преди обаче да кажа каквото и да било, той откъсна още един ларкон, този път за мен.

— Чест е за нас, че се завърна.

— Чест? — попитах с глас, изтънял от нерви и недоверие. Изкуших се да продължа, но си замълчах.

Т'еилеан и Гарлата се спогледаха и накрая мъжът отново обърна глава към мен.

— Момчето ми, да те посрещнем като гост в дома си е най-голямата чест, която бихме могли да ти окажем. Това ти предложихме първия път, това ти предлагаме и сега.

— Но сега, Т'еилеан, аз нося Цъфтящата арфа.

— Да, да, това не ми убягна. — Ъгълчетата на устата му увиснаха и за пръв път дългите години живот сякаш си проличаха. — Скъпо мое момче, Цъфтящата арфа е най-чудотворното от всички Съкровища, благословена с магията на живота. Ала тук не посрещаме гостите по това, което носят на гърба си, а по това, което носят другаде.

Гатанки! От човек, когото смятах за приятел. Начумерих се и отметнах косата от очите си.

Преди да продължи, Т'еилеан си пое дълбоко дъх.

— Като твои домакини ние ти дължим гостоприемството си. И прямотата си. Ако Арфата ти тежи, знай, че носиш далеч по-голямото бреме да излекуваш земите ни, преди да е твърде късно. От теб зависи толкова много, мое момче. Едва ли имаш време да посещаваш прости хорица като нас.

Стиснах зъби.

— Прости ми, но се опитвам да съм честен.

— Почакай, Мерлин — повика ме Риа.

Каза и друго, но не го чух, защото вече прекривах каменната стена. Тръгнах сам през полето, а струните на Арфата подрънкваха по гърба ми.

3

ТОПЪЛ ВЯТЪР

Прекарах нощта свит в една долчинка край някакво поточе. Одеяло ми бяха само звездите, а възглавница — влажните тръстики. Можех да докосна с ръка водата, шуртяща над мъхестите камъни, както и Цъфтящата арфа и жезъла си, положени сред папура.

Усещах, че трябва да съм доволен, задето съм сам, свободен от това, което светът наричаше „приятели“, но когато съживих този поток с музиката на Арфата, не усетих радост — нито докато гледах как мъхът и зеленината се разстилат наоколо му, нито дори когато забелязах в нощното небе Пегас, въпреки че бе любимото ми съзвездие, още откакто майка ми го показва за пръв път.

Спах неспокойно и за разлика от много други нощи, в сънищата си не яздех крилатия кон. Озовах се в различен сън. Седях на кървавочервен камък, а срещу мен вървеше майка ми. Очите ми бяха здрави. Отново виждах. Виждах наистина! В златната ѝ коса се заплитаха слънчеви отблясъци, а в сините ѝ очи играеше друга светлина. В ръка държеше елхова вейка.

Тогава с ужас осъзнах, че предните ми зъби растат. Все повече и повече, и се закривяват като бивни на глиган. Върховете им се насочваха право към очите ми! Паникьосах се, изкресях. Майка ми дотича, ала твърде късно, за да ми помогне. Прострях ръце пред лицето си, опитвайки се да изтръгна бивните. Не можех да ги спра.

Бавно и безмилостно върховете им достигнаха очите ми. Моите ми очи! Усетих как се забиват в тях и изпицях от болка.

Отново бях спял, напълно спял.

Събудих се.

До мен плискаше потокът, отгоре се носеше Пегас. Вдигнах глава от тръстиката. Това бе просто сън. Тогава защо сърцето ми още блъскаше? Предпазливо докоснах бузите си, белязани от огъня, отнел ми зрението. Боляха ме ужасно от пресните драскотини, които им бях нанесъл, ала сърцето ме болеше още повече. Сам си бях причинил всичко това, огънят бе мое творение! Достатъчно лошо беше, че бях

загубил истинския си взор, а още по-лошо — че го бях сторил сам. За пръв път от месеци насам се запитах дали другото момче, Динатий, бе оцеляло. Още чувах как крещи в агония, как скимти от страх.

Зарових лице в тръстиката и заридях, сълзите ми се лееха като потока. След време се поуспокоих, но ми се стори, че плачът продължава, някъде отгатък плисъка на водата. Вдигнах глава и се вслушах.

Ридания, прекъсвани от пресекливи стонове. Подсуших с ръкав мокрите си ожулени бузи и се промъкнах по-близо до потока. Макар че беше тъмно, вторият ми взор успя да проследи течението в далечината. Не успях да открия източника на сърцераздирателните звуци. Може би просто споменът отекуваше в собствената ми глава.

Приведох се над бързоструйния извор и затършувах сред тръстиките. Коляното ми се плъзна надолу по калния бряг, почти докосвайки водата. Търсех, ала не откривах нищо. Плачът обаче все така се чуваше някъде съвсем отблизо, почти от потока.

От потока. Това е! Но как бе възможно?

Понечих да потопя лявата си ръка, но се спрях. Между раменете ми пулсираше старата болка. Дали не бе някаква илюзия? Една от скритите опасности на Финкайра, като духовете-двойници, които приемаха формата на нещо красиво, за да те привлекат до себе си. Риа щеше да знае... само че тя вече не ме придружаваше, с огорчение си припомних аз.

Стенанието отново се усили. Тъмната повърхност на потока мътно отразяваше звездите — сякаш бях коленичил пред река от кристали. Прехапал устна, аз протегнах ръка и по кожата ми премина леденостудена вълна. Почти залитнах от шока, след което пръстите ми докоснаха нещо. Нещо гладко. Обло. По-меко от камък. Няколко мига се опитвах да хвана по-здраво хлъзгавия предмет и накрая го извадих от водата. Беше мях, не по-голям от юмрука ми, от някакъв здрав мехур. Кожената му тапа бе здраво запечатана с восък. Той лъщеше, издут до краен предел.

Щом го стиснах, силен писък прониза ушите ми. Последваха ридания, изпълнени с тъга. Със заострената основа на жезъла си малко по малко отлепих восъка, който падаше бавно, сякаш с нежелание. След това махнах запушалката, а по бузите ми премина силен порив.

Бе топъл и успокояващ, миришеше слабо на канела. Мехът се спихваше, а той ме обливаше като дъх.

— Благодаря ти, човече, благодаря ти — чу се иззад мен крехък гласец.

Пуснах меха и се завъртях, но между мен и далечните звезди нямаше нищо.

— Или по-скоро — отново зашептя гласът, — благодаря ти, Емрис Мерлин.

Дъхът ми секна.

— Ти знаеш имената ми?

— О, да — нехайно продължи гласът, — „Мерлин“ ми харесва много повече от вехтото „Емрис“.

Посегнах нагоре и слепешката размахаш ръце.

— Откъде знаеш всичко това? Кой си ти? Къде си?

Във въздуха пред мен се разнесе тих смях, повече дъх, отколкото глас.

— Аз съм Аила, вишлааилагон. — Отново се засмя. — Но повечето хора ме наричат сестра на вятъра.

— Аила — повторих. — Сестра на вятъра. — Отново посегнах към небето и този път пръстите ми преминаха през топло въздушно течение. — Сега ми кажи откъде знаеш толкова много.

Канеленото ухание се усили. Около мен бавно появя още топъл въздух и раздвижи кранчетата на туниката ми. Сякаш кротък вихър ме бе прегърнал.

— Знам всичко, което знае и въздухът, Емрис Мерлин. Пътувам бързо и надалеч, никога не спя и никога не спирам.

Невидимото наметало на Аила бавно се въртеше около мен.

— Това правят сестрите на вятъра, Емрис Мерлин. — Тя поспря и изхлипа. — Освен ако не бъдат пленени, както стана с мен.

— Кой би сторил това?

— Някой злодей, Емрис Мерлин.

Топлият повей ме изостави и внезапно ми стана студено.

— Разкажи ми.

— Някой злодей, ооо, да — полуизрече, полуиздиша създанието от брега, където доскоро се опитвах да спя. — Има много имена, но най-известното е Домну.

Потреперих, но не от студ.

— Познавам Домну, а също и коварството ѝ, но не бих я нарекъл точно зла.

— Със сигурност не е добра, Емрис Мерлин.

— Не е нито едното, нито другото. Тя просто е. Почти като ориста.

— Като Тъмната орис. — Аила повя през струните на Арфата и те дръннаха лекичко. — Тя е едно от малкото създания, достатъчно стари и могъщи, за да пленят вятъра. Не знам защо го стори, Емрис Мерлин, знам само, че ме затвори в онзи мях и ме изхвърли.

— Съжалявам.

Топъл въздух погали бузата ми.

— Ако не ми беше помогнал, Емрис Мерлин, сигурно щях да загина.

— Вятърът може ли да умре? — прошепнах аз.

— О, да, Емрис Мерлин, може. — Тя отново погали бузата ми. — Също като хората, вятърът може да умре от самота.

— Сега не си сама.

— Нито пък ти, Емрис Мерлин. Нито пък ти.

СЪКРОВИЩА

Вълнението, че свиря на Арфата — която не бях изпитвал, откакто напуснах Мрачните хълмове — отново ме овладя. И наистина, докато крачех по обширните плата на Покварените земи, земята сякаш се оживяваше още преди да засвирия. И най-сухите треви се превиваха пред мен, и най-безжизнените листа се надигаха от земята, извиваха се и танцуваха в краката ми... защото Аила ме следваше. Нежният ѝ вятрец подухваше по ръцете ми и дочувах смеха ѝ всеки път, щом подръпнех струните.

Въпреки това стъпките ми често натежаваха. Натъкнех ли се на някоя каменна колиба или горичка от овошки, аз се подпирах на жезъла си и се мръщех, спомняйки си срещата с Т'еилеан и Гарлата. Щеше ми се никога да не ми бе хрумвало да ги посетя. Освен това, винаги щом обърнех глава към сенчестите ридове на изток, ме глождеше чувството, че греша, като не се връщам да довърша работата си там. Само че... просто не се чувствах готов. Още не. Нека Риа и останалите се потревожат още малко.

Зачервен от гняв, отново засвирих. За моя изненада рехавата растителност под ботушите ми не се превърна в тучни зелени стръкове. Вместо това над цялата ливада притъмня, сякаш я засенчваше облак. Объркан, вдигнах глава. Небето беше чисто.

Нетърпеливо опънах отново струните, но тревите само се вцепениха и потъмняха. Намръщих се на инструмента. Какво ставаше?

— Гневен си, Емрис Мерлин.

— Откъде знаеш?

— Аз нищо не знам — рече ми Аила, — ала усещам неспирно. Усещам гнева ти.

Ускорих крачка, нетърпелив да оставя ливадата зад себе си. Черната трева ме бодеше през обувките като шипове.

— Защо си толкова гневен, Емрис Мерлин?

Подминах опустошената морава и спрях. Поех си дълбоко дъх и бавно издишах.

— Не знам.

Аила отново ме обгърна и ароматът на канела изпълни ноздрите ми.

— Може би защото някой ти липсва?

Стиснах жезъла си.

— Никой не ми липсва.

— Дори майка ти?

Коленете ми почти се подгънаха, но не отвърнах. Сестрата на вятъра продължи да се вие около мен.

— Никога не съм я срещала, Емрис Мерлин, но познавам мнозина, които я познават. Била е добър приятел.

Примигнах от влагата в очите ми.

— Да. Беше ми добър приятел. Може би единственият.

— Разкажи ми, ако желаеш. Искам да чуя.

Влачейки жезъла по сухата трева с цвят на ръжда, аз отново тръгнах.

— Обичаше нощното небе, с всичките му звезди, блянове и мистерии. Обичаше разкази за древни места като Олимп и острова на Аполон, Делос. Обичаше всички зелени растения и всички летящи, бягащи и плуващи създания. И мен.

Макар да се въртеше по-бавно, Аила ми се струваше по-близо от всякога. Ветровете ѝ ме обгръщаха.

— Права си — признах аз. — Наистина ми липсва. Повече, отколкото някога съм вярвал, че е възможно. — Поех си дъх на пресекулки. — Само ако можех отново да бъда с нея, Аила! Дори само за час!

— Разбирам. Дааааа, наистина.

Хрумна ми, че въпреки безплътната си форма Аила споделя някои качества с майка ми. Бе топла и грижовна и не се мъчеше да ми дава съвети на всяка крачка.

Недалеч зърнах няколко ниски храста със синкава кора и широки листа. От Риа знаех, че са ядливи. Оставих Арфата и жезъла си и тръгнах към тях, издърпах един корен и пред мен се разкри дебела грудка. Почистих я с туниката си и задъвках тръпчивото растение.

— Бих ли могъл някак да споделя това с теб? — попитах Аила. — Не знам с какво се храниш, но каквото и да е, ще се опитам да ти го намеря.

Аила поразклати едрите листа.

— Храня се само с далечните ухания на земи, които още не познавам. Създадена съм, за да скитам. — Тя леко разроши косата ми. — А сега, боя се, е време да се разделим.

Спрях да дъвча.

— Да се разделим? Защо?

Гласецът прошепна в ухото ми:

— Защото съм вятър, Емрис, и трябва да летя. Непрестанно нагоре, непрестанно напред, такава съм си аз. Имам много още да видя, във Финкайра и в други светове. — За миг Аила като че ли се поспря над Арфата. — Ти също трябва да отлетиш. Имаш още работа в Мрачните хълмове.

Намръщих се.

— И ти ли, Аила? Мислех, че поне ти няма да ми казваш какво да правя.

— Не ти казвам какво да правиш, Емрис Мерлин. Казвам ти само, че ветровете носят вести за тревожни събития и зло в Мрачните хълмове. Съюзниците на Рита Гаур отново се надигат. От ден на ден стават все по-дръзки. Не след дълго таласъмните ще излязат от пещерите си, а с тях и духовете-двойници. След това ще е твърде късно да изцелиш земите.

Стомахът ми се сви на топка, спомних си предупреждението на Каирпре. *„Трябва да излекуваме Мрачните хълмове, преди да се завърне Рита Гаур, иначе ще загубим единствената си възможност. Помни, ако не изпълниш делото си, никога няма да ти простим.“*

Огледах ридовете на хоризонта, около които бавно се влачеха облачни сенки.

— Ако това е истина, трябва незабавно да се върна. Няма ли да дойдеш с мен? За да попътуваме още малко?

— Бях до теб, Емрис Мерлин, по-дълго, отколкото някога съм била с някой безкрил. — Усетих дъха ѝ на врата си. — И сега отлитам.

Натъжен, аз хвърлих грудката на земята.

— Чувал съм, че някога финкайрците са имали криле. Ще ми се никога да не ги бяха губили. Тогава и аз бих имал и щях да мога да полетя с теб.

Лека вихрушка обгърна раменете си.

— Ах, Емрис Мерлин, значи знаеш? Имахте криле и ги изгубихте. Каква трагедия бе това! Макар че са забравили, мнозина финкаирци още усещат болката между плешките си.

Протегнах сковано ръце и, разбира се, старата болка се обади.

— Аила, знаеш ли как се е случило? Дори Каирпре, който знае толкова истории, не можа да ми обясни как финкаирците са загубили крилете си. Веднъж каза, че би дал половината си библиотека, за да узнае.

Топлият вятър бавно се завъртя около мен.

— Знам как е станало, Емрис Мерлин. Може би някой ден ще ти разкажа, но не сега.

— Наистина ли си отиваш? С мен винаги става така, намеря ли нещо, губя го.

— Надявам се да ме намериш отново, Емрис Мерлин.

Ръкавите на туниката ми се развяха, а после вятърът спря, също тъй ненадейно.

Останах дълго там, докато накрая стомахът ми закъркори от глад. Пренебрегнах го. Когато се обади пак, се наведох да взема грудката и отхапах, мислейки си за Аила, сестрата на вятъра. Когато я изядох, най-сетне потеглих — на изток, към Мрачните хълмове.

Покварените земи плавно се разливаха навсякъде около мен, а аз влачех крака, като на всяка крачка мачках крехките треви. В гърба ми подухваше лек ветрец, смекчавайки гнева на слънцето, но не бе онзи, който исках. Дори повече от компанията на Аила ми липсваше усещането за радост от делото ми, което тъкмо си бях върнал и загубил отново.

От време на време докосвах торбата си с билки, която ми бе дала майка ми точно преди да се сбогуваме във влажната стаичка в Каер Мирдин. Елън ми липсваше повече от всякога и знаех, че и аз ѝ липсвам. Ако беше тук, тя нямаше да ме изостави като всички останали... само че я нямаше. Бе тъй далеч, че и най-далечният вятър не можеше да я достигне.

Когато златистото слънце заходи по-ниско в небето, приближих една рехава горичка. Макар че не виждах плодове по клоните на овошките, в съгъстващия се сумрак бледо сияеха няколко бели цветчета. Долових познат аромат — цъфнали ябълки. Жадно вдъхнах

уханныя въздух, но той не ми върна усмивката. Може би ако засвирех и върнех земята към живота, радостта щеше да ме навести отново.

Взех инструмента в ръце, но се поколебах, спомняйки си странното преживяване на повехналата поляна. Убедих сам себе си, че е било просто случайност и бавно подръпнах струните. Миг след това през дърветата и зелените поля наоколо сякаш премина ярката четка на художник. От клоните увиснаха ябълки и се наляха за секунди. Стволовете се удебелиха, корените се умножиха, а дърветата се устремиха към небето и гордо разпериха клони. Гордост изпълни гърдите ми — каквото и да се бе случило на онази поляна, явно вече не беше проблем.

Ненадейно някой извика — от едно от дърветата падна голо до кръста момче горе-долу на моята възраст и се приземи в един от напоителните канали под клоните. Чу се втори вик, а аз хукнах напред.

От канала изпълзя първо момчето, чиито коса и кожа бяха кафяви като почвата наоколо, а след него — мъж, който приличаше него, но бе по-плещест и по-възрастен. Познах го.

Никой от тях не ме забеляза и двамата застанаха в сянката на едно дърво. Мъжът изправи широкия си гръб и хвана момчето за раменете.

— Ранен ли си, сине?

Момчето потърка ребрата си.

— Не — усмихна се то. — Ставаш за възглавница.

Мъжът го изгледа развеселен.

— Не падаш често от дърветата.

— И те рядко ме изтръскват на земята! Виж, тате! Колко много ябълки!

Мъжът ахна и се втренчи в преобразените овошки с отворена уста. И на моето лице разцъфна усмивка. Тази реакция бях очаквал от Риа и останалите и именно нея щях да получа от майка си — тя обожаваше и вида, и вкуса на пресните ябълки.

— Чудо, сине! Дар от великия Дагда.

Тогава излязох от сенките.

— Не, Хон. Дар от мен.

Мъжът се стресна, като погледна първо мен, а после — съживеното дърво.

— Ето го — обърна се той към сина си. — Момъка, за когото ти разказах.

Момчето се ококори.

— Онзи, който победи злия крал? И носи името на ястреб?

— Мерлин — обявих и леко тупнах хлапето по рамото. — Баща ти ми помогна, когато най-много се нуждаех от това.

Хон прокара ръка през сплъстената си от пръст коса.

— Благословен да си, момко. Докато не чух, че си успял, няколко пъти те оплаках. Сигурен бях, че си загинал.

Подпрях се на жезъла си и се усмихнах.

— И с право. Без ножа, който ми подари, наистина щях да загина няколко пъти.

Хон ме огледа, търкайки брадичката си. Носеше само чифт широки кафяви панталони и въпреки мазолите и белезите, ръцете му изглеждаха силни като коренища на старо дърво.

— Радвам се, че старата кама се е оказала полезна, момко. Къде е сега?

— Някъде из руините на Крепостта под покрова. Не успях да убия гулиант с нея, но те са безсмъртни. Все пак успя да ми спечели няколко безценни секунди.

— Радвам се. — Погледът му премина върху магическия ми инструмент. — Виждам, че си открил Цъфтящата арфа. — Побутна сина си. — Ето, моето момче, наистина е било чудо! Никой смъртен, дори този млад ястреб пред нас, не би могъл да стори това. Била е Арфата, не момчето.

Трепнах и понечих да кажа нещо, но Хон продължи.

— За мен, синко, всички Съкровища на Финкайра са чудотворни, създадени от самия Дагда. — Тихо, почти с благоговение, той добави: — Има дори един плуг, едно от Седемте мъдри сечива, който може сам да оре полето. Наистина! И всяко поле, което докосне, ще даде съвършената реколта, нито твърде много, нито твърде малко.

Момчето поклати глава, изумено, после махна към похабения дървен плуг до канала и се засмя.

— Явно не е като този, татко! Само като те гледам как го влачиш, гърбът ме заболява.

Хон засия.

— Не колкото моят, когато паднеш отгоре ми от някое дърво.

Двамата отново се засмяха, Хон обгърна раменете на момчето с яката си ръка и се обърна към мен с грейнало от гордост лице.

— Истината е, че и аз си имам съкровище — ей тоз млад приятел. Той ми е по-ценен от цял океан чудеса.

Преглътнах и погладих с палец кожената торба на майка ми. Въпреки силния аромат на зрели ябълки още подушвах билките в нея.

— А ако някога загубиш това твоє съкровище, Хон, този приятел, какво би сторил?

Лицето му се вкамени.

— Бих сторил всичко по силите си, за да си го върна.

— Дори това да значи, че ще оставиш работата си недовършена?

— Няма работа, по-важна от това.

Кимнах мрачно. *Няма работа, по-важна от това.*

Прекрачих канала и закрачих напред, а на границата на овощната градина заставах с лице към Мрачните хълмове. Облени от залеза, те светеха като въглени. Източената тясна сянка на жезъла ми сякаш сочеше право към нацърбеното възвишение, където бях изоставил задачата си.

Бавно се обърнах на север. Не след дълго щях да се върна към задачата си и да съживя всяко стръкче, което намеря. Ала първо трябваше да свърша нещо друго. Отново да намеря майка си. Също като Хон, аз щях да опитам всичко по силите си, за да успея.

5

ШУТЪТ

Късно на следващия ден, докато из тревите на Покварените земи проблясваха нишки златиста следобедна светлина, аз стоях на върха на едно възвишение. Долу се виждаха няколко кирпичени къщурки, подредени в кръг, а сламените им покриви сияеха като равнината наоколо им. Дълги дървени летви свързваха стените им, така че приличаха на деца, хванати за ръце. Ароматът на печено зърно погъделичка носа ми.

У мен се надигна очакване и страх от това, което ме очакваше. Това бе Каер Неитан, градът на бардовете. Знаех, че поетът Каирпре е обещал да се върне тук след Великия съвет, за да помогне на селището, тъй жестоко поразено от Стангмар. Знаех също, че ако има човек, който може да ми помогне да намеря майка си, това е именно Каирпре.

Нямаше да е доволен, че ме вижда пак толкова скоро, но той познаваше Сапфирооката Елън, чиито учител бе бил някога. Вярвах, че и той копнее за завръщането ѝ. Не ми ли беше казал, че от нея е научил повече за лечителството, отколкото тя — от него? Може би знаеше някакъв начин да я преведе през завесата от мъгла край острова. Когато най-сетне бяхме отново заедно, щях да довърша работата си с радост.

Спуснах се по склона, а жезълът ми почукваше по земята в ритъм с Арфата, която пък ме потупваше по гърба. Заслушан в усиливащата се глъчка от градчето, не можех да не си спомня зловещата тишина, която ме бе посрещнала при първото ми посещение. Посвоему тя бе по-силна от вилнееща буря.

Градът на бардовете рядко бе познавал тишината. Никое поселище във Финкайра не можеше да се похвали с история, по-богата на песни и предания, през вековете той е бил дом на най-вдъхновените разказвачи и певци по тези земи, както и тяхно първо поле за изява. Дори Каирпре, за чиято репутация бях разбрал от други, бе роден в една от тези къщурки.

Докато приближавах портите, все повече и повече хора излизаха от домовете си. Облечени в бели туники, те изпъкваха рязко на фона на сухата напластена пръст по стените, потъмнелите летви между къщите и празните сандъчета за цветя по первазите. Посегнах към Арфата, изкушен да напълня тези саксии с нещо повече от сенки, но се спрях — реших да изчакам, докато вляза в градчето.

Изникваха все повече хора, съвсем различни по възраст, височина и цвят на кожата и косата. Наред с белите туники обаче споделяха и още нещо — до един изглеждаха разколебани, несигурни. Вместо да се съберат на площада между къщите, те стояха по краищата му. Неколцина крачеха неспокойно пред праговете си, но повечето седяха на пътеките, обграждащи площада. Сякаш се бяха събрали по конкретна причина, но не можех да се отърся от усещането, че го правят неохотно.

В този миг насред площада пристъпи висок, мършав мъж с кафяво наметало над туниката. На главата си носеше странна триъгълна шапка, килната по пиански. От периферията ѝ висяха десетки малки метални топчета. Той заразмахва дългите си ръце, заплющя с ръкави и започна да ломоти нещо, което не можех да разбера.

Ненадейно се сетих защо къщите са подредени в кръг. Целият град беше театър! Бях пристигнал точно преди едно от изпълненията.

Стигнах до портите и спрях. За разлика от първото ми посещение, този път не ме посрещна пазач, насочил копие към гърдите ми. Вместо това ме поздрави прясно издълбана табела с надпис *„Каер Неитан, градът на бардовете, добре дошли на всички, идещи с мир“*. Отдолу разпознах един от куплетите на Каирпре: *„Тук винаги песен лети, а истории отварят незначайни врати.“*

Още щом пристъпих в града, от една от летвите скочи мършав чорлав мъж. Над очите му надвисваха рошави вежди, гъсти като бодлив храст. Изчаках го, подпрян на жезъла си.

— Здравей, Каирпре.

— Мерлин — прошепна той и разпери длани, сякаш щеше да плесне радостно с ръце. После погледна през рамо към мъжа, който рецитираше нещо, и промени решението си. — Радвам се да те видя, момчето ми.

Кимнах. Явно беше решил, че работата ми в Мрачните хълмове е приключена. Нямах да е лесно да му кажа истината.

Каирпре отново погледна към мъжа на сцената и сериозните, почти скръбни лица на зрителите.

— Съжалявам само, че не дойде за по-радостно представление.

— О, няма нищо — прошепнах в отговор. — Изглежда този човек има дарба да разчувства така хората. Какво рецитира? Някаква трагична поема ли?

Веждите на Каирпре се качиха чак до косите му.

— Уви, не. — Той тръсна глава. — Горкият човек се опитва да бъде смешен.

— Смешен?

— Точно така.

Точно тогава се разнесе гръмко дрънчене и тракане. Изпълнителят бясно клатеше глава и мятеше шапката си във въздуха. Врявата идваше от топчетата. Звънчета! Разбира се. За да се смеят хората. Жалко, че звучаха по-скоро като звънящи мечове.

Наблюдавах мъжа известно време. Ръцете му висяха немошно, беше прегърбен, а цялото му лице — челото, устата и дори очите — като че ли се мръщеше. Ефектът се усилваше от провисналата кожа на врата му.

Ненадейно той се загърна с тежкото си наметало, сякаш готов да произнесе реч, и бавно и скръбно запя. В гласа му обаче имаше повече ридания, отколкото мелодия, а щом си поемеше дъх, сякаш хълцаше. Аз, Каирпре и останалите жители на града потръпнахме. Макар че се опитваше да бъде смешен, песента на барда звучеше като погребален напев.

*Запеят ли звънчета,
страха веднага оставете!
Тъгата упорита
в радост ще премине.
Весели бъдете, и щастливи —
шутът пристигна!
Скачам и лудувам,
от смях се заливам!*

*Със звънчетата нежни
ще ви радвам аз вечно.
Весели бъдете, и щастливи:
шутът пристигна!*

Той продължи да вие, а аз се обърнах към Каирпре.

— Не знае ли как звучи? През живота си не съм чувал по-малко смешен човек.

Поетът въздъхна дълбоко.

— Мисля, че знае, но все пак продължава да опитва. Казва се Бъмбълви. Още от дете, когато плашеше птиците с пеенето си, мечтаеше да стане шут. Не просто шегаджия, а истински шут, който владее изкуството да облича мъдростта в хумор. Нарича се Бъмбълви Веселяка.

— „Бъмбълви Мъчителя“ ще му приляга повече.

— Знам, знам. И дървото се протяга към небето, ала не може да го стигне.

Междувременно гражданите изглеждаха също толкова унили, колкото Бъмбълви. Мнозина подпираха главите си в шепи, всички се мръщеа. Едно момиченце се отскубна от ръцете на майка си и се затича към дома си с развети черни коси. От изражението на жената личеше, че завижда на дъщеря си.

Обърнах се към Каирпре, който също се въсеше.

— Защо го слушат въобще?

— Един от, хм, хумористичните му рецитали, както ги нарича той, може да ти развали апетита за цял ден, само че и той като всеки друг жител на града има правото на едно изпълнение на рождения си ден. — Каирпре поклати глава. — Останалите са длъжни да слушат, дори тези като мен, които не живеят тук, но са имали нещастieto да наминат точно днес.

Той махна с ръка към кръга, вече без да шепне.

— Спомням си всички наистина паметни изпълнения, състояли се на този площад. „Чук в нощта.“ „Съдът на илюзиите.“ „Обетът на Герейнт.“

Той се завъртя и посочи към една от по-малките къщурки.

— Поетесата Пуил, чиято тъжна усмивка е вдъхновила много томове поезия, написа първото си стихотворение в онази къща. — После той ми посочи една ниска къща с дървена веранда. — Там пък е роден Лаон Куция. Да не забравяме и Банджа, Жусива Жизнерадостната, Зифиан. Всички наричаха този град свой дом. И те, и още мнозина легендарни бардове.

Отново се възрях в Бъмбълви, който ломотеше и махаше с ръце.

— Този там ще стане шут само насън.

Каирпре мрачно кимна.

— Всички си имаме свои блянове, но малцина биха мечтали за нещо, толкова чуждо на естествените им наклонности! Едно време Бъмбълви е можел да бъде спасен с едно от Съкровищата на Финкайра — рогът, познат като Повелителя на бляновете. Помисли, Мерлин. Призователят, ако го надуе някой изключително мъдър човек, можеше да сбъдне най-съкровената мечта на всекиго, дори да е толкова недостижима, колкото тази на Бъмбълви. Затова толкова често го наричаха Рогът на Добрите вести.

По челото на Каирпре плъзнаха бръчки, по-дълбоки от белезите ми. Знаех, че си припомня прокобата на Рита Гаур, след която Повелителят на бляновете започнал да носи само зло. В това градче например се сбъднал най-лошият кошмар на всеки поет, бард или музикант — гласовете на хората замлъкнали напълно, самите им души били лишени от инструмента си. Затова при последното ми посещение Градът на бардовете бе тих като гробница. Изражението на Каирпре показваше, че макар след падането на Крепостта под покрота проклятието се бе вдигнало, споменът все още е жив.

Камбанките по шапката на Бъмбълви отново задрънчаха, по-силно отпреди. Ако не държах жезъла си в ръце, щях да си запуша ушите. Побутнах Каирпре и попитах:

— Защо ти не изпробваш върху него Повелителя на бляновете?

— Не бих могъл.

— Защо?

— Първо, момчето ми, не бих се опитал да взема каквото и да било — особено едно от Съкровищата — от пещерата на Великата Елуса. Ще оставя това на някой много по-смел. Или по-глупав. Това обаче не е основната причина. Истината е, че не съм достатъчно мъдър, за да го използвам.

Аз премигнах изненадано.

— Не си достатъчно мъдър ли? Та поетът Каирпре навсякъде е прочут като...

— Като стихоплетец, любител на цитатите и глупец-идеалист — довърши той. — Нека сме наясно — нищо не ми е ясно. Но поне имам достатъчно мъдрост, за да прозра следното — знам твърде малко.

— Това е абсурд, виждал съм библиотеката ти. Имаш толкова много книги! Не ми казвай, че не знаеш нищо.

— Не съм казал, че не знам нищо, момчето ми. Казах, че не знам достатъчно. Има разлика. А да смятам, че мога да командвам легендарния Повелител на бляновете — това би била върховна надменност.

— Надменност ли?

— Да. Арогантност. Прекомерна горделивост. Недостатък, довел до падението на мнозина велики люде. — Той отново зашепна: — Включително на дядо ти, както чувам.

Застинах.

— Искаш да кажеш... Туата?

— Да, Туата. Най-могъщия вълшебник в историята на Финкайра. Единственият смъртен, на когото му е било позволено да премине в Отвъдния свят, за да се съветва с Дагда, а после да се завърне. Дори той е бил горделив и това го убило.

Внезапно Цъфтящата арфа ми се стори по-тежка и презрамката ѝ се впи във врата ми.

— Как е умрял?

Каирпре се приведе по-близо към мен.

— Не знам подробности, никой не знае. Знам само, че надценил собствените си сили и подценил най-страховития слуга на Рита Гаур, едноокия людоед Балор.

Той тръсна глава и повдигна рамене.

— Но да говорим за по-приятни неща! Кажи ми за Арфата, моето момче. Бързо си се справил с Мрачните хълмове, ако вече си в равнината.

Смутено пристъпих от крак на крак и потърках нервно върха на жезъла си. Пръстите ми опипаха браздите в дървото, ароматът на ела изпълни въздуха и ми напомни за жената, чиито билкови аромати

изпълваха детството ми. Време беше да кажа на Каирпре какво искам да сторя — и какво съм оставил недовършено.

Поех си дълбоко дъх и обявих:

— Не съм довършил работата си в хълмовете.

Той ахна.

— Не си ли? Беди ли срещна? Воини-таласъми?

Поклатих глава.

— Бедите са мое дело.

Дълбоките му очи се взряха в мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Че открих нещо по-важно от задачата си. — Застанах лице в лице с поета. — Искам да намеря майка си. Да я доведа във Финкайра.

По лицето му премина гняв.

— И ще ни изложиш на опасност заради това?

На гърлото ми заседна буца.

— Каирпре, моля те. Ще довърша делото си. Обещавам! Но искам да я видя отново и то скоро. Толкова много ли искам?

— Да! Излагаш на опасност всички създания по тези земи!

Опитах се да преглътна.

— Елън пожертва всичко заради мен, Каирпре! Обичала е живота си тук до дъното на душата си, но го е напуснала, за да ме закриля. В Гуинед бях единственият ѝ другар. Единственият ѝ приятел — макар да не сторих почти нищо, за да го заслужа.

Направих пауза, замислен за тъжните ѝ песни, за лековитите ѝ ръце, за чудно сините ѝ очи.

— Имахме си проблеми, повярвай ми, но бяхме много по-близки, отколкото си давахме сметка. И един ден аз просто я оставих сама. Заряха я. Сигурно е толкова нещастна в онази каменна килийка. Може да е болна, да е в беда! Искам да я доведа заради себе си, но и заради нея.

Изражението на Каирпре стана по-благо и той постави длан на рамото ми.

— Слушай, Мерлин. Разбирам те, самият аз толкова пъти съм искал да видя Елън отново! Но дори да забравим за Мрачните хълмове, да доведеш някого от света оттатък мъглите е невъзможен риск.

— Сигурен ли си? Морето два пъти се смили над мен.

— Проблемът не е в морето, момчето ми, макар и то да е достатъчно опасно само по себе си. Финкайра има свои собствени пътища и съществува в собствен ритъм. Смъртните могат само да гадаят какви са те, дори самият Дагда не смее да предскаже кой ще успее да премине през воала от мъгли и кой — не.

— Не го вярвам.

Погледът му стана суров.

— Всеки новодошъл би предизвикал беди и за себе си, и за останалите от острова. — Каирпре затвори очи, замислен. — Това, което може би не разбираш, е, че всяко живо същество, стигнало дотук — дори най-малката пеперуда — може катастрофално да промени равновесието на живота ни.

— Говориш като Домну — казах аз с лека насмешка. — Твърдиш, че мога да унищожа цяла Финкайра!

Той обърна глава към портата на града — златистата светлина на залеза вече се бе отдръпнала от нея, а отвън бяха Мрачните хълмове, които се гънеха като вълни в разбунено море.

— Може и точно това да се случи. Особено ако не довършиш започнатото.

— Няма ли да ми помогнеш?

— Дори да знаех как, нямаше да ти помогна. Ти си просто момче, по-глупаво, отколкото си мислех.

Тропнах с жезъла.

— Имам силата да използвам Арфата, нали? Самият ти каза, че имам сърце на вълшебник. Е, може би имам силата да доведе майка ми!

Той стисна рамото ми толкова силно, че понечих да се отдръпна.

— Не казвай това дори на шега! Иска се много повече от сърце, за да си истински вълшебник. Нужен ти е дух, усет и опит. Нужно ти е познание — огромно познание за подредбата на космоса и за магическите изкуства. И най-вече, нужна ти е мъдростта да знаеш кога да използваш тези изкуства и кога — не. Един истински вълшебник използва силите си разумно, както стрелец използва стрелите си.

— Не говоря за стрели. Говоря за майка ми, Елън! — Изпънах гръб. — Ако няма да ми помогнеш, ще намеря друг начин.

Каирпре отново свъси чело.

— Истинският вълшебник се нуждае и от още нещо.

— Какво е то? — нетърпеливо попитах аз.

— Смирение. Слушай добре, моето момче! Забрави за тази лудост. Вземи Арфата и се върни към работата си. Нямах представа какъв риск поемаш!

— Още много рискове ще поема, за да си я върна.

Той погледна към небето.

— Помогни ми, о, Дагда! — После пак наведе очи към мен и рече:

— Как да те накарам да разбереш? Има едно предание, старо колкото острова, според което най-мъдрата раковина от Брега на говорещите раковини може да те преведе през мъглите. Звучи простичко, ала нито един вълшебник в историята — нито дори Туата — не е посмял да опита. Това дава ли ти представа колко е опасно?

Ухилих се.

— Не. Но ми даде една идея.

— Мерлин, не! Не бива! Освен всички тези опасности има и друга. Опиташ ли толкова силна магия, ще разкриеш на Рита Гаур къде точно се намиращ — и не само това. Щом се завърне, за да завладее този свят и други, той ще те погне. Помни ми думите.

Подръпнах една от струните на Арфата.

— Не се боя от него.

Каирпре повдигна гъстите си вежди.

— Започни да се боиш тогава. Надменността ти ще му гарантира най-сладкото отмъщение — да те превърне в един от слугите си, като баща ти.

Стомахът ми се сви като от удар.

— Казваш, че не съм по-добър от Стангмар?

— Казвам, че си също толкова уязвим. Ако Рита Гаур не те убие на мига, ще се опита да те пороби.

Точно тогава върху нас се спусна сянката на мъж. Извъртях се и видях Бъмбълви. Явно рециталът му бе приключил, ала ние, улигани в разговор, не го бяхме забелязали. Поклони се нескоропосано и шапката му падна с дрънчене. Той си я взе и, все още прегърбен, попита Каирпре:

— Зле се представих, нали?

Каирпре още ме гледаше гневно и му махна с ръка.

— Не сега, говоря с момчето.

Той обърна увисналата си гуша към мен и повтори въпроса:

— Тогава ти ми кажи. Зле ли се представих?

Може би ако му отговорех, щеше да си тръгне. Намръщих се.

— Да, да. Зле беше.

Ала той не си тръгна. Само унило поклати глава и звънчетата пак задрънчаха.

— Значи не съм го изпълнил добре. Вярно е, вярно е, вярно е.

— Мерлин — проръмжа Каирпре. — Вслушай се в предупрежденията ми! Искам само да ти помогна.

Бузите ми пламнаха.

— Да ми помогнеш? Затова ли последния път се опита да ме разубедиш да отида в Крепостта под покроба? Затова ли не ми каза, че Стангмар е мой баща?

Поетът направи гримаса.

— Не ти казах, защото мислех, че ужасната истина може непоправимо да те нарани, да те кара да се съмняваш в себе си, дори да се мразиш. Може би сгрехих, както когато помислих, че не можеш да унищожих замъка. За това обаче не греша! Върни се в Мрачните хълмове.

Погледнах към портите на градчето, които тъмнееха като надгробни камъни.

— Първо ще отида на Брега на говорещите раковини.

Преди Каирпре да успее да ми отговори, Бъмбълви се прокашля и гушата му се разклати. После той драматично се загърна в наметалото си.

— Идвам с теб.

— Какво? — възкликнах аз. — Не искам да идваш!

— Вярно е, вярно е, вярно е. Ала все пак ще дойда.

Тъмните очи на Каирпре проблеснаха.

— Ще съжалиш за избора си дори по-скоро, отколкото очаквах.

ПРЕЗ МЪГЛИТЕ

Подобно на горчивия вкус в устата дълго след като отхапеш от развален плод, Бъмбълви и досадните му звънчета останаха с мен. Нищо не можех да кажа или да направя, та да си тръгне. И въпреки че вървах колкото можех по-бързо, без дори да свиря на Арфата, не можех да избягам от присъствието му.

Той ме последва през портата на Каер Неитан, а Каирпре мълчаливо ни изпрати с поглед. Шутът вървя след мен през полята чак до късно през нощта, когато бивакувахме под една върба, а на следващия ден продължихме под палещото слънце, докато накрая спряхме пред могъщата, шумяща снага на Несекващата река.

През цялото време той се оплакваше от жегата, от камъчетата в обувките си и от тежкия живот на шута. Докато наближавахме реката, няколко пъти ме попита дали искам да ми каже прочутата гатанка за звънчетата си с обещанието, че тя ще ме ободри. Отвърнех ли, че не искам да му слушам нито гатанките, нито звънчетата, той просто се намусваше за малко, след което ме питаше същото.

— О, но това е великата ми неразгадаема гатанка! — възразяваше той. — Гатанка, пристойна за истински майстор. Не, не беше така. Проклятие, пак не ми се получи! Гатанка, достойна за истински майстор. Да, точно така. Това беше думата. — Той направи пауза и продължи, още по-унило отпреди: — Само нея знам. Поклатих глава, крачейки към Несекващата река. Наближихме стръмните ѝ каменни брегове, под които клокочеха бързеи. Пръските се издигаха над главите ни и искряха с цветовете на дъгата. Шумът бе толкова силен, че за пръв път, откакто напуснахме Града на бардовете, не чувах звънчетата на Бъмбълви, нито молбите му да чуя гатанката.

Обърнах се към него, надвиквайки реката:

— Има още много път, чак до най-южния бряг. Пресичането няма за е лесно, врьщай се.

Той умърлушено отвърна:

— Значи не ме искаш?

— Не!

Бъмбълви се начумери и гушата му увисна още повече.

— Разбира се, че не ме искаш, никой не ме иска. — Той се взря в мен за миг. — Аз обаче искам теб, момко-късметлия.

— Късметлия?! Каквото и да съм, не съм късметлия! Животът ми е низ от разочарования, загуба след загуба!

— Личи си — заяви Бъмбълви. — Точно затова ти трябва шут. — Лицето му доби печално изражение и той добави: — Трябвам ти, за да те разсмивам. — След малко спътникът ми се прокашля. — Между другото, казвал ли съм ти гатанката ми за звънчетата?

Изръмжах и замахнах към главата му. Той се наведе по-ниско от обикновено и жезълът се плъзна по наметалото му.

— Ти не си шут — извиках. — Ти си проклятие!

— Вярно е, вярно е, вярно е. — Бъмбълви въздъхна дълбоко.

— Изобщо не ставам за шут. За нищо не ставам. Един шут трябва да бъде само две неща — мъдър и забавен. Аз не съм нито едното, нито другото. — Една сълза се търкулна по бузата му. — Можеш ли да си представиш как се чувствам? Как ме боли, от палците до пръстите на краката? Съдбата ми е да съм шут, който натъжава всички. Включително себе си.

— Защо мен? — запротестирах аз. — Не можа ли да последваш някой друг?

— Разбира се — рече той, — но ти изглеждаш толкова... нещастен. По-нещастен от всеки друг, когото съм срещал. Ти ще си моето истинско изпитание като шут! Ако се науча да те разсмивам, ще мога да разсмея всекиго.

Простенах.

— Никога никого няма да разсмееш. Това е сигурно!

Той предизвикателно вирна брадичка и понечи пак да се загърне с апломб, само че се препъна в един камък и политна встрани. Шапката му падна и той едва не тупна в реката. Вдигна шапката и я намести здраво върху главата си, при това наопаки. Исумтя и я обърна, но отново се спъна и се плъосна в калта, а после с мърморене се изправи, като се опита да обърше панталоните си с ръце, а след това — да избърше ръце в тях.

— Е, в такъв случай — обяви Бъмбълви, а звънчетата на главата му издрънчаха, — мога поне да те радвам с компанията си.

Извъртях очи и хвърлих поглед през рамо към Несекващата река. Може би ако се хвърлех в нея, тя щеше да ме отнесе надолу по течението, далеч от това безконечно изтезание, приело формата на жалкия човек пред мен. Изкушавах се, но знаех, че няма да го правя. Реката тук бе твърде бърза, а острите подводни скали със сигурност щяха да наранят и мен, и Арфата. Къде беше Риа, когато имах нужда от нея? Тя можеше да поговори с духа на реката и да укроти вълните. Спомних си как се разделихме и потръпнах. И все пак вината бе по-скоро нейна. Толкова беше самоуверена! Несъмнено ѝ доставяше удоволствие да ме вижда смирен.

Подръпнах Арфата по-високо на рамото си. Казах си, че като мина през реката, поне ще се отърва от тези пресушени равнини, надвиснали над мен като пепеляво небе. Напомняха ми за недовършената ми работа. Спомних си, че на юг реката се разширява — там можеше да пресека. Оттам щях да продължа към Брега на говорещите раковини, със или без Бъмбълви.

С голямо разочарование установих, че ще продължа с него. Унилият шут ме последва, размахал дългите си ръкави, без да спира да дрънчи със звънчетата си. Минахме през няколко ревящи водопада, едно мочурище и поле от загладени камъни наскреда равнината, която реката наводняваше след по-силните дъждове.

Най-сетне стигнахме до плитчините под купчина огромни канари с форма на яйца и се запрепъвахме през реката. Студените води хапеха пиццалите ми, а мекото дъно всмукваше обувките ми на всяка крачка. Сякаш самата река се опитваше да ме спре.

Излязохме на сушата и продължихме по западния бряг. Няколко часа се влачихме по просеки, обградени с високи, остри тръстики. Вдясно от нас към небето се протягаха клоните на леса Друма и обагряха земята в зелено чак до далечните Мъгливи възвишения. Пъстропери птички прехвърчаха от клон на клон — сигурен бях, че Риа знае имената на всяка от тях. През цялото време се стараех да не обръщам внимание на прегърбената фигура и камбанките на главата ѝ.

Най-после забелязах редица вълнообразни дюни, а зад тях — стена от мъгли. Сърцето ми подскочи — дори ограничен от втория ми взор, останах поразен от ярките цветове. Златен пясък, тучнозелени лози, розови и морави раковини, жълти цветя.

Затъвайки в пясъка, аз се покатерих върху първата дюна, превалях я и най-сетне видях брега, а зад него — вълните. Беше отлив и под плътното покривало от мъгла по пясъка блестяха миди и раковини. Чувах ги как жвакат и съскат, а наоколо плискаха водни птици с дълги закривени човки. По скалите се крепяха хиляди ракообразни, по целия бряг лежаха огромни червени морски звезди, миди със спираловидни черупки и лъскави медузи. Между краката на птиците притичваха рачета.

Наведох се и взех шепа топъл, ситен пясък, който се процеди през пръстите ми. Беше същият, както в деня, когато за пръв път стъпих на острова. Тогава Финкайра ме посрещна и ми даде подслон — скри ме както от морето, така и от бурите в собствената ми глава.

Щипнах няколко зрънца пясък, а те се изтърколиха по показалеца ми и паднаха в дланта ми. Блещукаха ярко, почти като живи. Като собствената ми кожа, като самата Финкайра. Осъзнах, че съм започнал да се привързвам към нея. Колкото и нещастен да се чувствах тук, нещо ме теглеше към причудливите ѝ земи, историята и обитателите ѝ, въпреки начина, по който се отнасяха с мен понякога. Привличаше ме и нещо друго, но ми беше трудно да определя какво.

Както казваше майка ми, островът бе място помежду, където смъртни и безсмъртни създания можеха да живеят заедно. Невинаги в сговор, разбира се, ала с цялото многообразие и тайнственост и на двата свята. Отчасти Рай, отчасти Земя. Отчасти този свят, отчасти Отвъдния.

Стоях и попивах звуците и миризмите на финкаирския бряг. Може би някой ден бих се почувствал добре дошъл тук. Донякъде това вече беше така, във всеки случай повече, отколкото в селцето в Гуинед. Ако с мен бе един скъп човек, в сърцето ми Финкайра може би дори щеше да се превърне в дом. Ала сега този човек беше далеч — отвъд мъглите, отвъд обсипания с черни скали бряг на Гуинед.

Завъртях Арфата пред себе си и я взех в ръце. От пресъхналите равнини не я бях карал да пее. Какво още би могло да разцъфти в земя, тъй богата на живот?

Дръпнах една струна, най-тънката. Сякаш се строши ледена висулка. Докато тонът още вибрираше, от страната на дюната, която гледаше към морето, се показа едно-единствено червено цвете с

формата на огромна камбана. Поклащаше се на соления бриз, а аз жадувах да го докосна, да усетя уханието му.

Само че нямах време за това. Оставих Арфата и жезъла си на пясъка и се обърнах, за да се уверя, че Бъмбълви няма да ги докосне. Той седеше на плажа и се мръщеше, а вълните миеха подутите му крака. Бе оставил до себе си триъгълната шапка със звънчетата, които поне засега мълчаха. Не беше далеч, но изглеждаше напълно увлечен от заниманието си.

Огледах плажа и в двете посоки. Вълните прииждаха и се отдръпваха, а по пясъка се търкаляха раковини с всякакви форми и размери. Размерите и красотата на брега отново ме поразиха, също както в деня, когато пристигнах. Още тогава една раковина ми прошепна нещо, ала не разбрах думите ѝ. Дали днес не можех да открия още една? И бих ли я разбрал?

Тя бе някъде там, само че нямах представа как изглежда. Помнех само думите на Каирпре. *„Има едно предание, старо колкото острова, според което най-мъдрата раковина от Брега на говорещите раковини може да те преведе през мъглите.“*

Започнах търсенето с една раковина на точки току до жезъла ми. Плоски, кръгли, спираловидни — всички минаха през ръцете ми, но нито една не ми се струваше подходяща. Не знаех дори къде да търся! Почти чувах как Риа ми казва нещо безсмислено като *„Вярвай в боровинките“*. Абсурдно беше, разбира се, но знаех, че все в нещо трябва да вярвам. Щеше ми се само да зная какво е.

Може би в интелекта си? Да, точно така. Е, как би изглеждала най-мъдрата раковина? Впечатляващо, нали? Като властелин на брега, с размери, отговарящи на мъдростта ѝ.

Бъмбълви извика — една вълна го беше заляла. Щом водата се отдръпна със съскане, от пясъка остана да стърчи спираловидна раковина, яркорозова на цвят, по-голяма от всички други. Беше точно зад Бъмбълви, но той като че ли не я забеляза. Дали не търсех точно нея? Докато се приближавах, злочестият шут се отърси от водата, мрънкайки под нос, и се отпусна назад. Лакътят му натисна раковината и тя се спуска. Той изпищя и се претърколи настрани, стиснал ранената си ръка. Поклатих глава, осъзнал, че търсенето ми едва сега започва.

Най-мъдрата раковина...

Следвах извивките на брега в търсене на раковини, които да изглеждат подобаващо, но въпреки разнообразието от форми, цветове и структура, нито една не беше достатъчно впечатляваща. Малкото, които ми се сториха подходящи, бяха неми — чувах само безкрайната въздишка на океана.

След известно време стигнах до скалиста издатина в морето, чийто край се губеше от другата страна на мъглите. Докато се чудех дали да претършувам влажните камъни, едно оранжево раче притича през обувката ми, спря и вдигна очите, сякаш ме разглеждаше. После продължи към камъните.

Почувствах се привлечен от дребната твар, която скиташе сама по брега, също като мен и без да се замислям, я последвах върху издатината. Обгърна ме мъгла, но аз продължих, като внимавах да не се подхлъзна. Макар че рачето беше изчезнало, скоро видях друга спираловидна раковина, легнала върху плосък зеления камък. Още по-голяма от онази, която Бъмбълви унищожи, тази бе почти колкото главата ми. Сияеше в тъмносиньо, а по повърхността ѝ трепкаше странна сянка. Сигурен, че това е просто игра на мъглите, аз се приближих.

С всяка следваща стъпка раковината ми се струваше все по-прекрасна, бели нишки очертаваха изящните ѝ извивки. Привличаше ме необяснимо — бях пленен от багрите ѝ.

Най-мъдрата раковина...

В този момент от мъглата се надигна мощна вълна и заля скалите. Солената вода ме оципа по белязаните бузи, а водната стена се оттегли и дръпна раковината със себе си. Преди да успея да я сграбча, тя изчезна сред въртоп от вода и мъгли.

Изругах и се обърнах към плоския камък. Раковината беше изчезнала, но не и странната сянка. За малко да се наведе да я разгледам по-отблизо, но се поколебах, без да зная защо. Тогава изпод друг камък изпълзя оранжевият рак и странишком прекоси издатината. Мина под един скален ръб и изникна от другата му страна, после заобиколи един приливен вир и отново се скри сред няколко изхвърлени от водата дървени отломки.

Вече не ми беше интересно да го следвам. Обърнах се и погледът ми попадна върху друг вир, прозрачен и неподвижен. На дъното обаче нещо блещукаше. Наведох се и забелязах една най-обикновена

раковина — кафява, с голямо синьо петно, търкулнала се между няколко морски таралежа. Въпреки невзрачния си вид, тя разбуди любопитството си. Като внимавах да не докосвам остриите шипове на таралежите, аз бръкнах в ледената вода и я извадих.

Наистина не бе нищо особено, но идеално се побираше в дланта ми. Сякаш точно там ѝ беше мястото. Претеглих я — стори ми се доста тежка за размерите си.

Долепих я до ухото си — нищо. И все пак в нея имаше нещо странно.

— Ти ли си най-мъдрата раковина? — несигурно попитах аз. За мое изумление дочух клокочещ, сипкав глас.

— Ти си глупак, момче.

— Какво? — тръснах глава аз. — Глупак ли ме нарече?

— Глупав глупак — изклокочи раковината.

Бузите ми почервеняха, но сдържах гнева си.

— А ти коя си?

— Със сигурност не съм най-мъдрата раковина — измляска с устни създанието, — но не съм глупак.

Искуших се да я запокитя във вълните, ала решимостта да си върна майка си бе по-силна от всякога.

— Кажи ми къде мога да открия най-мъдрата раковина.

Кафявото ракообразно се изсмя и в ухото ми покапа вода.

— Опитай да търсиш някъде, където се срещат дърво и вода, глупаво момче.

Озадачен, обърнах раковината в ръката си.

— Най-близките дървета са от другата страна на дюните. Край водата няма.

— Сигурен ли си?

— Напълно сигурен.

— Думи на истински глупак.

Неохотно обходих с поглед издатината. Най-сетне зърнах останките от плавеите, където бе изчезнало рачето. Върху тях водата бе изхвърлила гниещи водорасли, които приличаха на парцалива дреха. Поклатих недоверчиво глава.

— Едва ли говориш за онази жалка купчинка.

— Думи на истински глупак — повтори раковината.

Не бях сигурен дали правя каквото трябва, но пуснах кафявата раковина във вирчето и пристъпих към плавеите. Отстраних водораслите и потърсих някаква следа от раковина. Нищо.

Бях готов да се откажа, когато забелязах нещо дребно в един процеп — раковина с цвят на пясък и формата на конус. Лесно можеше да се побере върху нокътя на палеца ми. Щом я повдигнах към лицето си, от нея се показва черно, подобно на червей създаване, ала веднага се прибра. Не исках да доближавам подобно нещо до ухото си и я задържах по-надалеч. Не бях сигурен, но ми се стори, че оттам се носи слаб шепот.

Внимателно доближих раковината до лицето си. Отново дочух гласец, който се разля в кухините на раковината като миниатюрна вълна.

— Ти, плиссс, избра мъдро, Мерлин.

Затаих дъх.

— Името ми ли каза?

— Така сторих, плиссс, макар ти да не знаеш моето. То, плиссс, е Уашамбала, мъдрецът сред раковините.

— Уашамбала — повторих аз, доближавайки влажната черупка до ухото си. Нещо в гласа й събуди надеждите ми. — Знаеш ли и защо съм тук?

— Да, плиссс, знам.

Сърцето ми бързо заби.

— А ще... ще ми помогнеш ли? Ще я върнеш ли във Финкайра?

Няколко секунди раковината не продума. Накрая гласецът й се чу отново.

— Не бива да ти помагам, Мерлин. Опасностите, плиссс, са тъй големи, по-големи, отколкото можеш да си представиш.

— Но...

— Не бива — продължи раковината. — Ала усещам нещо у теб... не мога да му устоя. Имаш още толкова много неща да учиш, плиссс, и това може би е едно от тях.

Уашамбала направи още една пауза и дочух хрипливото й дишане. Не посмях да кажа и дума.

— Може да успеем, плиссс, а може и да се провалим. Не зная, защото дори успехът може да се окаже провал. Още ли, плиссс, искаш да опиташ?

— Да — обявих аз твърдо.

— Тогава ме дръж здраво, плиссс, до сърцето си, и мисли за онзи, за когото копнееш.

Поех раковината в шепи и притиснах до сърцето си. Започнах да мисля за майка ми. За масата с билки, за многото остри аромати, за сините ѝ очи, тъй пълни с чувство. За добротата и спокойствието, за разказите ѝ за Аполон, Атина и планината на име Олимп. За вярата ѝ — в нейния Бог и в мен. За любовта ѝ, смълчана и непоколебима.

Край мен се виеха мъгли, вълните мокреха обувките ми. Ала не се случи нищо.

— Постарай се повече, плиссс. Трябва да се постарая повече.

Почувствах тъгата на Елън, че никога няма да може да се върне във Финкайра. Че никога няма да види как синът ѝ възмъжава и че през всичките години в Гуинед бе отказал да я нарече „майко“. Простичка дума — ненарушима връзка. Толкова болка ѝ бях причинил.

Лека-полека присъствието ѝ се усили. Усетих прегръдката ѝ — колко спокоен се бях чувствал в ръцете ѝ! За няколко кратки мига ме караше да забравя болките и проблемите ни. Долавях аромата на кедрова кора до възглавницата ѝ, гласът ѝ ме зовеше през океана пред мен... през океана от копнеж вътре в мен.

Задуха вятър — свистеше, беснееше, повали ме на скалите, окъпа ме с пръски. Ненадейно чух трясък, сякаш нещо огромно отвъд мъглите се бе счупило. Облаците пред мен се размърдаха и образуваха странни форми. Първо змия, готова за удар. Преди да го нанесе обаче, тялото ѝ се разля във формата на цвете. То пък се изду и заприлича на огромно немигащо око.

В средата на окото се появи тъмен силует. Отпървом само сянка, тя бързо доби плътност. Не след дълго приличаше на човек, който се лута в мъглите и се препъва към брега.

Майка ми.

С РАДОСТ И С ГЛАВАТА НАПРЕД

Тя падна по корем на черните, влажни скали. Беше затворила очи, а кожата ѝ изглеждаше бледа и безжизнена. Дългата ѝ коса, златиста като лятна луна, бе залепнала безжизнено по робата ѝ. Тя обаче дишаше. Беше жива.

Върнах раковинката сред плавеите, изтичах до майка си и колебливо посегнах към нея. Щом докоснах бузата ѝ, тя отвори очи и няколко секунди гледа объркано нагоре. После Сапфирооката Елън примигна, подпря се на лакът и продума с гласа, който мислех, че няма да чуя никога повече:

— Емрис! Това си ти.

През буцата в гърлото си успях да отроня:

— Аз съм... майко.

Руменина озари лицето ѝ, тя бавно протегна ръка. Кожата ѝ бе влажна и студена като моята, ала докосването ѝ ме изпълни с топлина. Майка ми се надигна и двамата се прегърнахме.

След няколко секунди Елън се отдръпна. Докато галеше изгорените ми бузи и очи, тя сякаш се взираше под кожата ми, вътре в душата ми. Личеше си, че се опитва да изпита всичко, което бях преживял в месеците след раздялата ни.

Ненадейно докосна врата ми и затаи дъх.

— Галатор! О, Емрис. Няма го!

Сведох поглед.

— Изгубих го.

Как можех да ѝ кажа, че съм го изгубил по пътя към собствения ми баща? И че когато го срещнах, изгубих още повече?

Вдигнах глава.

— Но отново имам теб. Заедно сме, на Финкайра.

Тя кимна, а от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Имам и ново име — добавих аз.

— Ново име ли?

— Мерлин.

— Мерлин. Като ястреб.

Прониза ме скръб, щом си спомних за моя приятел Беля, малкият ястреб, дал живота си за мен. Така се надявах все още да се носи високо някъде в Отвъдния свят... Още ми липсваха ноктите му, впили се в рамото ми.

Липсваха ми и другите ми приятели. И тях бях изгубил твърде скоро. Каирпре, Хон, Т'еиелеан и Гарлата, Аила, сестрата на вятъра. Дори Шим, който още преди седмици бе поел с тътен към планините. И Риа, разбира се.

Стиснах ръката на майка си.

— Няма да те изгубя отново.

Тя прие обета ми със скръбно и любящо лице.

— Нито пък аз — теб.

Обърнах се към дюните — Бъмбълви седеше на брега и лъскаше звънчетата си с ръкав. Изглеждаше твърдо решен да не обръща внимание на чайките, които подръпваха окаляния ръб на плаща му. Цъфтящата арфа и жезълът ми си стояха там, където ги бях оставил. Малко по-далеч зад тях избуялото червено цвете се поклащаше на вятъра.

— Ела. — Изправих се и помогнах на майка си да стори същото. — Искам да ти покажа нещо.

Прекосихме издатината и запристъпвахме по ситния пясък, прегърнати през кръста. Наслаждавах се на радостта да сме отново рамо до рамо, отново заедно, а когато си представих как ще ѝ покажа Арфата и всичко, което може да прави, сърцето ми радостно запрепуска.

Сега съзнавах собствените си сили, точно както ми каза тя навремето. Беше ми споменала, че Туата е открил своите на подобна възраст. А нима не бях сторил нещо, което той, с цялата си вълшебническа мощ, не бе успял? Усмихнах се. Дори непрестанно изменящите се мъгли наоколо не можеха да ми устоят.

Когато наближихме Цъфтящата арфа, Елън ахна от изумление. Познавах я и не се изненадах, че вниманието ѝ е привлякло цветето, а не Арфата. То изглеждаше още по-красиво сега, отколкото когато бе разцъфнало. Тъмночервена камбанка се поклащаше на извитото му стъбло, обкичено с яркозелени кръгли листа, подобни на изумруди. На всяко венчелистче блещукаше капка роса.

— Трябва да го помириша — обяви майка ми.

— Разбира се. — Усмихнах се още по-широко. — Аз го създадох, все пак.

Тя спря и се обърна към мен.

— Ти? Наистина ли?

— С показалец — гордо рекох аз. — Ела, да погледнем по-отблизо.

Колкото повече се приближавах, толкова по-силно исках да помириша цветето. Не просто за малко — жадувах да заровя лице в чашката му, жадно да отпия от великолепия му нектар, да се гмурна в него радостно, с главата напред. Почти не забелязах странната трепкаща сянка върху венчелистчетата му, решил, че е просто поредният трик на светлината, също както при раковините. Пък и никакви сенки, колкото и тъмни да бяха, не можеха да помрачат сияйната прелест на това цвете.

Ръката на майка ми падна от кръста ми, моята — от нейния. Продължихме към цветето, безмълвни, сякаш в транс, оставяйки тъмни дири в мокрия пясък. Единственото, за което можех да мисля, бе желанието ми да вдъхна уханието на цветето. Бяхме едва на стъпка от него, бризът подухна в лицата ни. Почти без да го усетим, ние се наведохме към чашката.

Поколебах се за миг, чудейки се дали да не ѝ позволя да бъде първа. Толкова щеше да се зарадва! Тогава сянката пак потръпна и желанието ми да помириша цветето стана толкова силно, че забравих всичко друго. Приведох лице — близко, още по-близо.

Ненадейно дюната изскочи зелена фигура, блъсна ме и двамата се претърколихме през глава. Щом спрях да се търкалям, аз скочих на крака, целият покрит с пясък, готов да срещна противника си.

— Риа! — разярено креснах аз и изкашлях шепа пясък. — Да ме убиеш ли искаш?

Тя също скочи на крака, ала ме пренебрегна и се обърна към майка ми.

— Спри! — с все сила изкрещя тя. — Недей!

Елън не ѝ обърна внимание, отметна косата си с ръка и се приведе към червеното цвете. Риа понечи да изтича нагоре по склона, но я спря ужасяващ писък, който смрази и моята кръв. От цветето

изскочи черно петно и се впи в лицето на майка ми, която се запрепъва напред-назад, притискайки го с длани.

— Не! — извиках аз — към небето, към морето, към мъглите. — Не!

Но беше твърде късно. Майка ми стъпи накриво и се изтърколи по дюната. Когато спря, видях, че цялото ѝ лице е покрито с гърчещи се сенки. Тогава, за мой огромен ужас, те се вмъкнаха в устата ѝ и изчезнаха.

ЕЗИКЪТ НА РАНАТА

Спуснах се към Елън, която лежеше свита в подножието на дюната. По робата и една от бузите ѝ беше залепнал пясък. Морският бриз се усили и довея няколко къса мъгла от брега.

— Майко!

— Значи това е майка ти? — учуди се Риа. — Истинската ти майка?

— Да — слабо отвърна Елън и се обърна по гръб, а сините ѝ очи се плъзнаха по лицето ми. — Добре ли си, сине?

Почистих пясъка от бузата ѝ.

— Добре ли? — извиках. — Добре?! Съсипан съм! Не те доведох, за да бъдеш отровена!

Тя неистово се закашля, сякаш се опитваше да се отърве от сянката. Още по-силна болка облада лицето ѝ, още по-ужасен страх.

Обърнах се към Риа.

— Ще ми се да беше спасила нея, а не мен.

Тя подръпна една от лозите по премяната си.

— Съжалявам, че не дойдох по-скоро. Навсякъде те търсих, стигнах до Каер Неитан няколко часа след като си тръгнал оттам. Когато Каирпре ми каза какво си си наумил, дойдох възможно най-бързо. — Тя погледна тъжно към Елън. — Сигурно е ужасно, като да погълнеш кошмар.

— Аз... добре съм — каза тя, макар че изражението ѝ казваше нещо съвсем друго. Опита се да седне, ала отново се изтърколи в пясъка.

Зад мен издрънчаха звънчета, чу се познат стон:

— Ооо... Усещам смърт във въздуха.

Завъртях се.

— Няма ли да се махнеш? Същият си като това отровно цвете!

Той увеси нос още повече.

— Споделям тъгата ти, наистина. Доли бих могъл да повдигна духа ти с една от смешните песни на Бъмбълви Веселяка?

— Не!

— Някоя гатанка тогава... Прочутата ми гатанка за звънчетата?

— Не!

— Добре — тросна се той. — Тогава няма да ти кажа, че не я отрови цветето. — Бъмбълви се намръщи така, че цялото му лице и врат се набръчкаха. — Няма да ти кажа, че беше Рита Гаур.

Майка ми ахна, а стомахът ми се сви. Сграбчих широкия му ръкав и го разтресох, звънчетата отчаяно запяха.

— Какво каза?!

— *Сянката на смъртта*, много пъти съм чувал да я описват. Толкова пъти, че дори глупак като мен не би забравил. Това е един от любимите начини на Рита Гаур да си отмъсти.

Елън потръпна и изстена от болка.

— Истината говори, синко. Ако чародейството не ме бе ограбило от разума ми, щях да се сетя по-рано. — Лицето ѝ се изкриви, бризът се усили отново, а океанът нададе мощна въздишка. — Ала защо аз? Защо аз?

Внезапно отмахнах. И в мозъка на костите си знаех, че тази сянка не е била предназначена за майка ми, а за мен. Заради глупостта ми бе покосила нея. Трябваше да послушам Каирпре и никога да не се опитвам да я доведа тук!

— Рита Гаур пази това наказание само за онези, на чиято смърт иска да се наслади — поде Бъмбълви. — Бавно е, кошмарно бавно. И по-ужасно, отколкото може да се опише. Поразеният страда цял месец, през четирите фази на луната, преди накрая да умре. Чувал съм обаче, че най-ужасяващи са последните мигове, които са пълни с повече агония и изтезания, отколкото четирите седмици преди това.

Елън отново простена и сви колене под брадичката си.

— Достатъчно! — креснах аз, размахал ръце срещу киселия шут. — Стига приказки, да не искаш да я убиеш на място? По-добре не говори повече, освен ако знаеш някакъв лек.

Бъмбълви се обърна на другата страна, клатейки глава.

— Няма лек.

Понечих да отворя торбата с билките.

— Може би нещо тук...

— Няма лек — скръбно повтори той.

— Трябва да има — възрази Риа, като приклепна до майка ми и я погали по челото. — Има лек за всяка болестка, колкото и да е страшна. Трябва само да знаеш езика на раната.

За миг лицето на Елън се поозари.

— Права е. Може да има лек. — Тя погледна Риа и попита със слаб глас: — Как се казваш, момиче? И откъде знаеш толкова много за лечебните изкуства?

Риа потупа премяната си.

— Дърветата в Друма ме научиха. Те са моето семейство.

— А името ти как е?

— Наричат ме Риа, всички, с изключение на дървесните елфи. Те още използват пълното ми име, Рианон.

Лицето на майка ми се сви от болка... ала, стори ми се, не физическа, а друга, която усещаше другояче. Тя обаче не продума, само обърна глава към мъглите и морето.

Риа се доближи още малко.

— Моля те, кажи ми името си.

— Елън — отвърна тя, хвърляйки поглед към мен. — Но ме наричат и Майко.

Болка прободеше сърцето ми. Тя все още не подозираше, че за всичко съм виновен аз. Бях я довел въпреки категоричните възражения на Каирпре, в своето невежество — не, в арогантността си — бях опитал да се правя на вълшебник.

Риа продължаваше да гали Елън.

— Вече вдигаш температура. Мисля, че може да се влоши.

— Ще се влоши — обяви Бъмбълви. — Всичко винаги се влошава и то много.

Риа ме погледна притеснено.

— Трябва да намерим лек, преди да стане твърде късно.

Бъмбълви започна да кръстосва по пясъка, размахал ръкави.

— Вече е твърде късно. За подобно нещо винаги е твърде късно.

Риа не се предаваше.

— Може би има лек, който още никой не е открил. Трябва да опитаме!

— Опитвайте колкото искате, няма да помогне. Не, твърде късно е. Твърде, твърде късно.

Умът ми се бунтуваше, разкъсван между надеждите на Риа и безнадеждността на Бъмбълви. Не можех да приема и двете, но и двете ми се струаха подходящи за случая. Искях да вярвам в първото, но се боях от второто. Двойка чайки изпищяха и се завъртяха веднъж над главите ни, преди да се спуснат върху купчина морски звезди и миди. Прехапах устни. И да съществуваше лек, каква надежда имаме да го открием навреме? На този отдалечен плаж нямаше нищо, освен дюни и вълни. Към кого да се обърнем? Нямаше кой да ни помогне.

Внезапно аз рязко се изправих. Имаше кой да ни помогне! Скочих и хукнах към скалистата издатина, потънала наполовина в сенки. Не обръщах внимание на вълните, които обливаха хлъзгавите камъни, и се препънах няколко пъти. По-лошото беше, че сред мъглите не открих нито следа от купчината плавен, където бях намерил мъдрата раковина. Дали някоя силна вълна не я бе грабнала? Сърцето ми се сви. Сигурно никога вече нямаше да я видя!

Полазих на ръце и крака, напредвайки сантиметър по сантиметър. Претърсвах влажните скали, преобръщах хлъзгави медузи и топах ръце в приливни вирчета. Най-после, прогизнал от пръските, аз забелязах парче дърво, а върху него — малка раковина. Същата ли беше? Бързо опрях до ухото си жълтеникавата черупка.

— Уашамбала, ти ли си?

Отговор не последва.

— Уашамбала — примолех се аз. — Ако си ти, отговори ми! Има ли лек за сянката на смъртта? Какъвто и да било.

Долових дълга влажна въздишка, като много бавен прибой.

— Научил си, плиссс, много болезнен урок.

— Да, да! Но сега можеш ли да ми помогнеш? Каж ми има ли лек. Майка ми умира!

— Още ли, плиссс, носиш Галатор?

Лицето ми се изкриви.

— Не. Аз... го дадох някому.

— Можеш ли да си го върнеш, плиссс, много бързо?

— Не. При Домну е.

Раковината въздъхна отново, сякаш с отчаяние.

— Тогава не мога да ти помогна. Плиссс. Има лек, ала за да го откриеш, плиссс, трябва да отидеш в Отвъдния свят.

— Отвъдният свят ли? Земята на духовете? Но... Дотам мога да стигна само ако умра! — аз тръснах отчаяно глава и от черната ми коса се разлетяха солени капчици. — И това бих сторил, ако ще я спаси, наистина, но дори да поема на Дългото пътешествие, за което съм чувал, че води до Отвъдното, никога не бих могъл да се върна оттам!

— Така е. Дългото пътешествие води мъртвите, плисе, към Отвъдното, но не ги връща обратно при живите.

Спомних си нещо.

— Чакай! Дядо ми Туата е открил начин да пътува до Отвъдното! За да се съветва с великия Дагда. Дали не бих могъл да тръгна по неговия път?

— Този път бе неговата гибел. Плисе. Не забравяй това. Той бе убит от Балор, людоедът-слуга на Рита Гаур. Сега Балор пази тайния проход, наречен, плиссс, Отвъдния кладенец, и се е заклел да спре всеки съюзник на Дагда, който се опита да мине оттам.

— Отвъдния кладенец ли? Какво е това? Стълба към земята на духовете?

— Каквото и да е — изклокочи раковината, — единствената ти надежда, плиссс, е да го откриеш. Лекът, който търсиш, е Еликсирът на Дагда и само той може да ти го даде.

Студена вълна заля краката ми и солта заципа одрасканите ми от паданията крака. Почти не обърнах внимание на болката.

— *Еликсирът на Дагда* — бавно повторих аз. — Не знам какъв е този людоед, но трябва да получа еликсира. Как да откроя тази стълба към Отвъдното?

Раковината отново въздъхна.

— За да я откриеш, Мерлин, трябва чуеш една странна, омагьосваща музика. Плиссс. Музиката на вълшебниците.

— На вълшебниците? — повторих аз, като почти изпуснах малката черупка. — Аз не съм вълшебник.

— Тогава наистина си загубен. Единственият начин да намериш пътя на Туата е да овладееш, плиссс, Седемте песни на вълшебниците.

— Какво е това?

Насрещният вятър се усили и развя туниката ми, но аз чаках отговора на раковината. Накрая отново чух гласчето й.

— Дори аз, най-мъдрата раковина, не зная това. Мога да ти кажа само, че плисссс, Туата е записал Седемте песни на вълшебниците на

едно огромно дърво в леса Друма.

— Не може да бъде... Арбаса ли?

— Да.

— Познавам това дърво! Това е домът на Риа! — Свъсих чело, припомняйки си странните писания във вътрешността на Арбаса. — Само че не мога да разчета и думичка от тях!

— Тогава трябва да опиташ отново, Мерлин. Това е единственият ти шанс, блиссс, да спасиш майка си. Колкото и да е малък.

Майка ми лежеше в подножието на дюната, поразена от сянката на смъртта, и всеки дъх я тикаше към края. Аз ѝ причиних това и сега трябваше да опитам да го предотвратя, колкото и опасно да беше. Въпреки това се разтрепервах всеки път, щом се сетех как Каирпре бе описал истинските вълшебници. Не притежавах нито едно от нужните качества, където и да се намираха Седемте песни, нямаш шанс да ги овладееш, не и за краткото време, нужно на сянката на смъртта, за да довърши ужасното си дело.

— Това е твърде много — безнадеждно отроних аз. — Не съм вълшебник! Дори да успея да науча Седемте песни, как да открия Отвъдния кладенец, да се промъкна покрай Балор и да стигна до владенията на Дагда, преди луната да премине през своите фази?

— Не биваше, блиссс, да ти помагам.

Спомних си за бледата нова луна, изгряла миналата нощ. Сърп, тънък като косъм, вторият ми взор почти не бе успял да го различи. Значи имах до края на месеца и нито ден повече, за да открия Еликсира на Дагда. Умреше ли луната, умираше и майка ми.

По пълнолуние времето ми щеше да е преполовено, а в последната четвърт на луната — почти изтекло. На следващото новолуние всичките ми надежди щяха да загинат.

— Желая ти късмет, блиссс, във Финкайра — каза раковината. — Ще ти е бъде повече от нужен.

9

РОЗМАРИН

Майка ми вече бе твърде изнемощяла, за да върви, така че с Риа сплетохме носилка от лози, като ги вързахме в двата края за жезъла ми и за клона на една мъртва ела. Докато работехме, разказах на Риа какво ми е казала раковината и я помолих да ни отведе при Арбаса, но още изрекох името на дървото, у мен се надигна лошо предчувствие. Нямах представа защо.

От друга страна, Риа никак не изглеждаше изненадана, че Арбаса крие ключа към Отвъдния кладенец. Навярно защото я бе виждала да дава отговори на толкова много други въпроси, тя само кимна и продължи да сплита лозите. Накрая завършихме носилката и помогнахме на майка ми да се качи в нея. Челото ѝ гореше още по-силно, но тя не се оплакваше.

За Бъмбълви обаче важеше точно обратното. Едва бяхме тръгнали, когато шутът, подхванал задния край на носилката, започна да имитира говорещата раковина. Когато най-после забеляза, че публиката му не го намира за забавен, той поде тромаво описание на собствената си шапка, сякаш бе кралска корона. Това също не привлече вниманието ни и той взе да се оплаква, че тежкият товар изкривява крехкия му гръб и това му пречи да бъде забавен. Не отвърнах, макар че силно се изкуших да накарам и него, и звънчетата му да млъкнат, като натъпча шапката в устата му.

Риа ни водеше, нарамила Цъфтящата арфа. Държах носилката отпред, но най-много ме мъчеше собствената ми вина — тежеше ми дори да прехвърля дюната, минавайки край червеното цвете.

Преди да навлезем в Друма, преминахме през тучна ливада. Сред тревите криволичеха изворчета, а самите те се поклащаха като морски вълни. Всяко поточе се плискаше и ромолеше, обсипвайки растенията край себе си с искрящи капчици. Замислих се колко различна би ми се сторила тази красота при други обстоятелства — ако не се дължеше на магически инструмент или на усилията на велик вълшебник, а просто си беше там.

Накрая под краката ни запукаха съчки и борови иглички и навлязохме в древната гора. Наоколо притъмня, въздухът се насити от натрапчивия аромат на смола, понякога остър, понякога сладък. Клоните си шепнеха и потракваха над главите ни, а сенките зад дърветата сякаш тихо пълзяха по земята.

(Отново ме порази призрачността на този лес, който бе повече от съвкупност от живи твари — той самият беше живо същество. Преди време ми дари елховия жезъл, но сега бях сигурен, че ме наблюдава с подозрение.

Ударих си палеца на един корен и макар че почти се препънах от болка, продължих да стискам носилката. Вторият ми взор се бе подобрил от последното ми посещение насам, но сумракът все още ми пречеше. Слънцето проникваше само в най-високите части на гъстия лес, а до горския под достигаше само някой заблуден лъч. Аз обаче нямах намерение да забавя ход, за да се ориентирам. Нямах време, майка ми също.

Следвахме Риа все по-навътре в гората и с всяка стъпка странното усещане, че тя следи всяка наша стъпка, се усилваше все повече. Когато преминавахме под плетениците от клони, те потракваха неспокойно. И други създания бяха доловили присъствието ни — току зървах някоя бухнала опашка или чифт жълти очи. Сред притъмнелия злак често отекваха скимтене и вой, а веднъж, някъде съвсем наблизо, чух продължително драцене на остри нокти по дървесна кора — или пък кожа.

Боляха ме и ръцете, и раменете, но от стенанията на майка ми ме болеше повече. Бъмбълви изглежда бе достатъчно трогнат от страданията ѝ, за да спре да мърмори, но звънчетата му все така не млъкваха. Риа пристъпваше с лекотата на полъх, но често се обръщаше притеснено към носилката.

След като часове наред бродихме през сенчести поляни, обрасли с плесен и папрати, раменете ми болезнено пулсираха, сякаш ще се пръснат. Изтръпналите ми ръце не можеха да удържат носилката. Нямаше ли по-кратък път? Дали Риа не се беше загубила? Прокашлях се, готов да я извикам.

В този миг сред клоните зърнах светлина. Докато си проправяхме път през няколко заплетени бодила, които злобно се вкопчиха в бедрата и глезените ми, светлината се ставаше все по-ярка,

а разстоянията между стволите се увеличаваха. Повей, ароматен и свеж като мента, докосна потното ми чело.

Излязохме на тревиста поляна, наред която сред мрежа дебели корени се издигаше величествен дъб. Това бе Арбаса — още по-стара, отколкото изглеждаше, и по-голяма от всяко дърво, което бях виждал някога. Огромният ѝ ствол, дебел колкото пет-шест обикновени, се разклоняваше чак на десетина метра над главата ми, а оттам продължаваше да се извисява нагоре.

Пораснала от самото дърво, колибката на Риа се гушеше сред пониските клони, които се извиваха и усукваха, за да оформят стените, пода и покрива ѝ. На всеки прозорец блещукаха завеси от зеленина. Спомних си, че когато за пръв път зърнах колибката нощем, тя беше осветена отвътре — толкова ярко, че сякаш в нея бе избухнала звезда.

Риа вдигна ръце към клоните.

— Арбаса!

Гигантът потрепна и ни посипа с роса. Смутен, аз си спомних нескъпопосания си опит да накарам дървото в Мрачните хълмове да се наведе към мен. Тогава Риа ме бе нарекла глупак. Докато оставях носилката на земята, си дадох сметка, че няма значение дали е била права, или не. Днес се бях показал много по-голям глупак, опитвайки нещо далеч по-безразсъдно.

— Розмарин — изхриптя Елън и посочи един храст в края на поляната. — Дайте ми малко, моля ви.

Риа незабавно откъсна едно стръкче и ѝ го подаде.

— Ето. Толкова силно ухае, като борови иглички на слънцето. Как го нарече?

— Розмарин. — Майка ми го разтърка между дланите си и поразителният аромат изпълни въздуха. Тя доближи дребните листенца до носа си и вдиша дълбоко.

Лицето ѝ се поотпусна и тя свали длани.

— Гърците го наричат земна звезда. Не е ли прекрасно?

Риа кимна, а къдриците ѝ подскочиха върху раменете.

— И помага за болки в ставите, нали?

Елън се изненада.

— Откъде би могла да знаеш това?

— Куен, една моя приятелка, лекуваше ръцете си с нея. — По лицето на Риа премина сянка. — Е, беше ми приятелка.

— Съюзи се с гоблините — обясних аз, — и почти ни коства живота. Беше дър... Риа, как я нарече ти?

— Дървечовек. Наполовина дърво, наполовина човек. Последната от расата си. — Риа се заслуша за миг в шепнещите клони над нас. — Грижеше се за мен, откакто ме намерила в гората. Била съм бебе.

Майка ми трепна от болка, ала очите ѝ не се отклониха от лицето на Риа.

— А ти... липсва ли ти семейството ти, дете?

Риа махна леко с ръка.

— О, не. Никак. Дърветата са моето семейство. И Арбаса.

Клоните отново потрепнаха и върху нас се посипа още роса. Не можех да не забележа, че въпреки безгрижния ѝ тон, очите на Риа изглеждаха тъжни — много по-тъжни, отколкото ги бях виждал преди.

Бъмбълви, смръщил вежди и изкривил уста, се приведе към майка ми и я докосна по челото.

— По-топла си — каза мрачно. — По-топла от преди. Сега е моментът за гатанката ми с камбанките. Тя ми е най-смешната... най-вече защото не знам други. Да ти я кажа ли?

— Не — избутах го аз. — Песните и гатанките ти само ще я накарат да се чувства по-зле.

Той се нацупи и гушата му се разлюля над закопчалката на плаща му.

— Вярно е, вярно е, вярно е. — После той поизпъна гръб. — Но, помни ми думата, някой ден ще разсмея някого.

— Мислиш ли?

— Да. Може би дори теб.

— Точно така. Постигнеш ли го, ще си изям обувките — намръщих се аз. — Сега се махай. По-страшен си от проклетие, от чума и от приливна вълна едновременно.

Елън изстена и се размърда на носилката. Понечи да каже нещо на Риа, вперила в нея изпълнени с тревога очи, но се спря. Вместо това само подуши отново розмарина отново. После се обърна към мен и попита:

— Би ли ми донесъл малко лимонова маточина? Ще облекчи главоболието ми. Знаеш ли къде расте?

— Не съм сигурен. Риа може да знае.

Риа кимна.

— И малко лайка, дете, ако успееш да намериш. Често расте край борови дървета, до малки бели гъбки с червени власинки по стъблото.

— Дърветата ще ме насочат. — Риа погледна към могъщите клони на Арбаса. — Но първо нека ви вкарам вътре.

Тя свали обувките си, сплетени от кора, и пристъпи в една малка кухня сред корените. След това произнесе дълга шумоляща фраза на езика на дъбовете. Корените се затвориха край краката ѝ, тъй че тя заприлича на фиданка до Арбаса. Разтвори ръце, за да прегърне огромния ствол и един разлистен клон се приведе и я обгърна. После се надигна, корените се разтвориха, а стволът се набръчка и в него се отвори малък вход. Риа влезе и ни направи знак да я последваме.

Наведох се да вдигна предния край на носилката и погледнах майка си. По бузите и челото ѝ светеха капчици пот. А какво изтезание се четеше по лицето ѝ! Като я видях такава, някой сякаш заби копие в гърдите ми и злобно го завъртя. Само че... не можех да се отърся от усещането, че част от болката не е мое дело.

Бъмбълви измърмори нещо и вдигна задния край на носилката.

Запрепъвахме се заедно към входа през лабиринта от корени. Бях само на две крачки от него, когато той започна да се затваря. Точно както първия път, когато бях дошъл! Дървото отново не искаше да ме допусне.

Риа изпищя. Размаха ръце и гневно рече нещо на Арбаса. Тя се разтресе, а свадливата врата започна отново да се отваря. Риа ме стрелна с мрачно изражение, обърна се и се закатери по чепатите спираловидни стълби във вътрешността на дървото. Наведох глава, прекрачих прага и бях поразен от миризмите, богати и влажни като есенни листа след дъжд, както и от чудовищните размери на ствола. Отвътре Арбаса изглеждаше още по-голяма, отколкото отвън. Въпреки това трябваше да внимавам да не ударя носилката в стените в мътния светлик, и да не я наклоня така, че майка ми да падне от нея.

Внимателно се изкачихме по живото стълбище. По стените се виждаха странни писания, сложни като плетката на паяжина. Руните преливаха една в друга по протежението на цялото стълбище, но също както преди аз не можех да разбера нито дума. Надеждите ми повехнаха още повече.

Накрая стигнахме до гъстата завеса от листа, която бележеше входа на колибката и стъпихме на обширен под от сплетени клони. Те оформяха и мебелите — ниската маса до огнището, двата крепки стола, шкаф с меден цвят, поръбен със зелени листа.

— О — прошепна Елън, като се понадигна, за да вижда по-добре. — Толкова е красиво!

Кимнах на Бъмбълви и оставихме носилката на пода възможно най-внимателно. Когато се изправи сковано, Бъмбълви като че ли се мръщеше малко по-малко. Огледа се, заплепен от вътрешността на колибката, но аз я пренебрегнах. Не можех да спра да мисля за стълбището.

Сякаш прочела мислите ми, Риа ме докосна по ръката.

— Трябва да намеря билки за майка ти. — Тя свали Цъфтящата арфа и я остави на стената до носилката. — А ако още храниш надежди да я спасиш, ти имаш още много работа.

ТАЙНАТА НА АРБАСА

Все още в недрата на Арбаса, аз се потях от усърдие. Опитах всичко, което ми хрумна, за да открия ключа към загадката. Кръстосвах спираловидното стълбище отново и отново, търсейки правилното място, откъдето да започна. Отдръпвах се, за да намеря някаква подредба, приближавах се толкова, че спокойно можех да опра чело на дървото и се вглеждах във всяка руна, докато ми се кръстосат очите, но без успех.

Час след час размишлявах върху тайнственото писмо по стените, което можеше да ме поведе по пътя, който трябваше да измина, за да намеря лек за Елън. И макар че буквите изглеждаха изпълнени със скрит смисъл, аз все още нищо не разбирах.

Залезът дойде и си отиде, а мътната светлина над стълбището угасна. Известно време се помъчих да използвам втория си взор, още по-ненадежден на тъмно, докато накрая Риа ми донесе необичайна факла — сфера, голяма колкото юмрука ми, от тънък, но здрав пчелен восък. Вътре пъплеха десетина бръмбара, които равномерно пулсираха в златисто. Достатъчно силно, за да осветяват ярко малки отрязъци от текста.

Макар че ѝ бях благодарен за факлата, аз я взех, без да продумам. По същия начин приех и двете големи купи, едната с вода, а другата — с едри зелени ядки, които Бъмбълви ми донесе по-късно. Той се спъна по стълбите и разля половината вода по врата ми, ала аз почти не обърнах внимание. Бях твърде вгълбен в задачата си... и във вината си. Колкото и да се концентрирах върху странните руни, не можех да не чувам стенанията и въздишките на майка си един етаж над мен. Аз я бях довел тук.

Знаех, че над Друма се надига бледата нова луна и посребрява клоните на Арбаса. Оставаше ми един месец без един ден, за да открия лек. Колкото и трудна, дори невъзможна, да се окажеше тази задача, не можех дори да започна, преди да разчета текста. А той с нищо не подсказваше, че ще ми разкрие тайните си.

Уморено подпрях длан на дървесната стена и ненадейно усетих искрица топлина, идваща от руните. Ощипа дланта ми едва-едва и изчезна, но ме остави с усещането, че тези думи наистина са били издялани от великия вълшебник Туата. Възможно ли е да е знаел, че един ден внукът му ще се опита да ги разгадае, за да тръгне по стъпките му към Отвъдния кладенец и чертозите на Дагда? А можел ли е да предположи, че Еликсирът на Дагда ще е нужен, за да спаси живота на Елън — жената, за която някога е предрекъл, че ще роди вълшебник, по-могъщ от него самия?

Ядосах се. Що за магьосник бях аз? Какво представляваха силите ми без помощта на вълшебен инструмент? Извор на нещастие и за мен, и за тези около мен. Простил се бях със зрението си, а за малко — и с майка си.

Провлачих крака към основата на стълбището и унило се облегнах на стената. Докоснах с пръст първата руна — приличаше на четвъртит слънчоглед с голяма, рошава брада. Последвах очертанията ѝ, опитвайки се някак да доловя частица от смисъла ѝ.

Нищо.

Отпуснах ръка. Може би бе въпрос на увереност. Или на вяра. *Родил съм се, за да стана магьосник, нали? Самият Туата е казал така. Аз съм неговият внук. Неговият наследник.*

Отново докоснах руната.

Отново нищо.

„Говори ми! Повелявам ти!“ Пак нищо. Ударих с юмрук по стената. *„Говори ми, казвам ти! Това е повелята ми!“* _

По стълбището отекна още едно стенание и стомахът ми се сви. Вдишах бавно и неспокойно. *„Ако не заради мен, тогава заради нея! Ще умре, ако не намеря начин да науча тайните ти.“* По бузата ми се търкулна сълза. *„Моля те. Заради нея. Заради Елън. Заради... мама.“*

Лека тръпка премина по пръста ми, усетих нещо почти физически осезаемо.

Натиснах руната с показалец и се съсредоточих още повече. Започнах да мисля за Елън на пода от клони, за обичта ѝ, за моята обич към нея. Дървото се стопляше. *„Моля те, помогни ми. Толкова много ми е дала!“*

Изведнъж разбрах. Първата руна изрече смисъла си направо в ума ми с дълбок глас, който никога не бях чувал, но някак познавах

още от раждането си. „Тези думи ще се четат само с любов или ще останат непрочетени.“

Последва и останалото — в неспирно лееща се каскада от думи, река, която ме заля и ме отнесе.

„Седемте песни на възшебниците са и една мелодия, и много, и да те пратят в света Отвъден могат, макар надеждата да е тъй малка...“

Развълнуван, аз напредвах руна по руна, стъпало по стъпало. Често се спирах, повтарях си някоя дума и тръгвах отново. Когато най-сетне стигнах до горе, първите лъчи на слънцето вече надничаха от стълбището. През нощта Седемте песни се бяха запечатали в ума ми така, както в стените на Арбаса.

ЕДНА МЕЛОДИЯ, НО И МНОГО

Изкачих последното стъпало и пристъпих през завесата от листа. Майка ми още лежеше на пода, ала не на носилката. Когато ме чу да влизам, тя се раздвижи под лекото сребристо одеяло, оплетено от нишките на нощни пеперуди, и опита да надигне глава. Риа седеше до нея, кръстосала крака. Бъмбълви, опрян на стената, погледна към мен.

— Разчетох думите — обявих аз без капка гордост. — Сега трябва да се опитам да ги последвам.

— Може ли да ни кажеш малко? — прошепна Елън. Розовият светлик на зората се процеждаше през прозорците и върху бледите ѝ страни. — Как започват?

Приклекнах до нея и огледах лицето ѝ, изпълнено с толкова болка и обич. Започнах:

*Седемте песни на вълшебниците
са и една мелодия, и много,
и да те пратят в света Отвъден могат,
макар надеждата да е тъй малка...*

— Макар надеждата да е тъй малка — повтори Бъмбълви, като се взираше с празен поглед в шапката си. — Вярно е, вярно е, вярно е.

Риа посегна към една възглавничка с аромат на бор.

— Какво значи „и една мелодия, и много“?

— Не съм сигурен — казах аз, а Риа постави възглавницата под главата на майка ми. — Продължението гласи, че всяка от Седемте песни е част от великата, славна Песен на звездите, така че може би има нещо общо с това.

— Има, синко. — Елън направи пауза. — Какво още пишеше?

— Много неща. — Въздъгнах. — Повечето не ги разбирам. За разсади, кръгове и скрити източници на магия. И нещо за това как единствената разлика между добрата и злата магия е в намерението на

този, който я използва. — Взех ръката ѝ в своята. — След това стигнах до самите Седем песни. Започват с предупреждение.

*На всяка Песен истината отгатни,
преди да продължиш.
Че дълговечна всяка истина е, като лес,
ала от едничко семенце покълва.*

Спрях, спомняйки си, че дори могъщата Арбаса, в чиито skut седяхме, някога е била семе. Това обаче не ми вдъхна много кураж, когато продължих:

*Поред ти Песните търси;
от частите се ражда цяло.
Ала не смей да продължиш,
преди душите истински и на седемте да разкриеш.*

— Душите истински и на седемте — повтори Риа. — Какво мислиш, че значи това?

Докоснах клоните на пода под себе си.

— Нямам представа. Никаква представа.

Майка ми слабо стисна ръката ми.

— Какви са самите Песни?

Макар още да мислех за въпроса на Риа, изрецитирах:

*— Първият урок е този на Преобразяването,
добре го знаят дървехората.
Обвързването — сила втора
езерото на лицето знае.
Закрилата е трета,
при джуджетата, що спускат се в недрата.
Именуване — четвъртото изкуство,
е тайната на людетe от Слантос.*

*Скокът силата е пета,
ала във Варигал пази се.
Шестата е Отстраняване,
в бърлогата си дракон спи.
И дарът на Прозрението е последен,
магия на Забравен остров.
И вече можеш да се осмелиш
Кладенеца на Отвъдното да дириш.
Но знай! Във кладенеца се не спускай,
преди всяка песен да довършиш.
Бедите са на всяка крачка,
окоето на Балор една от тях е само.*

В стаята настъпи тишина. Дори камбанките на Бъмбълви мълчаха.

Най-сетне тихо аз продумах:

— Не знам как бих могъл да сторя всичко, което искат от мен Песните, и да се върна, преди...

— Да умра. — Елън вдигна ръка към бузата ми. — Има ли начин да те убедя да не отиваш, синко? — Ръката ѝ се отпусна на пода. — Така поне ще сме заедно най-послед.

— Не! Аз ти причиних това. Трябва да опитам да те спася, дори шансовете да са едно на милион.

Лицето ѝ пребледня още повече.

— Дори това да донесе собствената ти смърт, а след това и моята?!

Риа съчувствено ме докосна по рамото. Ненадейно в паметта ми плеснаха криле и аз се сетих за още един загубен приятел, смелият ястреб, който загина в битката за Крепостта под покрива. Бяхме го кръстили Бея, най-подходящото име за него. Делата му обаче бяха още по-незабравими от писъка му. Запитах се дали духът му все още се рее в Отвъдния свят. И дали няма с майка ми да се присъединим към него, ако се проваля.

Елън стисна юмруци, когато поредният спазъм премина през тялото ѝ. Риа посегна към купа с жълта отвара, която ухаеше силно на телешка яхния и внимателно помогна на майка ми да отпие няколко

гълтки. Част от течността се разля на пода, а Риа повдигна купата, докато цъкаше силно с език.

От върха на шкафа една катерица с огромни кафяви очи ненадейно тупна на пода и се покачи на бедрото ѝ, махайки с опашка. Риа отново зацъка, а катерицата взе купата от ръцете ѝ. Изцвърча в отговори и отнесе купата с енергични подскоци.

— Това е Икцма — обясни тя на майка ми. — Открих го на една поляна наблизо със счупен крак. Наместих го и оттогава от време на време ме посещава и помага с каквото може. Помолих го да ти напълни купата отново, след като накълца още малко лайка.

Въпреки болките майка ми почти се разсмя.

— Забележително момиче си ти. — Лицето ѝ се изопна, а в златистата ѝ коса затрепкаха сенки на листа. — Искан ми се само да имам повече време да те опозная.

— Ще имаш — каза Риа. — След като се върнем с лека.

— Ние! — Изгледах я изумен. — Кой каза, че идваш и ти?

— Сама реших — спокойно отвърна тя и скръсти ръце, — и с нищо не можеш да промениш решението ми.

— Не! Риа, може да умреш!

— Въпреки това идвам.

Подът заскърца, стените също — Арбаса се люшкаше. Не знаех дали не се е появил внезапен вятър, но подозирах, че идеше отвътре.

— Защо искаш да дойдеш? — не я оставих на мира аз.

Риа ме изглежда невярващо.

— Ти толкова лесно се губиш!

— Остави това най-сетне! Ами майка ми? Някой трябва да...

— Икцма ще се грижи за нея, вече сме се разбрали.

Прехапах устна. Обърнах се към Елън и, гневен и объркан, попитах:

— Всички момичета ли са толкова твърдоглави?

— Не. Само онези със силни инстинкти. — Майка ми обърна поглед към Риа. — Дете, напомняш ми на мен самата.

Риа се изчерви.

— А ти ми напомняш на... — Гласът ѝ стихна. — Ще ти кажа, когато се върнем.

Бъмбълви се прокашля.

— Аз ще остана.

Подскочих.

— Какво?

— Ще остана. Ще й правя компания през чудовищната агония на смъртта. Ще бъде злощастно, чудовищно изживяване, сигурен съм. Но може да успея да поема част от товара ѝ. Ще си припомня веселите си мелодии и смешните си анекдоти, вършат работа за човек, попаднал в лапите на ужасна смърт.

— Нищо такова няма да правиш! — ревнах аз и ударих с юмрук по дървения под. — Ще... ще дойдеш с нас.

Тъмните очи на Бъмбълви се ококориха.

— Искаш да дойда?

— Не. Но въпреки това ще дойдеш.

— Мерлин, не! — Риа размаха ръце. — Моля те, не му позволявай.

Печално поклатих глава.

— Не го искам с нас, но трябва да е по-далеч от нея. Така нареченият му хумор ще я убие не за месец, а за седмица.

Елън посегна към мен с трепереща ръка и леко погали бузата ми.

— Ако трябва да заминеш, изслушай какво имам да ти кажа.

Тя така прикова в мен сапфирените си очи, че почти усещах как погледът ѝ прониква дори в най-скритите кътчета на душата ми.

— Ако се случи тъй, че умра, преди да се върнеш, най-важното е да знаеш, че си струваше, макар и само за да те зърна.

Извърнах лице.

— И още нещо, сине. В живота си съм научила малко, но зная едно. Всички ние — включително и аз — носим у себе си и покварата на змия, и нежността на гълъб.

Отметнах косата от очите си и казах:

— У мен има змия, това е вярно. Но никога няма да повярвам, че я има и у теб. Никога.

Тя тежко въздъхна и зарея поглед към клоните, сред които надничаше луната.

— Нека го кажа другояче. Ти често се наслаждаваше на разказите ми за древните гърци. Помниш ли онази за момичето на име Психе?

Кимнах, озадачен.

Сините ѝ очи още веднъж многозначително се вгледаха в мен.

— Е, гръцката дума психе има два смисъла. Понякога значи пеперуда. Понякога — душа.

— Не разбирам.

— Пеперудата е изкусна в преобразяването. Може да се превърне от червей в най-красивото създание в природата. А душата, сине, може същото.

Преглътнах с усилие.

— Съжалявам, майко.

— Не съжалявай, сине. Обичам те. Обичам всички ви.

Наведох се и я целунах по челото, тя се поусмихна и погледна към Риа.

— А за теб, дете, имам това. — От един джоб на тъмносинята си роба тя извади амулет от съчки, вързани с червено конче. — Амулет от дъб, ясен и глогина, вземи го. Виждаш ли как са се надули от живот пъпките? Готови са да разцъфтят, също като теб. Задръж го, за смелост. И за да ти напомня да вярваш на инстинктите си. Слушай ги, те са гласът на Природата, майка на всички нас.

Риа взе подаръка с блеснали очи и ловко го прикрепи към дрехата си от лози.

— Ще ги слушам, обещавам.

— Мисля, че вече го правиш.

— Вярно е — обях аз. — Случвало се е дори да напомня на другите да вярват в боровинките.

Риа отново се изчерви.

— За мен, разбира се — промърмори Бъмбълви, — нямаш нищо. Намръщих му се.

— Че защо да има?

— О, имам — немощно изрече Елън. — Имам пожелание.

— Пожелание? — Длъгнестият мъж приклепна на пода. — За мен?

— Пожелавам ти някой ден да разсмееш някого.

Бъмбълви сведе глава.

— Благодаря, милейди.

— Мерлин — прошепна майка ми. — Може би Седемте песни са като седемте изпитания на Херкулес. Помниш ли ги? Всички мислели, че са невъзможни, но той ги преодолял и оцелял.

Макар че кимнах утвърдително, аз не се почувствах по-добре. Най-тежкото изпитание на Херкулес е било за кратко да носи целия свят на раменете си. Тежестта върху плещите ми се струваше не по-малка.

ВТОРА ЧАСТ

12

ТУАТА

Входът в ствола проскърца и аз излязох от Арбаса. Преди това обаче вдишах влажния аромат на стените за сетен път и за последно погледнах руните на Туата. Отново прочетох предупреждението, което се бе запечатало в ума ми по-дълбоко от всичко друго:

*Поред ти Песните търси;
от частите се ражда цяло.
Ала не смей да продължиш,
преди душите истински
и на седемте да разкриеш.*

Какво ли значеха последните два реда? „*Душите истински.*“ Достатъчно трудно щеше да бъде дори да отгатна какво значат, а какво оставаше да разкрия истинските им души. Нямах представа дори откъде да започна.

Риа също пристъпи на тревата. Лъч светлина, пробил през клоните на Арбаса, караше къдравата ѝ кестенява коса да искри. Тя се наведе и нежно погали един от корените на дървото. Когато се изправи, погледите ни се срещнаха.

— Сигурна ли си, че искаш да дойдеш? — попитах аз.

Тя кимна и потупа корена за последно.

— Няма да е лесно, това е сигурно. Въпреки това трябва да опитаме.

Заслушан в камбанките на Бъмбълви, докато и той слизаше, аз поклатих глава.

— С него ще е още по-трудно.

Риа наклони глава към входа.

— По-добре цял ден да слушам арфа със скъсани струни, отколкото тези камбанки. Напомнят ми на железен котел, който се търкаля по склона.

Спомних си за звучната музика на Цъфтящата арфа, която ме бе спохождала в последните седмици. Вместо да рискувам да я повредя, бях решил да я оставя в безопасност в дома на Риа. Арбаса щеше да я пази добре, но щяха да ми липсват мелодичните ѝ трели. И още нещо.

Забелязах скръбното изражение на Риа.

— Не биваше да отлагам задачата си в Мрачните хълмове. Поставих в опасност цяла Финкайра, а сега сторих същото с майка си. — Заорах земята с края на жезъла си и въздъхнах. — Истината е, че никога не съм заслужавал Арфата. Гледаше ме как се перча с нея, как се правя на вълшебник. Е, не съм вълшебник, Риа. Не съм достатъчно силен. Не съм достатъчно мъдър.

Тя леко повдигна вежди.

— Мисля, че от ден на ден помъдряваш.

— Но не достатъчно, за да овладее душите на Песните! Не зная дори откъде да започна.

Огромните клони над нас ненадейно се раздвижиха и разклоненията им зачаткаха едни в други, запращайки надолу дъжд от съчки и листа. Макар че малките дървета край Арбаса оставаха напълно неподвижни, самият дъб се клатеше като насред ураган.

Прониза ме страх и аз сграбчих Риа за лакътя.

— Бързо! Преди да ни е ударил някой клон.

— Глупости. — Тя издърпа ръката си. — Арбаса никога не би го сторила. Слушай.

Докато vadex листа от косата си, осъзнах, че звуците на дървото оформят нещо друго. Звук, който се повтаряше отново и отново. *Туууууааааатааааа. Туууууааааатааааа.*

Люшкането бавно се успокои, клоните утихнаха. Величественото дърво се извисяваше спокойно над нас както преди. Едно обаче бе различно. Макар все още да не знаех нищо за душите на Песните, имах идея откъде да започна.

— Гробът на Туата — обявих аз. — Задачата ни започва оттам.

Риа прехапа устни.

— Ако Арбаса вярва, че това може да помогне, тогава и аз така мисля, но не ми харесва идеята да ходим там. Никак.

Точно тогава Бъмбълви, с още по-измъчен вид от обикновено, показва глава през входа в ствола и с препъване стъпи на тревата, държейки се за корема.

— Ама че буря! Крехкият ми стомах се обърна. — Дългучът се поизправи и намести шапката си, звънчетата задрънчаха. — Но не се бойте, не се бойте. Това време ме следва навсякъде, така че съм свикнал.

Риа и аз се спогледахме притеснено.

— Все още мисля да дойда с вас — продължи той, докато разтриваше ребрата си. — Макар че с тази нова контузия ще ми е трудно да ви забавлявам. И все пак, шутът трябва да опита!

Той се загърна с плаща си и заподскача край корените на Арбаса, а камбанките му се раздрънчаха глухо.

Намръщих се.

— По-добре да забавлява нас, отколкото майка ми.

Бъмбълви махна плаща от главата си.

— О, не се тревожи за нея — небрежно рече той. — Има още много време. Цял месец неспирна болка, преди със сигурност да умре.

Той погледна замислено колибката на Риа.

— Ако искате, може да се върна горе и да я разсмея няколко пъти, преди да тръгнем.

Вдигнах жезъла си заплашително.

— Не, глупако! Гниец труп би разсмял някого по-лесно от теб!

Той се намръщи, гушата му — също.

— Само почакай, някой ден ще накарам някого да се засмее. Ще го сторя!

Свалих отново жезъла, опрях го в земята и подигравателно рекох:

— Вече усещам вкуса на ботушите си.

Стволът на Арбаса изскърца, докато входът се затваряше. Плъзнах поглед по протежението му, все по-нагоре и по-нагоре, докато той не се скри в плетеницата от клони над главите ни и за миг се загледах в тях. Приличаха на нишки от жив гоблен. Листата блещукаха на слънцето, а под всеки клон растеше мъх.

— Мислиш ли — попитах Риа, — че някой ден Арбаса може да се отвори за мен доброволно? Може би дори с желание?

Щом го изрекох, могъщото дърво леко се разклати и ни посипа с още листа и ситни съчки, а Риа присви очи.

— Арбаса просто ме закриля, това е.

Вгледах се в очите й.

— Не е нужно да идваш.

— Знам. — Тя замислено сбърчи чело. — Сигурен ли си обаче, че трябва да ходим до гроба на Туата?

Бъмбълви ахна и закърши ръце.

— До гроба на великия вълшебник? Никой не ходи там! А отиде ли, не оцелява. Мястото е обитавано от духове, от ужаси! Вярно е, вярно е, вярно е!

— Отиваме — рязко отвърнах аз.

— Аз обаче не мога да те заведа — каза Риа. — Дори не знам къде се намира.

— Аз знам. Бил съм там веднъж, може би два пъти, макар че трябва пак да отида, за да съм сигурен, че това е мястото. — Потърках върха на жезъла си и въздухът се изпълни с аромат на ела. — Ако успееш да ни заведеш до голямото тресавище точно под Мъгливите хълмове, оттам нататък аз ще се оправя.

Тя тръсна кърлиците си.

— Ще загубим ценно време.

Бъмбълви тръсна звънчетата си.

— Ще загубим и повече от това.

— Така да бъде. — Тупнах с жезъла по земята. — Отиваме.

Риа погледна с копнеж към Арбаса, после се обърна, напусна полянката и се скри в една пролука между дърветата, а аз я последвах. Бъмбълви вървеше най-отзад и мърмореше под нос за отворени гробове и отмъстителни вълшебници.

Доста време следвахме една лъкатушеща просека, оставена от животни и белязана от следите им — лисици, мечки, вълци и други, които не можех да разпозная. Когато просеката изчезна, с мъка си проправихме път през широк отрязък от дървета, повалени от някоя свирепа буря. Когато най-сетне стигнахме до горичка от кедри и борчета, пицялите ни бяха ожулени и изподрани, но Риа ни поведе нагоре. Там разстоянията между дърветата се увеличиха и долу достигаше повече светлина. Това помагаше на втория ми взор, така че поне не се спъвах във всеки корен и не се драсках на всеки клон.

Дори така обаче не издържах лесно на темпото на Риа. Неотложността на задачата ни я караше да бърза, също като мен, или може би примамливата възможност Бъмбълви да изостане и да се изгуби в гората. Големите му крачки обаче му помагаша да се движи в

крак с нас и да дрънчи при всяко движение. Междувременно Риа се носеше грациозно като сърна и дори се затичваше, за да вземе побързо някой склон. Напомняше ми на гръцката история за Аталанта, момичето, което можело да бяга невероятно бързо. Сравнението ме накара да се усмихна, ала когато си спомних от кого бях чул приказката, отново се навъсих.

Макар и с усилие, аз не изоставах, потта пареше в очите ми. Докато слънцето се издигаше, почвата стана влажна. По всяко дърво растеше мъх, от земята напиреха вадички, а по обувките ни полепваше кал. Все по-често изникваха тъмни вирове от застояла вода, но аз разпознах мястото най-вече по миризмата на влага и разложение, която се впи в паметта ми заплашително и болезнено като остри нокти — в плът.

— Ето — обявих аз и свърнах на изток.

Риа също промени посоката, като стъпваше по калта съвсем леко, за разлика от Бъмбълви, който пляскаше и се хлъзгаше зад нея. Поведох ги към сенчеста кедрова горичка, където горските звуци отстъпиха място на злоещо безвремие. Тук дори насекомите не жужаха.

На ръба на горичката спрях и хвърлих поглед през рамо, като така дадох знак на останалите да не ме следват. Риа понечи да отвърне, но аз вдигнах ръка и предпазливо навлязох сред дърветата.

Ненадейно усетих вятър, който раздвижи клоните на кедрите. Вместо да пукат, те странно вибрираха, надавайки нисък, скръбен стон. Песен, наситена с болка и копнеж. Песен за смъртта. Горичката толкова се смрачи, че вече не можех да различа дори формата на ботушите си върху килима от иглички. Навсякъде наоколо ми воят на клоните се усили. Накрая излязох на полянка, обградена от древни кедрови дървета. Гробът на Туата.

Бавно, много бавно, мястото стана по-светло, но източникът не беше слънцето, а самите дървета, чиито дебели клони грееха в призрачно синьо. Докато се люшкаха напред-назад като брадите на старци, аз се зачудих дали в тях не се таят духовете на неговите ученици, обречени да бдят над гроба му и да го оплакват за вечни времена.

Вече бях сигурен, че съм идвал тук още два пъти. Веднъж не много отдавна и веднъж като малко дете, когато баща ми ме бе довел

на гърба на черния си кон Ион, за да видя погребението на Туата. Помнех съвсем малко — само тъгата, пропила горичката.

Сведох поглед към тясната могила наред поляната, очертана с дванадесет лъскави камъка с формата на свършена сфера. Блестяха като син лед. Приближих се и ме порази дължината на могилата. Или Туата е бил много висок, или е бил погребан с шапката си.

— И двете, безочливо жребче такова.

Дълбок глас изпълни ума ми — същият, който бях чул от руните в Арбаса. В костите си знаех, че принадлежи на самия Туата, но освен страхопочитание почувствах странен копнеж. Съсредоточих се върху могилата и оформих мислите си в думи.

— Ще ми се да те бях познавал, велики вълшебнико.

Сините камъни засветиха по-ярко и накрая засенчиха кръга от кедри. Сякаш пламтяха с огъня от душата на Туата.

— Искаш да кажеш, че ти се ще да те бях спасил от глупостта ти.

Размърдах се смутено и разровичках земята с края на жезъла си.

— Да, и това също. Ала ми се иска и да те бях познавал, просто за да съм с теб. За да се уча от теб.

— Тази възможност ни бе отнета — с горчивина обяви гласът. — И знаеш ли защо?

— Защото си бил сразен от людоеда Балор?

— Не! — прогърмя Туата и камъните грейнаха като факли. — Казваш ми начина, а не причината.

Преглътнах с усилие.

— Ами... не знам причината.

— Замисли се! Или главата ти е дебела като на баща ти?

Бузите ми пламнаха от обидата, ала се опитах да не оказвам колко съм се засегнал. Свъсих вежди и се опитах да намеря отговора. Ненадейно си спомних предупреждението на Каирпре, докато се сбогувахме в Града на бардовете.

— Горделивост?

— Да! — прогърмя отново духът на Туата. — Тя е най-тежкия ми порок. Твоят също.

Сведох глава, защото прекрасно осъзнавах колко е прав.

— Велики вълшебнико, не заслужавам помощта ти, но Елън я заслужава. И ако имам надежда да я спася, трябва да разбере нещо.

Камъните заблещукаха злоещо.

— Откъде да знам, че няма да я изоставиш, както остави
Мрачните хълмове на волята на Рита Гаур?

Потреперих.

— Имаш думата ми.

— И Великия съвет имаше думата ти.

— Няма да я изоставя! — Обходих с поглед кръга от кедри, които
сякаш поклащаха неодобрително корони и добавих почти шепнешком:
— Тя е всичко за мен.

Дълго не чувах нищо, освен въздишките на клоните. Накрая
сините камъни просветнаха отново.

— Добре тогава, фиданке. Какво искаш да знаеш?

Внимателно пристъпих по-близо до могилата.

— Искам да зная какво означава да намериш истинската душа на
някоя Песен.

Камъните се озариха ярко.

— А, душата на Песен. Толкова малка, ала и тъй голяма! Знай,
жребче, че колкото и кратки да са ти се сторили Седемте песни, те
разкриват тайните гласове на седемте основни вълшебнически
изкуства. Всяка Песен е само начало, отправна точка, която води до
мъдрост и мощ, които надхвърлят представите ти. Далеч ги
надхвърлят! А куплетите на всяка Песен са толкова много, че за да
научиш само част от тях, ще са ти нужни векове.

— Но какво е душата на една Песен?

— Търпение, голобрад младенецо! — От камъните сякаш се
понесе топлина. — Душата е същинската истина на всяка Песен.
Нейният пръв принцип. Да я откриеш, е като да доловиш аромата на
диво цвете от другата страна на широко езеро. Не можеш да я видиш и
да я докоснеш, трябва да я доловиш.

Поклатих глава.

— Това звучи трудно дори за вълшебник, да не говорим за
момче.

Клоните се люшнаха по-силно, когато гласът на Туата прогърмя:

— Може и да станеш вълшебник, жребче — ако оцелееш, но
помни едно. С времето, с което не разполагаш, ще се изкушиш да
подминеш някоя от Песните. Трябва да устоиш на подобно
безразсъдство! Не се опитвай да откриеш Отвъдния кладенец, докато
не си открил душите на всички Песни. Вслушай се внимателно в

думите ми. Да откриеш само пет или шест е като да не си открил нито една. Без всички седем, ще загубиш не само мисията си. Ще загубиш живота си.

Затаих дъх, замислен.

— Как ще разбера, велики вълшебнико? Как ще разбера, че съм открил душата на всяка песен?

В този миг от камъните лумна колона от син пламък, разсече въздуха с пукот и улучи върха на жезъла ми като синя мълния. Силата на удара ме разтърси, ала успях да не го изпусна. Пръстите ми обаче червенееха, леко изгорени.

Дълбокият глас отново изпълни ушите ми.

— Ще разбереш.

Докоснах жезъла — не изглеждаше по-различен, но знаех, че е.

— Сега трябва да тръгваш, жребче. Помни какво ти казах. — Светлината от камъните избледня. — Дано живееш достатъчно, за да ме навестиш отново.

— Моля те — рекох, — кажи ми само още нещо. Вярно ли е пророчеството, че само дете с човешка кръв може да победи Рита Гаур и слугата му Балор?

Камъните тъмнееха. Чувах се само скръбните въздишки на клоните.

— Кажи ми. Моля те.

Накрая камъните бледо проблеснаха.

— Пророчеството може да е вярно, може и да не е. Ала и да е истина, тя понякога има повече от едно лице. А сега... върви! И не се връщай, преди да си помъдрял отвъд годините си.

СТРАННИ ДРУГАРИ

Когато излязох от поляната, дърветата отново зловещо замлъкнаха. Стисках здраво жезъла си, усетил, че и той като мен е бил докоснат от духа на Туата. И че също като мен никога няма да е същият.

Когато пристъпих изпод короните на кедрите, Риа и Бъмбълви дойдоха при мен. Макар че вървяха рамо до рамо, не бе възможно да си приличат по-малко. Тя се движеше с енергията на млада лисица, облечена в горска зеленина, а той бе скован като пън, носеше тежък кафяв плащ и шапка с висящи звънчета. Засега обаче и двамата ми бяха спътници.

Риа обхвана показалеца ми със своя.

— Какво научи?

— Малко. Само малко.

— Това няма да е достатъчно — рече Бъмбълви. — Нищо никога не е достатъчно.

— А сега накъде? — попита Риа и неспокойно погледна потъналите в мрак клони зад гърба ми.

Дъвчейки устни, аз се замислих за първата от Седемте песни.

— Ами, трябва някак да открия душата на Преобразяването. А за това трябва да открия дървечовек. *Първият урок е този на Преобразяването, добре го знаят дървехората.* Само че... — Дъхът ми секна. — Ти не ми ли каза, че Куен е последната от дървехората?

Риа кимна мрачно. Все още усещаше жилото от предателството на Куен.

— Беше последната, сигурно и нея вече я няма. Загубила е твърде много кръв, след като онзи таласъм отрязва ръката ѝ.

Завъртях върха на жезъла под дланта си.

— Как тогава да намеря душата на Песента? Има нещо общо с дървехората.

Риа прокара ръка през къдриците си.

— Имаш слабост към предизвикателствата, Мерлин! Единствената ни надежда е да отидем до Фаро Лана, древният дом на дървехората. Ала не мисля, че там ще откриеш нещо, което да ти помогне.

— Колко е далеч?

— Далеч е, чак в югозападния край на Финкайра. Ще трябва да прекосим цяла Друма, което допълнително ще ни забави. Можем да го избегнем само ако минем през Мъгливите хълмове, към брега, и после поемем на юг — което значи да навлезем в земите на живите камъни. Не е добра идея!

Главата на Бъмбълви издрънча в знак съгласие.

— Умен съвет, млада девойко. Живите камъни имат невероятен апетит и най-много обичат пътешественици. — Той преглътна и люшна гуша. — Особено шутове, доколкото знам.

— Сигурно имат здрави стомаси — язвително отбелязах аз, обърнах се към Риа и рекох: — Там живее Великата Елуса, нали?

Бъмбълви потрепери.

— Още една причина да го избягваме! Дори живите камъни се страхуват от Паяка. Нейният апетит е по-голям дори от техния. Много, много по-голям.

Поех си дълбоко дъх.

— Все пак, Риа, искам да ни прекараш по по-краткия път, през Мъгливите хълмове.

И момичето, и шутът се сепнаха. Дори притихналите кедри потракаха с клони и сякаш ахнаха, а Риа се наведе към мен.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно — кимнах аз и отметнах косата от челото си. — Ако спестим един ден или дори час, това може да спаси живота на майка ми.

Бъмбълви сграбчи ръкава на туниката ми, а свъсените му вежди сякаш се бяха вързали на възел.

— Не бива! Тези хълмове са смъртоносни!

Отскубнах се от ръцете му.

— Ако предпочиташ да останеш с Туата, няма да те спирам. — Той се ококори, а аз тропнах с жезъла по посипаната с иглички земя. — Да вървим.

Напуснахме сенките на кедровия лес и продължихме през тресавищата. Обаждаха се само звънчетата на Бъмбълви. Мрачно си помислих, че поне Великата Елуса ще ни чуе, когато пристигнем. А дали ние щяхме да я чуем? И дали тя щеше да усмири апетита си достатъчно дълго, за да си спомни, че веднъж ни бе приела като гости в кристалната си пещера? При мисълта за челюстите ѝ коленете ми се подгънаха.

Докато шляпахме през калта, дърветата оредяха и започнах да обръщам внимание на отличителните белези на пейзажа. Странна канара с формата на стол, осеян с жълти лишей. Разкрит скелет на мъртво дърво. Петно яркооранжев мъх. Необичайна триъгълна дупка. В сгъстяващия се сумрак почвата ставаше все по-влажна и все повече влага се просмукваше в обувките ни. Скоро в далечината чух да крякат жаби, а към хора им се присъединиха и блатните птици със своя тайнствен зов. Миризмата на влага и разложение се усили. Не след дълго пристигнахме в края на широк отрязък от високи треви, мъртви дървета и тъмни плаващи пясъци. Мочурището.

Размахвайки опръскани с кал ръкави, Бъмбълви заяви:

— Нали няма да минаваме оттук сега? Почти се стъмни.

— Или ще лагеруваме тук — отвърнах аз, — или ще потърсим по-сух терен сред хълмовете. Какво мислиш, Риа?

Тя набра шепа боровинки от един храст наблизо и ги изяде.

— Мммм. Още са сладки.

— Риа?

— По-сух терен — каза тя най-накрая. — Макар че боровинките тук са по-вкусни.

Когато в далечината скръбно се обади блатен жерав, Бъмбълви поклати глава.

— Прекрасен избор. Да нощуваме в блато и да ни удушат змий-убийци, или да нощуваме на сухо и Великата Елуса да закуси с нас.

— Всеки избира за себе си. — Отново тръгнах, прескачайки един гнил дънер, и с плясък се приземих в една локва. Секунди по-късно дочух зад себе си още два плясъка, придружени от мърморене и звън на камбанки.

Известно време се придържах към тясна ивица изсъхнала кал, проточила се като пътека през мочурището. Тя обаче скоро свърши, тъй че трябваше да вървим право през подгизналите треви. Понякога

затъвах почти до кръста. Дългите черни пръсти на подводни корени ме дърпаха за туниката, в ботушите ми се просмукваше кал, а в тайнствените дълбини понякога се размърдваха странни форми.

Светлината равномерно отслабваше. Тази вечер обаче небето бе скрито от гъсти облаци и нямаше да има луна. По-добре, помислих си аз. Тя само ми напомняше за изтичащото време и за гаснещата ми надежда.

Ние продължавахме, а около нас се смрачаваше. След още час стана съвсем тъмно. До едната ми обувка изсъска змия и аз започнах да се страхувам, че сме се отклонили, мракът сякаш продължаваше вечно. Краката ми натежаваха все повече и повече, но малко по малко, опората под краката ми започна да става по-стабилна. Отначало почти не забелязах това, но постепенно се уверих, че сме се озовали на скалиста основа. Гнилите вирове изчезнаха, както и миризмата им. Жабите и чаплиите останаха зад нас. Бяхме прегазили мочурището.

Изтощени, ние с несигурни стъпки излязохме на една поляна, обградена от канари. Обявих, че ще ноцуваме там и тримата едновременно се проснахме на мъхестата земя. Пъхнах ръце в ръкавите на туниката си, всяка в противоположния, за да ги стопля, затворих очи и заспах.

Събуди ме голяма капка вода, приземила се върху носа ми. Последваха я и други. На хоризонта един облак се озари от светкавица, а над близкия хребет се изтърколи гръм. Заваля като из ведро, а подетият от усилващия се вятър дъжд ни шибаше като камшик. Нощното небе почерня още повече, сякаш самите облаци се бяха превърнали в камък. От небето се лееше вода — дори да бях риба в океана, нямаше как да съм по-мокър. Трябваша ми само хриле.

Треперейки от студ, аз се приближих до една от канарите с надеждата да намеря поне малко подслон. Тогава осъзнах, че всъщност тя се приближава към мен.

— Живи камъни! — извика Риа. — Трябва да...

— Аааааааай! — изпищя Бъмбълви. — Яде ме!

Опитах се да се изтърколя по-далеч от канарата, но рамото на туниката ми бе заседнало здраво. Задърпах го, за да се освободя и докато по лицето ми се стичаше вода, ударих с юмрук камъка, който залепна за него. Не можех да го помръдна! За мой ужас скалата започна да се затваря зад него. Поглъщаше цялата ми ръка с уста от

камък. Изкресях, ала мощен гръм заглуши гласа ми. Насред мрака и пороя аз с всички сили се борех да се освободя.

Скоро камъкът бе погълнал цялата ми длан. След това китката. Предмишницата. Лакътя. Колкото и силно да ритах и да се дърпах, натискът върху тях растеше неумолимо. Съвсем скоро костите ми щяха да бъдат смлени от челюстите на живия камък.

Внезапно светкавица освети хребета и на поляната изникна огромен силует, по-широк и от свирепите канари. Гласът му удави гръмотевицата:

— Глаааааадна — изрева звярът. — Глаааааадна събъъм!

— Великата Елуса! — извика Риа.

Бъмбълви изпищя като човек, който знае, че всеки миг ще изгуби живота си.

С един-единствен скок Великата Елуса се приземи до мен и разплиска кал с осемте си крака. Въпреки дъжда и мрака вторият ми взор не пропусна отварянето на челюстите ѝ. При вида на безкрайните редове от нацърбени зъби още по-бясно поднових усилията си да се измъкна. Челюстите щракнаха... но не върху мен! Със страховито изхрущяване Великата Елуса отхапа огромен къс от живия камък. Канарата потрепери, пусна ръката ми и аз се изтърколих в калта. Преди да се опомня, нещо се хвърли отгоре ми и хребетът бе облян от ослепителна бяла светлина.

КРИСТАЛНАТА ПЕЩЕРА

Край мен танцуваха светлини като примигващи звезди. Край Риа и Бъмбълви също, защото тримата лежахме един връз друг, оплетени в купчина от ръце, крака и изпокъсани дрехи. Избутах нечий подгизнал крак от лицето си и седнах. Освен че целият бях мокър и едната ми ръка бе ожулена, бях добре. Където и да се намирах.

Само с един поглед обаче разпознах редовете светещи кристали, по които пробягваха искрици и озаряваха стените. От всички страни със собствена светлина ни заливаха милиони фасетки. Кристалната пещера! При първото си посещение бях разбрал, че нищо друго не е толкова красиво. Сега си го спомних.

Зад мен нещо изпука. Беше Великата Елуса, толкова огромна, че изпълваше цялата пещера. Току-що бе отхапала нещо, което приличаше на задницата на див глиган. Очите ѝ, фасетни като самите кристали, ме наблюдаваха, докато тя дъвчеше. След последната хапка паякът облиза крайниците си с изненадващо внимание.

— Дооообре доооошлиии в пеееещерааата миии — изрева тя. Бъмбълви се разтрепери, звънчетата му се раздрънчаха и той ме стисна за ръкава.

— Н-н-ние... следващите ли сме?

— Разбира се, че не — скара му се Риа, а мокрите ѝ къдрици блещукаха като кристалите край нас. — Доведе ни, за да ни избави от живите камъни.

— 3-3-3-а да н-н-н-и из-изяде вместо тях — отново запелтечи шутът.

— Тишинааа! — Паякът се почеса по гърбицата. — Зааасегааа съм сеее засииитиллаааа. Имааатеее късмееееет, че жиииивииитее каааамъннии дъългооо се смиииилат. Глигааанът е сааааамо десееееерт.

Избърсах капките дъжд от лицето си с ръкава на туниката.

— Благодаря. Но как ни прехвърли тук толкова бързо?

— Със скоооок. — Великата Елуса ме доближи и видях десетките си отражения във фасетъчните ѝ очи. — Ииизкуууствооо, кооооетооо някоооой деееен и тииии мооожееш да науууучиииш.

— Скокът е една от Седемте песни, които трябва да овладеея! Не ми казвай, че трябва да се науча на това, което току-що си направила. Само то може да ми отнеме цял живот.

— Мнооогоо живоооти. — Огромният бял паяк продължи да ме разглежда. — Осоообеносоо за човееек, кооойто не моооже да си довъършва задааачитеее. Къдеее си остааавиил Аарфата на Цъфтееежа?

По челото ми изби пот.

— В безопасност е, при Арбаса. Но не мога да се върна към Мрачните хълмове сега! Първо трябва да реша друг проблем.

— Проблееееем, коооойто ти причинииии.

Сведох глава.

— Да.

— Проблееееем — прогърмя гласът на създанието, — кооойто ооооще мооожеш да решииииш.

Бавно надигнах глава.

— Значи още има шанс да я спася?

Един огромен крак почука по кристалния под.

— Съвсееем мааааалтък шаааанс все ооооще е шааааанс.

Риа се примъкна по-близо до мен.

— Значи Елът може да оцелее?

— Мооооже, кааакто и момчееееето й. — Когато Великата Елуса се прокашля, буботенето отекна под извитите кристални стени. — Алааа то ще тряаяябва да оцелееее след товааа приключеенеиинеи и след оооще мноооого друуги, преди да си намееееери сооббствена кристаааална пещераааа.

— Моя собствена кристална пещера? — Сърцето ми подскочи.
— Възможно ли е наистина?

— Всииииичко е възмооожно.

Паякът помръдна туловището си разкри няколко блещукащи предмета. Съкровищата на Финкайра! Разпознах Огнената сфера, великолепия рог Призовател на сънища и двуръкия меч Душегубеца, чието острие от едната страна можеше да прониже някого чак до душата, а от другата — да излекува всяка рана. Зад тях зърнах плуга,

който може сам да оре. Съкровището, което Хон бе описал на сина си. Там бяха и останалите Седем мъдри сечива — освен онова, което бе изгубено.

— Дорииии е възмооожно един деееен да си достаааатъчно мъъъдър да нооосиш едно от Съкроооовищата и да нее унищожаваааваш пооовече, откоооолкото създаааваш.

Преглътнах с усилие.

— Моооже да ми кааааажеш Седемтееее пееесни. — Не бе предложение, а заповед. Думите й ехтяха в ушите ми.

Поколебах се за миг, поех си дълбоко въздух и започнах:

*Седемте песни на вълшебниците
са и една мелодия, и много,
и да те пратят във света Отвъден могат,
макар надеждата да е тъй малка...*

Бъмбълви, стаен в далечния край на пещерата, поклати унило глава и камбанките му се раздрънчаха. Паякът обърна огромно око към него и шутът веднага притихна.

Сред блещукането на кристалите продължих с предупреждението, че трябва да овладее всяка от Песните. Очите на Риа блещукаха като кристали, докато изричах думите, запечатали се в самото ми същество: *Душите истински и на седемте*. След това изрецитирах самите Седем песни. Когато накрая споменах за окото на Балор, Великата Елуса се раздвижи неспокойно.

Известно време никой не продума. Накрая гласът на огромния паяк прогърмя отново:

— Страаах ли тееее еее?

— Да — прошепнах аз. — Страх ме е, че няма да успея да го сторя, преди луната да се скрие отново.

— Сааамо ооот товааа лиии?

— Страх ме е колко ще е трудно да открия душите на Песните.

— Сааамо ооот товааа лиии?

Нервно прокарах ръка по кристалния под.

— Най-много се страхувам от седмата, Прозрението, макар че не знам защо.

— Щеее рааазбереееш защооо, акоооо стииигнеш дотаааам. — Елуса се почеса по гърба с три от краката си. — Моооже даааа научиииш и маааалко магиия. Жаааалко, че нямаааа даааа е нииищо полеееезно. Наприииимеер как дааааа плетееееш паяжииина. Илиии дааа дъъъвчеш кааамък.

Риа се позасмя. След това обаче лицето ѝ се напрегна.

— Какво значи онази част за око̀то на Балор?

Белите косми по гърба на паяка щръкнаха.

— Людооооооедът има саааамо еднооо окооо. И убиииива всееееки, който поглеееедне в нееего, дориин за миииг.

Риа се приведе към мен.

— Сигурно Туата така е загинал.

— Даааа, наииистинааа — обяви Великата Елуса. — И такааа ще загииинетеее и виие, ако не внимаааавате.

Намръщих се.

— Истината е, че може и никога да не стигна дори до Първата песен. Когато ти ни откри, вървахме към Ларо Фана, където се надяхахме да научим нещо полезно. Но без дървехората, това не е особено голяма надежда.

— Саааамо неееея ииииматееее.

— Фаро Лана е тъй далеч оттук — отчаяно изрече Риа. — Поне седмица път пеша, дори да не срещнем други препятствия.

— Седмица! — простенах аз. — Нямаме толкова време.

Внезапно взрив от бяла светлина изпълни кристалната пещера.

ПРЕОБРАЗЯВАНЕ

Озовахме се седнали на затревено поле на ръба на скала, надвесена над морето. Когато се взрях надолу, видях колонии от чайки, гнездящи в нея. Пищяха, кряскаха и се грижеха за малките си. По лицето ми повя хладен бриз и донесе миризмата на солена вода. Далеч под мен белият прибой преминаваше в яркосиньо, след това в зелено, наситено като нефрит. От другата страна на морската шир се виждаше малък остров, мрачен и тайнствен. Зад него се кълбяха мъглите, потулващи цяла Финкайра.

Обърнах се към Риа и Бъмбълви, които също се дивяха на новото ни обкръжение. Само преди секунди бяхме в пещерата на Великата Елуса! Където и да се намирахме сега, мястото беше далеч. Какво изумително умение, да прехвърляш хора по този начин! Тя си бе спомнила дори за жезъла ми. Отбелязах си наум да внимавам по време на петия урок, Скока, ако някога стигна до него.

Риа скочи на крака.

— Виж там! — Тя сочеше островчето. — Виждаш ли?

Изправих се и се подпрях на жезъла си.

— Да, остров. Изглежда почти нереален, нали?

Риа не откъсваше очи оттам.

— Защото е почти нереален. Това е Забравения остров. Сигурна съм.

По гръбнака ми плъзнаха тръпки.

— Седмата Песен! Там трябва да отида, за да науча повече за Прозрението. — Стрелнах я, преди да се обърна отново към острова. — Виждала ли си го преди?

— Не.

— Откъде тогава си сигурна, че това е Забравения остров?

— От историите на Арбаса, разбира се. Това е единствената суша на Финкайра, която не е част от големия остров. Говори се, че дори Дагда не е стъпвал там открай време. И освен морския народ, който

обитава протока, никой не знае как да премине през мощните течения и още по-силните магии, които обграждат Забравения остров.

Отбягнах една чайка, която летеше право към лицето ми, като все така не можех да сваля поглед от острова.

— Звучи така, сякаш не е било писано хората да стъпват там. — Стомахът ми неспокойно се присви. — По каквато и да е причина.

Тя въздъхна.

— Някои хора вярват, че има нещо общо с причината финкаирците да загубят крилете си.

— Вярно е, вярно е, вярно е — измърмори Бъмбълви, докато вървеше към нас, звънейки на всяка крачка. — Това е най-тъжният момент в цялата ни история.

Възможно ли беше намусеният шут да знае как сме загубили крилете си? Внезапно ме обзе надежда.

— Знаеш ли как е станало?

Издълженото му лице се извърна към мен.

— Никой не знае как е станало. Никой.

Намръщих се. Аила, сестрата на вятъра, знаеше, но не искаше да ми каже. Щеше ми се да можех да я попитам отново, но това бе невъзможно, както бе невъзможно да уловиш вятъра. Най-вероятно вече беше стигнала до Гуинед.

Риа най-сетне отмести очи от острова.

— Искаш ли да знаеш къде се намираме сега?

Побутнах я.

— Все още звучиш като водач.

— Все още се нуждаеш от водач — поусмихна се тя. — Намираме се във Фаро Лана, земята, принадлежала някога на дървехората.

Огледах платото, заслушан в прилива на вълните. От три страни ни обграждаха стръмни, белезникави на цвят морски скали. С изключение на няколко камари камъни, навярно останки от стени или огнища, по платото растеше само трева. Далеч на север зеленият хоризонт бележеше началото на гора. Отвъд се издигаше синкава омара, навярно Мъгливите хълмове.

От тревата излетя мърлява кафява пеперуда и кацна на китката ми. Крачката ѝ ме гъделичкаха и аз тръснах ръка, а тя отлетя и кацна

на върха на жезъла ми. Неподвижните ѝ криле се сляха с тъмнокафявия му цвят.

Махнах с ръка към платото.

— Не виждам как ще успеем да разберем нещо за изкуството на Преобразяването. Ако дървехората са живели някога тук, от тях не е останало много.

— Така са живели. — Риа взе едно бяло камъче и го хвърли от скалата. — Дървехората са странствали, постоянно са търсели по-добро място за живот, където да пуснат корени, като истински дървета, което да нарекат дом. Единствените им поселища са били тук, при скалите, но както виждаш, те не са били нищо особено. Просто убежища за много старите и много младите. Без библиотеки, пазарища или площади за събори. Повечето дървехора прекарвали дните си в скитане из Финкайра и се връщали само когато били готови да се задомят или да умрат.

— Какво се е случило с тях?

— Предполагам, че така се увлекли по странстването си, че все по-малко от тях били склонни да се връщат у дома. В края на краищата никой не се завърнал. Поселищата им се разпаднали, защото нямало кой да се грижи за тях. А дървехората измрели.

Ритнах една туфа трева.

— Не мога да ги обвинявам, че са се скитали. Това е част и от мен. Само че ми се струва, че те сякаш никога никъде не са се почувствали у дома си.

Риа ме изгледа замислено, а бризът разроши листата по премяната ѝ.

— Това да си намериш дом, също ли е част от теб?

— Надявам се, но не съм сигурен. А от теб?

Тя се скова.

— Арбаса с моя дом. Моето семейство. Единственото, което съм имала.

— Освен Куен.

Тя прехапа устна.

— Някога. Вече не. Тя ме продаде на таласъмните за торба обещания.

Пеперудата излетя от жезъла ми, издигна се във въздуха и прелетя до Бъмбълви, който още се взираше унило в Забравения

остров. Малко преди да кацне, пеперудата сякаш промени решението си и отново се върна на жезъла ми. Гледах как се отварят и затварят кафявите ѝ крила, едното от които бе зле наранено.

Казах на Риа:

— Трябва да я открия.

— Кого?

— Куен. Тя ще може да ми каже нещо повече от тези камъни.

Риа направи гримаса, сякаш току-що бе сдъвкала цяла шепа кисели боровинки.

— Тогава сме загубени. Няма как да я намерим, дори да е оцеляла след онази рана. Дори да я открием, нямам как да ѝ вярваме. — Почти изплювайки думите, тя рече: — Тя е непоправим предател.

Под нас в скалата се блъсна огромна вълна и чайките с писъци се разлетяха над пяната.

— И така да е, трябва да опитам! Някой трябва да я е видял, след като избяга. Ако дървехората са толкова редки, все някой ще я е видял. Нали?

Тя тръсна глава.

— Ти не разбираш. Дървехората не просто не са се задоволявали да стоят на едно място. Те не са се задоволявали да стоят и в едно тяло.

— Да не искаш да кажеш...

— Да! Знаели са как да менят формата си! Нали знаеш как дърветата сменят цветовете си и през пролетта имат съвсем нова премяна? Дървехората са стигнали много по-далеч. Постоянно сменяли дървоподобната си форма и се превръщали в мечки, орли или жаби. Затова са назовани в Песента за Преобразяването. Те са изкусни майстори в това.

Надеждите ми, и без друго крехки като пеперудата на жезъла ми, изчезнаха напълно.

— Значи Куен, ако въобще е жива, би могла да изглежда всякак.

— Да.

Бъмбълви долови отчаянието ми и се обади:

— Ако искаш, може да ти изпея песен. Нещо леко и ободряващо.

Понеже нямах сили да възразя, той започна, като поклащаше в такт шапката със звънчетата.

*Животът е проклетие без край:
Ала и по-зле може, знай!
И все пак с радост изпълнен съм аз.
От всеки друг по-весел съм аз.
И смърт изпълва въздуха,
но аз я срещам смело!
И по-зле може, знай!
Животът е проклетие без край.
Бъди щастлив! Съмнение няма,
по-дълбока е таз яма.
Тъй по-дълбока от сега,
само... не ме питай докога.*

— Спри! — извика Риа. — Ако наистина се чувстваш така, защо просто не скочиш от скалата и не прекратиш страданията си?

Бъмбълви се намръщи, а увисналата кожа на гушата му сякаш стори същото.

— Не ме ли слушаше? Та това е весела песен, една от любимите ми! — Той въздъхна. — Ох, сигурно нещо съм объркал в изпълнението. Както обикновено. Чакай, ще опитам пак.

— Не! — извика някой.

Не беше Риа, не бях и аз, а пеперудата. Тя бясно размаха криле и напусна мястото, където беше кацнала. Описа спирала надолу и преди да кацне на тревата, се разнесе силен пукот. Пеперудата изчезна.

На мястото ѝ стоеше слаба прегърбена фигура, наполовина дърво, наполовина — жена. Косата ѝ, сякаш от слама, падаше върху подобната на кора кожа на лицето ѝ, обрамчвайки чифт очи, прилични на капчици смола. Бе облечена с кафява роба, стигаща чак до стъпалата ѝ, широки и груби като корени. На малкия пръст на единствената си ръка носеше сребърен пръстен и ухаеше на сладки ябълки, макар че изражението ѝ бе кисело.

Риа се вцепени като мъртъв клон.

— Куен.

— Да, азsss ссѐм — прошепна жената-дърво с глас като шумолене на суха трева. — Куен. Ссссъщата Куен, която ссѐе грижеше за теб като бебе, която те сссспаси от много болессти.

— И която ме предаде на таласъмните!

Куен прокара пръсти през косата си.

— Не иссках това. Обещаха ми да не посстрадашш.

— Трябваше да се досетиш, че ще те излъжат. Кой вярва на воини-таласъми?! — Риа закричи към разкривената фигура. — Или на теб?!

— Не виждашшшш ли, че и сссама го знам?

В тревата наблизко кацна една чайка и задърпа с човка тревата. Стараеше се, ала стръковете не помръдваха.

— Вижте — каза Куен и направи малка крачка към чайката. — Ако опитам да ти помогна, добра птицо, ще ми позволишшшш ли?

Чайката изписка и гневно махна с криле. Едва след известно време се поуспокои и продължи да събира материал за гнездото си, докато държеше под око Куен.

Тя тъжно се обърна към Риа.

— Виждашшш ли? Това е моето наказание.

— Заслужаваш всеки миг от него.

— Азсссс съм окаяна, тъй окаяна! Мисссслех, че няма как да стане по-зле. Тогава изведнъжшшшшш сссе появихте вие. — Тя посочи Бъмбълви с възлестия си пръст. — Ссс този... Глассс, който носсси проклетия.

Шутът обнадеждено вдигна глава.

— Може би предпочиташ гатанки? Знам една страхотна, за звънчета.

— Не! — изпищя Куен. — Моля те, Риа. Изссспълнена съм сссс угризения. Не можешшшшш ли да ми простишшшш?

Момичето скръсти ръце.

— Никога.

Прониза ме странна болка. Думата „никога“ отекна в ума ми като тежка врата, затръшната и залостена. За своя изненада изпитах симпатия. Куен наистина бе сторила нещо ужасно. И съжаляваше за това. Не бях ли правил и аз нещо, за които дълбоко съжалявам?

Пристъпих до Риа и сниших глас.

— Трудно е, знам, но може би трябва да й простиш.

Тя ме изглежда студено.

— Как бих могла?

— Както майка ми ми прости, след като ѝ сторих онова. — В този миг думите на майка ми на раздяла се върнаха в паметта ми. „Пеперудата е изкусна в преобразяването, може да се превърне от червей в най-красивото създание на природата. А душата, синко, може същото.“ Прехапах долната си устна. — Куен стори нещо ужасно, но заслужава още един шанс, Риа.

— Защо?

— Защото може да се промени. *Всички ние, всички живи същества, можем да се променяме.*

Ненадейно жезълът ми проблесна в яркосиньо и започна да пращи, сякаш гореше. След секунда и светлината, и звукът изчезнаха. Завъртях го и открих върху него знак, син като небето на смрачаване. Имаше формата на пеперуда. В този миг осъзнах, че духът на Туата още обладава жезъла. И че някак бях успял да откроя душата на Преобразяването.

Риа колебливо протегна ръка към жената-дърво. Куен я пое, а очите ѝ блестяха. За миг двете се спогледаха мълчаливо.

Най-сетне Куен обърна лице към мен.

— Има ли как да ти благодаря?

— Стига ми да ви гледам така.

— Ссигурен ли ссси, че няма какво да сссторя?

— Не, освен ако владееш силата на Скока — отвърнах аз. — Трябва да стигнем до Езерото на лицето, далеч на север.

— Десет дни пеша — изстена Бъмбълви. — Не, по-скоро дванайсет. Не, четиринайсет.

Смолистите очи на Куен ме гледаха изпитателно.

— Не познавам Ссскока, но Преобразяването може да ви помогне.

Дъхът на Риа секна.

— О, Куен, ако можехме да плуваме като риби...

— Ще ви ссспессти няколко дни.

Подскочих.

— Възможно ли е?

На лицето на Риа изплува крива усмивка и тя посочи Бъмбълви.

— Ти, глас на проклятието, ще си пръв.

— Не! — замоли се той, докато отстъпваше. — Не би го направила. Не можеш.

— Флипна, сслипна, хаахавай ссвишшш — започна напевно Куен. — Келпоно бублим тублим риба.

Ненадейно Бъмбълви спря, осъзнавайки, че е стигнал до ръба на скалата. Погледна надолу към прибоя, ококорен от страх, а ръкавите му се вееха на вятъра. Той отново погледна към Куен и се облеци още повече.

— М-м-моля те — запелтечи шутът. — *Мразя риби!* Т-т-толкова се лигави, т-т-толкова са м-м-мокри. Т-т-олк...

Праассс.

На тревата тромаво се мятеше риба с огромни очи и отпусната кожа. След миг тя се спусна към морето. Трудно ми беше да го приема от смешната страна — знаех, че аз съм следващият.

МЪРТВО ВЪЛНЕНИЕ

Изведнъж открих, че не мога да дишам.

Покрай мен свистеше вятърът, а аз падах ли, падах, борейки се за глътка въздух. Напразно! Вятърът ревеше и ме блъскаше, но не можех да напълня дробовете си с него както преди. Тогава с плискък паднах в студената вода и хрилете ми се отвориха широко. Хриле! Най-последно успях да си поема дъх, водата се движеше край мен и през мен.

Нямах ръце, нямах крака. Само обтекаемо тяло, завършващо с опашка и гъвкави перки на гърба, на корема и от двете страни. Едната се беше увила около парченце дърво — навярно жезъла ми. Нямах представа какво се е случило с торбата, обувките и туниката ми.

Отне ми един миг да си върна равновесието — опитах ли се да размърдам перки, веднага се прекатурвах. Освен това ми трябваше известно време, за да може вторият ми взор да се нагоди към бледата, неравномерна светлина под водата. С изключение на слоя най-близо до повърхността, светлина всъщност нямаше. Само отсенки на мрак.

След няколко мъчителни минути обаче увереността ми се възвърна. Открих, че в тази форма придвижването изисква съвсем различни движения в сравнение с плуването, когато имаш човешко тяло. Нямаше как да гребеш, разбира се, нито да риташ, не и по познатия ми начин. Вместо това трябваше да правя резки движения наляво и надясно, като жив плющящ камшик, като използвам всяка люспа по тялото си. Скоро открих, че така мога да напредвам не само напред, а нагоре и надолу.

До мен доплува тънка зеленикавокафява рибка. Веднага разпознах Риа, която — макар че не беше във водата по-отдавна от мен — се движеше с елегантността на истинска риба. Помахаме си с перки, тя се поизкашля и осъзнах, че се смее на миниатюрния ми жезъл.

В този момент Бъмбълви бавно се приближи към нас. От опашката му висеше парче скъсано водорасло. Не носеше звънчета, но нямаше как човек да не го разпознае. Висящата му гуша го караше да

изглежда като змиорка с яка. Така бе по-смешен от всякога, макар че нямаше представа за това.

Първата ни задача беше да се научим да се движим заедно. Риа и аз се редувахме да водим, а Бъмбълви само ни следваше. Постепенно двамата с Риа заплувахме все по-съгласувано и у нас бавно се зароди шесто чувство — това, което свързва цял пасаж риби в едно. След първото денонощие плуване се движехме почти като едно създание.

Безмълвна мокра тръпка пробягваше през мен, докато плувахме през огромни гори от полюшващи се водорасли или докато подскачахме през вълните. В теченията усещах не само вкус, но и емоции — радостта на семейство делфини, самотния труден напредък на преселваща се костенурка, гладът на новородена морска анемония. Въпреки това не забравях мисията си дори за миг. Колкото и да се наслаждавах на усещането, че съм морско създание, знаех, че така просто пестя време, за да спася майка си. Въпреки това си обещах, че ако оцелея и някой ден стана вълшебник, може би дори наставник на млад крал или кралица, няма да забравя ползите от това да превърна ученика си в риба.

Една от тях беше, че осъзнах колко храна може да даде морето. Та то наистина бе един огромен пир! Ден след ден се хранех с достатъчно насекоми, яйца и червеи, за да се чувствам преситен през цялото време.

В същото време се опитвахме да останем нащрек, за да се пазим от хищници, в чийто любим деликатес можехме да се превърнем самите ние. Веднъж преминах през тунеловиден корал, само за да се натъкна от другата страна на една много голяма и много гладна риба. Шмугнах се бързо край нея, но със сигурност щеше да ме хване, ако не я беше подплашила друга, още по-голяма. Макар че едва успях да зърна създанието, което ме спаси, стори ми се, че риба е само опашката му, а от кръста нагоре беше човек.

Шест дни и пет нощи плувахме неотклонно на север. Често след смрачаване на повърхността на водата изплуваше отражението на полумесеца. Красотата му обаче ми убягваше, в неговото лице виждах само това на човека, когото можех да изгубя завинаги. Оставах по-малко от три седмици.

Накрая дойде моментът, когато Риа зави рязко към брега. Изведе ни до малка делта, където един сладководен поток се вливаше в

морето. Редом със солените вкусове на обширното море усещах чистотата на току-що разтопен сняг, игривостта на видрите и непоклатимото търпение на група смърчове. Спуснахме се нагоре по потока, докъдето можахме. След това се съсредоточих и повторих заклинанието на Куен.

Изведнъж се озовах във водата, потънал до коленете сред препускащи водни каскади, стиснал с едната ръка жезъла си, а с другата — ръката на Риа. Малко по-далеч от нас Бъмбълви се хвърли на калния бряг, като кашляше и плюеше. Сякаш беше забравил, че хората не могат да дишат под вода.

Докато той се възстановяваше, Риа и аз се отръскахме от водата. Тя ми обясни, че според нея този поток извира от самото Езеро на лицето. Не след дълго тримата се катерехме по каменистия бряг. Бавеше ни гъста гора от елши и брези. Всеки път, когато Бъмбълви се опитваше да отскубне плаща си от поредния клон, звънчетата му глухо подрънкваха.

В един момент спрях, запъхтян от изкачването. Забелязах една гъба с рунтава шапка, откъснах я и я задъвках.

— Колкото и да е странно — рекох аз, — ще ми липсват онези бели червейчета.

Риа обърса чело и ми се усмихна широко и също си откъсна една гъба.

— Може би в Езерото на лицето ще има още.

— Как е получило името си? Знаеш ли?

Тя дъвчеше замислено.

— Някои казват, че е заради формата му — лице на човек. Други казват, че е заради силите на водата.

— Какви сили?

— Според легендата ако погледнеш в него, ще застанеш лице в лице с важна истина за живота си. Може би такава, която би предпочел да не знаеш.

17

ОБВЪРЗВАНЕ

Продължихме, следвайки каменистия бряг нагоре през елшите. Макар че постоянно се спъвахме в корените, а трънаците късаха дрехите ни, ние не забавяхме ход. След няколко часа пътеката свърши и пред нас се разкри уютна долчинка, обградена от стръмни залесени хълмове. От боровете се носеше силен аромат, а на следобедното слънце сред дърветата блещукаха оголени кварцови скали.

В долчинката обаче цареше зловеща тишина. Не пееха птици, не бърбеха катерици, не жужаха пчели. Заслушах се внимателно, надявайки се да дочуя нещо. Риа прочете мислите ми и кимна с разбиране.

— Животните странят оттук. Никой не знае защо.

— По-умни са от хората — отбеляза Бъмбълви.

Риа отиде до брега на езерото в центъра на долчинката. То бе толкова неподвижно, че по повърхността му почти не пробягваха вълнички. От този ъгъл контурите му приличаха на профила на мъж със силна, изпъкнала челюст — подобно на баща ми. Спомних си за него и се вцепених. Прииска ми се наистина да бе толкова силен, колкото изглеждаше. Достатъчно силен, за да се опълчи на Рита Гаур, когато е имал тази възможност. Достатъчно силен, за да помогне на собствената си съпруга, когато е имала нужда от него.

Внезапно пронизителен писък прекъсна размишленията ми.

Застанала на ръба на езерото, Риа се взираше в тъмните му води. Изпънала гръб от страх, тя бе протегнала ръце пред себе си, сякаш за да се предпази, но ако нещо в езерото я плашеше, тя не направи опит да избяга. Просто се взираше във водата, без да помръдва.

Изтичах при нея, а Бъмбълви ме последва, спъвайки се ту в окъсания си плащ, ту в пълзящите растения по земята. Когато стигнах до нея, тя се обърна. Изглеждаше смъртно бледа. Ахна, когато ме видя, като че ли внезапно уплашена. Разтрепери се и се опря на ръката ми.

— Добре ли си? — попитах я.

— Не — слабо отвърна тя.

— Видя ли нещо в езерото?

— Д-да. — Тя тръсна глава и пусна ръката ми. — А ти... по-добре не поглеждай.

— Добре, няма — обяви Бъмбълви и хвърли уплашен поглед към водата. — Да вървим.

— Чакай.

Пристъпих към ръба на езерото и се взрях в неподвижните му води, ала видях само отражението си, толкова ясно, че за миг си помислих, че отдолу ме гледа мой близък. Какво толкова страшно имаше в едно ясно отражение? Ето ги безполезните ми очи, като въглени под веждите ми. И белязаните ми бузи, разранени от пламъци, които все още усещах. Докоснах ги и ми се прииска някой ден да ми порасне брада, която да ги скрие. Къдрава, бяла брада, каквато си представях, че е имал Туата.

Отскочих назад. Изведнъж на момчето от езерото му пораснаха мустаци. Първо черни, след това сиви, накрая бели като кварца по склоновете. Станаха дълги и рунтави, покривайки по-голямата част от лицето му и не спираха да растат. Накрая стигаха чак до коленете му. Възможно ли беше? Нима Езерото на лицето ми казваше, че един ден и аз ще имам брада като дядо си? Че като него един ден ще съм вълшебник?

Усмихнах се и още по-уверено се взрях във водата. Каквото и да бе видяла там Риа, него вече го нямаше. Приведох се по-близо. Момчето от езерото, отново без брада, ми обърна гръб и изтича нанякъде. Не, към никого. В дълбините закрачи огромен мускулест воин с червена превръзка на челото. Когато приближи, видях, че има само едно око. Огромно, яростно око. Балор!

За мой ужас, людоедът с лекота избегна атаката на момчето, хвана го за гърлото и го вдигна във въздуха. Собственото ми гърло се стегна, докато наблюдавах как Балор го души. Колкото и да исках, не можех да откъсна поглед от ужасяващата сцена. Момчето диво се съпротивляваше, опитвайки се да не поглежда в окото на гиганта, ала притегателната му сила бе твърде голяма. Накрая момчето се поддаде, подритна за последен път и увисна в ръцете на людоеда.

Паднах назад в тревата, опитвайки се да си поема дъх. Виеше ми се свят, шията ми пулсираше. Опитах ли се да си поема дъх, кашлях неконтролируемо.

Риа посегна към мен, както и Бъмбълви. Тя ме стисна за рамото, а той съчувствено ме потупа по главата. Постепенно кашлицата ми се успокои, но преди да успея да продумам, някой ни извика от другата страна на езерото.

— Така, така — изхриптя старчески гласът. — Да не би пророчествата на Езерото да не са ви по вкуса, тъй да се каже? — Последва слаб смях. — Или нещо се задавихте?

Когато се окопитих, огледах повърхността на езерото. Близо до носа на мъжкия профил забелязах огромна космата видра, цялата сребриста, с изключение на лицето, което беше бяло. Тя плуваше небрежно по гръб и се придвижваше тъй лесно, че почти не оставяше следи по водата.

Посочих.

— Там. Видра.

Риа поклати невярващо глава.

— Не мислех, че някой живее тук.

— Живея там, където трябва — отвърна весело видрата и изплю струйка вода през предните си зъби. — Случайно да ви се плува?

— Никак — твърдо заяви Бъмбълви, размаха дългите си ръкави и от камбанките му върху лицето му се посипа вода. — Стига ми толкова плуване за цял живот.

— А да ви изпея ли една от любимите ми водни песни? — Видрата мързеливо се доближи до нас, тупайки се с лапички по корема. — Гласът ми, тъй да се каже, направо прелива.

Хрипкавият му смях отново изпълни въздуха. Подпрях се на жезъла си и се изправих.

— Не, благодаря. Единствената Песен, която ни интересува, не е за вода. — Обладан от внезапно вдъхновение, аз попитах: — Знаеш ли случайно нещо за магията на Обвързването?

Риа се намръщи.

— Мерлин, не го познаваш! Може да е...

— Майстор на Обвързването — нехайно отвърна видрата. — Любимото ми занимание... след плуването по гръб и гледането на облаците, разбира се.

— Виждаш ли? — прошепнах аз. — Може да ни каже онова, което ни трябва. А и не виждам кой тук може да ни помогне.

— Не му вярвам.

— Защо не?

Тя притисна език към бузата си.

— Не знам точно. Просто усещане, инстинкт.

— О, ти и твоите инстинкти! Времето ни свършва! — Обходих с поглед брега, търсейки следа от някое друго създание, което би могло да ни помогне. — Защо ще ни лъже? Нямаме причина да не му вярваме.

— Но...

Изсумтах нетърпеливо.

— Какво сега?

Тя изсъска.

— Ами, то е... не, мътните го взели, Мерлин! Не мога да го опиша.

— Тогава ще се вслушам в разума си, а не в усещанията ти. Мисля, че всяко създание, което живее само в омагьосано езеро, би трябвало да има специални познания. Дори специални сили. — Обърнах се отново към видрата, която съвсем се бе приближила до нас. — Трябва да намеря истинската душа, първия принцип на изкуството на Обвързването. Ще ми помогнеш ли, добра видро?

Животинчето наклони глава към брега и отново изплю струйка вода.

— Защо?

— Защото те помолих, затова.

Видрата издуха няколко балончета под водата.

— Хихихи, гъделичкат ми ушите. Ще трябва да назовеш по-добра причина.

Забих жезъла си в земята.

— Защото животът на майка ми е заложен на карта!

— Хммм — мързеливо изсумтя събеседникът ми. — Майка ти? И аз имах майка. Много бавно плуваше. Е, може пък да ти помогна. Но само с най-общите неща.

Сърцето ми лудо заблъска.

— Точно това ми е нужно.

— Тогава издърпай няколко клонки от онзи бръшлян. — Видрата се приближи още към брега. — Онзи до краката ти.

— Бръшлян?

— Разбира се. — Тя плуваше в бавен кръг. — За да научиш нещо за Обвързването, трябва... ами, да завържеш нещо. Хайде, момче! Нямам цял следобед. Накарай усмихнатите си приятели да ти помогнат.

Обърнах се към Риа, все още намръщена, и Бъмбълви, който никога не се усмихваше.

— Ще ми помогнете ли?

Те неохотно се съгласиха. Бръшлянът, макар и гъвкав, бе дебел и тежък, покрит с малки шипчета. Трудно го хващаме и трудно го вдигаме, трудна работа беше да го изкореним, а още по-трудно — да разплетем клоните едни от други.

Най-сетне успяхме. Няколко от стъблата, всяко около три-четири пъти по-дълго от мен, лежаха в краката ми. Изтощеният Бъмбълви седна с гръб към водата, като силно дрънчеше. Риа остана до мен, наблюдавайки предпазливо видрата.

Изправих гръб — мястото между лопатките ме болеше ужасно. Явно след цялото това дърпане си бях наранил някой мускул.

— Готово. Ами сега?

Видрата продължи с кръгчетата си.

— Сега увий един около крака си. Колкото можеш по-здраво.

— Мерлин — предупредително започна Риа и докосна амулета от дъб, ясен и глогина, все още завързан за врата ѝ.

Без да ѝ обръщам внимание, завързах едно парче бръшлян около глезените, прасците и бедрата си. Въпреки шипчетата успях да го стегна в троен възел.

— Добре — въздъхна видрата и се прозя. — Сега направи същото с ръцете си.

— С ръцете ли?

— Искаш ли да научиш нещо за Обвързването, или не?

Обърнах се към Риа.

— Ще ми помогнеш ли?

— Не искам.

— Моля те. Губим ценно време.

Тя сви рамене.

— Добре. Но мисля, че не е правилно.

Видрата, чиято козина лъщеше от водата, се подсмихна доволно, докато наблюдаваше как Риа завързва ръцете ми първо една за друга, а

след това за гърдите ми. — Добре. Почти си готов.

— Надявам се — раздразнено отвърнах. — Тези шипове ме бодат.

— Само още един бръшлян. Удовлетворението ти е, тъй да се каже, в кърпа вързано.

Видрата потопа лапа в езерото и опръска Бъмбълви.

— Ало, мързеливеца! Увий един от бръшляните около цялото му тяло. Покрий всички места, които са още открити, дори главата му. Все пак става въпрос за крехко заклинание. Всичко трябва да е съвсем точно.

Бъмбълви ме погледна.

— Да го направя ли?

— Да — изрекох аз през стиснати зъби.

Бъмбълви ме уви като в пашкул. Когато приключи, открити останаха само устата ми и част от едното ухо. Останах легнал на една страна, неспособен да помръдна, готов най-после да открия душата на Обвързването.

С полузатворена челюст, попитах:

— И к'кво се'а?

Видрата се изсмя хрипливо.

— Сега, когато, тъй да се каже, си целият обгърнат с внимание, ще ти дам информацията, която търсиш.

— П'брзо. — В хълбока ми се впиваха ситни бодли. Опитах се да се завъртя на една страна, но не можех да помръдна. — Мол' те.

— Както при всичко останало, първият принцип на Обвързването е... — Видрата изплю струйка вода. — Никога не вярвай на измамник.

— К'кво?!

Животинката се разсмя неудържимо, стиснала едрия си корем, и се завъргаля в плитчините.

— Затова ме наричат Измамника от Езерото. — Без да спира да се смее, тя отплува към далечния бряг. — Дано да не съм те, хмм, вързал да чакаш твърде дълго.

Изпицях от ярост, но не можех да сторя нищо повече. Стори ми се, че развързването ми отне два пъти повече време в сравнение с връзването. Когато най-сетне седнах на брега на езерото, бесен и кръстосал крака, слънцето вече захождаше зад хълмовете.

— Изгубих целия ден — стенех аз, а драскотините по ръцете, хълбоците и челото ме щипеха. — Целия ден! Не мога да повярвам, че му повярвах.

Риа не продума, макар че чудесно да знаех какво си мисли. Обърнах се към нея.

— Изобщо не трябваше да идваш с мен! Поне при Арбаса щеше да си в безопасност.

Сиво-сините ѝ очи ме огледаха преценяващо.

— Не искам да бъда в безопасност. Искам да бъда с теб. Стъпках едно от парчетата бръшлян.

— Че защо?

— Защото... искам. — Тя погледна тъжно към тъмните води. — Въпреки онова, което езерото ми каза.

— Какво ти каза?

Тя въздъхна тежко.

— Не ми се говори за това.

Спомних си собственото си видение и кимнах.

— Добре. Но още не разбирам защо искаш да останеш.

Нещо в небето привлече вниманието ѝ и тя вдигна глава.

Последвах погледа ѝ и видях на хоризонта два далечни силуета. Макар че едва ги различавах на фона на небето, веднага разбрах чии са — на двойка ястреби, яхнали заедно вятъра. Летяха почти като един, както се движехме двамата с Риа, когато бяхме риби.

— Не са ли прекрасни? — попита тя, като ги следваше с очи. — Ако са като ястребите в Друма, значи си имат общо гнездо, което споделят цял живот.

Веднага я разбрах. Онова, което обвързваше ястребите така, както и мен и Риа, нямаше нищо общо с бръшляна. Или с въжетата. Или с каквито и да било окови.

Обърнах се към нея.

— Риа, мисля, че най-силните връзки за невидими. Може би... най-силните връзки са тези на сърцето.

Жезълът ми се озари за втори път. Когато сиянието изчезна, видях на дръжката втори знак, отпечатан недалеч от пеперудата. Двойка ястреби, свързани от полета.

18

СВЕТОЛЕТ

Почти веднага мислите ми се върнаха на третата Песен, тази на Закрилата. Извърнах се от лъскавата тъмна повърхност на езерото към гористата долина. Прекосяването на стръмния, гъсто залесен рид щеше да бъде едва началото. Третата Песен изискваше поредното дълго пътешествие. *„Закрилата е трета, при джуджетата, що спускат се в недрата.“*

Към земите на джуджетата! Жителите на Финкайра, обясни ми Риа, посещавали владенията на джуджетата много рядко — и почти никога по желание. Джуджетата, макар и дружелюбни със съседите си, не били гостоприемни към натрапниците. За подземното им царство се знаело само, че се намира близо до извора на Несекващата река, по възвишенията северно от Мъгливите хълмове. Нямахме избор как да продължим към целта си. Трябваше да вървим пеша.

Въпреки че полагахме огромни усилия да покриваме колкото можем повече разстояние и вървахме дълго след залез, прекосяването на хълмовете ни отне почти седмица. Ядяхме най-вече диви ябълки, шепи странни сърповидни ядки, вид сладка лоза, която Риа откри, и понякога яйца от гнезда на невнимателни яребици. Пътешествието ни беше тежко, въпреки че повече не се натъкнахме на живи камъни. Дори отвисоко, непрестанно кълбящите се мъгли ни обгръщаха като воали и замъгляваха зрението ни. Докато газехме през едно блато, Риа загуби обувката си в един ров, пълен с плаващи пясъци. Прекарахме по-голямата част от следобед в търсене на офиково дърво, за да си сплете нова от кората му. Два дни по-късно прекосихме висок хлъзгав проход, покрит със сняг и лед, но извървахме повечето път нощем, на светлината на пълната луна.

Най-сетне, раздърпани и изтощени, достигнахме възвишенията край извора. Безчет звездовидни жълти цветчета изпълваха въздуха с остър аромат. След време стигнахме до самата Несекваща река. Там се натъкнахме на два кремави еднорога, които пасяха по бреговете ѝ.

Продължихме на север, следвайки лъкатушещата река по ред широки ливади, наредени като яркозелени стъпала.

Когато стигна до края на поредната ливада, Риа спря и посочи веригата снежни планини пред нас.

— Виж, Мерлин. Отвъд онези върхове е Варигал, градът на великаните. Винаги съм искала да го видя, въпреки че сега е само руина. Арбаса ми е разказвала, че бил най-древното поселище във Финкайра.

— Жалко, че отиваме не при великаните, а при джуджетата. — Наведох се и откъснах стиска трева с пухкави връхчета. — Великаните ще почакаат до петата Песен, с която Варигал има нещо общо. Ако стигнем до нея.

Продължихме да вървим след залез и от облаците се показва лъскав диск. Нащърбена от едната страна, луната вече намаляваше. Вървах все по-настойчиво, почти тичайки по тревата, защото знаех, че е изтекло повече от половината време, с което разполагах, а бях разгадал едва две от тайнствените Песни. Как въобще можех да науча следващите пет, да стигна до Отвъдния свят, да взема Еликсира и да се върна при Елън за по-малко от две седмици? Дори истински вълшебник не би могъл да се надява на успех.

На светлината на луната се покатерихме по поредния стръмен склон, залавяйки се за клоните и храстите, за да не се изтърколим надолу. Несекващата река, сега само ромонлив поток, течеше по склона към нас, а малките ѝ вирчета и водоскоци искряха. Най-последно изкачихме склона. Пред нас се простираше огромна, осветена в сребристо ливада, разделена на две от водната лента.

Бъмбълви пристъпи до мен, дрънчейки със звънчетата си.

— Не мога да продължа без почивка. И без храна. Всеки шут има нужда от сили.

Запъхтян, аз се облегнах на жезъла си.

— Тези, които те гледат, имат нужда от сили.

— Вярно е, вярно е, вярно е. — Той обърса чело с края на тежкия си плащ. — Отгоре на всичко съм на път да се сваря! Този плащ ме кара да се потя дори след залез. На горещината през деня си е направо изтезание.

Поклатих объркано глава.

— Тогава защо не го захвърлиш някъде?

— Защото може да замръзна. Да се вледеня! Може да завали сняг по всяко време. Сега, още в този миг, веднага!

С Риа развеселено се спогледахме, тя се наведе и подуши звездовидните цветя. С усмивка откъсна шепа от тях, смачка ги и ми ги подаде.

— Опитай — помоли ме тя. — Звездното цвете е храната на пътешественика. Говори се, че изгубени бродници са се хранили с тях в продължение на седмици.

Сдъвках цветята и усетих силна сладост, почти като от прегорял мед.

— Мммм. Знаеш ли на кого би се усладило това? На стария ни приятел Шим.

— Да — отвърна Риа. — Или, както би казал той: *съвсем, напълно, абсолютно*. — Тя подаде от цветята и на Бъмбълви, който лежеше по гръб на брега на потока. — Шим обичаше мед толкова, колкото и аз! Още преди да порасне, ядеше мед като великан. — Риа въздъхна и добави: — Дали ще го видим отново?

Клекнах и потопах присвитите си длани във водата. Когато я приближих към лицето си обаче, в нея се появи трепкащото ми отражение. Дръпнах се назад и течността плисна върху туниката ми.

— Какво видя? — Риа ме гледаше загрижено.

— Само нещо, което ми напомни колко вреда съм нанесъл.

Тя ме погледна отново, а после рече, толкова тихо, че едва я чувах от плискането на потока:

— Все още имаш сърце на вълшебник.

Ударих повърхността на водата и опръсках и двама ни.

— Де да имах сърце на момче! Риа, когато се поддам на тези... сили, на вълшебническите изкуства, върша ужасни неща! Заради мен майка ми е на прага на смъртта. Заради мен по-голямата част от Мрачните хълмове са пустош, която очаква Рита Гаур и войните му гоблини да се завърнат. Пак заради мен собствените ми очи са слепи.

Бъмбълви се подпря на лакът.

— Такова отчаяние! Дали не бих могъл да ти помогна? Позволи ми да ти кажа гатанката за...

— Не! — извиках аз и махнах с ръка. Обърнах се към Риа. — Истината е, че Домну може да е крадлива стара вещица, но е права. Аз може би съм най-голямото бедствие, сполетявало Финкайра.

Риа не продума, а само се наведе, за да отпие от потока. После вдигна глава и обърса водата от брадичката си.

— Не — обяви накрая тя. — Не мисля така. Не мога да ти обясня защо, по-скоро е като... С боровинките. Искам да кажа, Арфата наистина ти се подчиняваше за известно време. Говорещата раковина също.

— Просто открих правилната. След това тя използва собствената си сила, за да доведе майка ми.

— И прав да си, какво ще кажеш за Туата? Не би ти позволил да прочетеш Седемте песни, ако нямаше шанс да ги овладееш и да стигнеш до Отвъдния свят.

Увесих нос.

— Туата е бил велик вълшебник, истински вълшебник. И наистина ми каза, че някой ден и аз мога да стана такъв. Ала дори вълшебниците грешат! Не, ще стигна до Отвъдния свят, само когато умра. А дотогава и майка ми ще е мъртва.

Тя хвана мокрия ми показалец със своя.

— А и пророчеството остава, Мерлин. Само дете с човешка кръв може да победи Рита Гаур и слугите му.

Обърнах се и огледах обширната поляна край потока. Макар че част от тревата блещукаше на лунната светлина, сенките надделяваха. Знаех, че някъде там е царството на джуджетата. Още по-нататък пък бе светът на духовете, пазен от людоеда Балор.

Отдръпнах ръката си.

— Риа, това пророчество не струва повече от човека, за когото се отнася. Освен това искам просто да спася майка си, не да се боря срещу воините на Рита Гаур. — Взех едно камъче и го хвърлих в сребристия поток. — И се съмнявам, че ще успея да сторя дори това.

— Ах, отчаяние — напевно поде Бъмбълви с лице, потънало в сенки като поляната. — Най-послед съзираш мъдростта в онова, което ти повтарям от самото начало.

Наежих се.

— Нито една твоя дума не прилича на мъдрост.

— Моля те, не се обиждай. Само отбелязвам, че ти остава само едно. Да се откажеш.

Бузите ми пламнаха. Грабнах жезъла си и скокнах на крака.

— Това, жалко подобие на шут такова, няма да сторя! Може със сигурност да съм обречен, но няма да се проваля от страх. Майка ми заслужава повече. — Погледнах към огряната от луната поляна и казах на Риа: — Ако искаш, ела с мен. Владенията на джуджетата не може да са далеч оттук.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Да, но ще е глупаво да го търсим сега. Трябва да си починем няколко часа. А и, Мерлин, тази поляна... пълна е с опасности. Усещам го. Пък и тунелите на джуджетата са скрити в земята, може би с магия. Дори денем ще ни е трудно да ги открием.

— Просто се откажи — подкани ме отново Бъмбълви, посягайки за още една шепа звездни цветя.

— Никога. — Завъртях се на жезъла си и понечих да продължа напред.

— Мерлин, недей! — Риа протегна ръце към мен. — Не му обръщай внимание. Да изчакаме да се съмне. Лесно може да се изгубиш.

Ако можех да бълвам огън, в този миг щях да го направя.

— Ти чакай да се съмне! Мога да се грижа за себе си.

Поех през поляната, а високите треви ме шибаха през туниката. Лунните лъчи оставяха сребристи драскотини по земята, ала тя си оставаше удавена в сенки. На няколко крачки пред себе си забелязах необичайно тъмен участък. Наблизо нямаше нито скала, нито дърво, което да хвърля сянка и аз осъзнах, че това може да е тунел или дупка. Не бях толкова глупав, та да стъпя в подобно нещо и свърнах вляво.

Ненадейно земята под краката ми поддаде и аз пропаднах. Преди да успея да извикам, ме погълна пълен мрак.

Когато се опомних, се намерих свит на топка и покрит с тежко одеяло, което миришеше силно на дим. Някакво създание ме носеше, без да спира да сумти, но няхах представа що за твар е, нито накъде ме води. Ръцете и краката ми бяха вързани, а устата ми — запушена с парче плат. С изключение на приглушеното сумтене чувах само собственото си дишане. Блъскаха ме и ме подмятаха като чувал с картофи и аз се чувствах все по-замаян. Изтезанието ми сякаш продължи часове наред.

Най-после рязко спряхме и ме оставиха на под от гладък, твърд камък. Лежах там с лице към земята, а главата ми се въртеше. Някой

свали одеялото от мен и с големи усилия се претърколих по гръб.

Група джуджета, всяко на половината на моя ръст, ме наблюдаваха с очи, по-червени от пламъци. Повечето имаха рошави бради, а на кръста на всяко от тях висяха украсени със скъпоценни камъни ками. Застанали под ред припукващи факли, те ми се сториха неподвижни като каменните стени наоколо. Едно от тях, в чиято брада видях сиви кичури, поизправи сковано гръб и отгатнах, че е бил сред носачите.

— Прережете му вървите — изкомандва рязък глас.

Няколко чифта силни ръце незабавно ме преобърнаха по корем и прерязаха въжетата, а някой извади парцала от устата ми. Докато раздвижвах китките и езика си, с мъка успях да седна.

Забелязах жезъла си на пода и посегнах към него, но едно джудже вдигна тежкия си ботуш и настъпи дланта ми. Извиках от болка и гласът ми проехтя между стените.

— Не бързай.

Това беше същият рязък глас, но този път открих откъде идва. На трон от нефрит седеше набито женско джудже, а престолът му бе инкрустиран с редове от скъпоценни камъни. Беше поставен на платформа над пода, а владетелката имаше чорлава рижа коса, бледа кожа и обеци от раковини, които подрънкваха при всяко помръдване. Носът ѝ ми се стори почти толкова голям, колкото този на Шим, преди да стане великан. Носеше черна роба, покрита с руни и геометрични форми, избродирани със златни конци, както и заострена шапка. В едната си ръка държеше жезъл, дълъг почти колкото мен.

Понечих да се изправя, но жената вдигна свободната си ръка.

— Не се изправяй! Трябва да си по-нисък от мен. И не посягай отново към жезъла си.

Наведе се към мен и обещите ѝ издрънчаха.

— Жезълът е нещо опасно, знаеш това. Дори в ръцете на начинаещ като теб, Мерлин.

Поех си рязко дъх.

— Откъде знаеш името ми?

Тя се почеса по големия нос.

— Никой не знае името ти. Дори ти самият, видно е.

— Нарече ме Мерлин.

— Да — рече тя, засмя се и така изсумтя, че факлите сякаш се разгоряха по-силно. — А ти може да ме наричаш Урналда. Нито едно от двете не е истинско име.

Объркан, аз свъсих вежди и опитах отново:

— Откъде знаеш как да ме наричаш?

— А — кимна владетелката и белите раковини отново изтракаха. — Това е по-добър въпрос. — Тя вдигна пръст и опипа едната си обеща. — Раковините ми казаха. Както една друга раковина ти е казала някои неща, само че ти си бил прекалено твърдоглав, за да се вслушаш.

Размърдах се на пода.

— Не стига това, ами си и натрапник — продължи Урналда и размаха ръце, а сенките им заподскачаха по стените. — А аз толкова ненавиждам натрапниците!

При тези думи няколко от джуджетата посегнаха към камите си, а едно от тях, което имаше белег на челото, се изсмя силно и звукът отекна из помещението.

Поглаждайки жезъла си, Урналда ме наблюдава известно време, преди да продума отново.

— И въпреки това може да реша да ти помогна.

— Наистина ли? — Хвърлих поглед към джуджетата, които простенаха разочаровани. След това си спомних преживяването с Измамника от езерото и ме обзе ненадейно подозрение. — И защо ще искаш да ми помагаш?

Тя изсумтя.

— Защото един ден, ако имаш успех, може да носиш шапка като моята.

Без да разбирам за какво говори, аз огледах по-отблизо островърхата ѝ шапка. Върхчето ѝ се бе килнало на една страна, а по-надолу бяха пробити десетки дупчици, от които стърчеше косата на Урналда. С изключение на избродираните руни — които щяха да бъдат по-впечатляващи, ако бяха планети и звезди — това беше най-абсурдната шапка, която някога бях виждал. Защо ще искам такава?

Урналда присви очи, сякаш бе прочела мислите ми и изрече с глас, още по-дълбок от досегашния:

— Това е шапката на чародей.

Трепнах.

— Не исках да те обидя.

— Това е лъжа.

— Добре тогава. Съжалявам, че те обидих.

— Това е истина.

— Моля те, ще ми помогнеш ли?

Урналда почука с пръст по жезъла си, преди накрая да каже единствено:

— Да.

Едно чернобрадо джудже, застанало до трона ѝ, гневно измърмори нещо. Тя веднага се обърна към него и вдигна ръка, сякаш за да го удари и то се скова. Владетелката бавно свали ръка, а брадата окапа от лицето на провинилия се. Той изписка и скри в шепи оголелите си бузи. Междувременно останалите викаха подигравателно и се смееха с пълно гърло, сочейки към купчината косми на пода.

— Тишина! — Урналда гневно тръсна глава. — Това ще те научи да не оспорваш решенията ми.

После тя се обърна към мен.

— Ще ти помогна, защото може да надделееш над съдбата и да оцелееш. Може би дори ще станеш чародей. — Тя лукаво примижа срещу мен. — И ако сега ти помогна, някой ден може ти да ми помогнеш.

— Ще ти помогна. Обещавам.

Факлите припукваха, а пламъците им се поклащаха, като караха скалите да потрепват пред погледа ми. Урналда се приведе към мен, а сянката на изсечената стена зад гърба ѝ порасна.

— Обещанията са сериозни неща.

— Знам — сериозно я погледнах аз. — Ако ми помогнеш да открия същността на Закрилата, няма да забравя моето.

Урналда щракна с пръсти.

— Донесете ми светолет. И камък, с чук и длето.

Все още предпазлив, аз попитах:

— Какво е светолет?

— Тихо.

В пещерата се чуваше само съскането на факлите. Няколко минути никой не помръдна, после по пода затрополиха тежки стъпки и две джуджета приближиха трона. Едно от тях се бе прегърбило под тежестта на огромен черен камък, груб като стените — сигурно

тежеше два пъти повече от носача си. Урналда кимна и джуджето го пусна.

Второто джудже носеше чука и длетото, както и някакъв малък светещ предмет. Приличаше на обърната чаша от прозрачен кристал, която то държеше с ръба надолу, а в кристала просветваше нещо. Урналда отново кимна и джуджето постави инструментите до камъка. После внимателно сложи на пода и чашата, като бързо отдръпна ръка изпод нея, за да не избяга онова, което бе затворено там.

Владетелката се позасмя и факлите се разгоряха по-силно.

— В тази кристална клетка има светолет, едно от най-редките създания във Финкайра. — Тя криво ми се усмихна, изражението ѝ не ми се нравеше. — Следващата ти Песен е Закрилата, нали? За да научиш това, от което се нуждаеш, трябва да откриеш най-добрия начин да го защитиш.

Погледнах чука и длетото и преглътнах с мъка.

— Искаш да кажеш... да изсека клетка от този камък?

Тя замислено се почеса по носа.

— Ако това е най-добрият начин да защитиш крехкото създание, това трябва да сториш.

— Но това може да ми отнеме дни. Седмици!

— На джуджетата им отне много години да издълбаят тунелите и залите на нашето царство.

— Нямам толкова време.

— Тишина! — Тя посочи с жезъла си една дупка в тавана, от която се процеждаше блед светлик. — Този тунел, както онзи, в който падна ти, ни дава и светлина, и въздух. Стотици са, гладки като пода, на който седиш, и всеки от тях е скрит с вълшебство. Затова джуджетата са толкова добре защитени. Затова дойде тук, за да научиш същността на Песента.

— Сигурна ли си, че няма друг начин?

Обещите се разклатиха.

— Няма друг начин сам да научиш урока. Задачата ти е да опазиш малкото създание от вреда. Започвай.

Урналда излезе от помещението заедно с придружителите си. Известно време наблюдавах факлите по стените, които караха сянката на трона да расте и да се смалява. Също като стените, тронът бе

изсечен от скала. От същата скала, от която през вековете джуджетата
бяха изсекли цялото си царство.

Сега бе мой ред.

19

ЗАКРИЛА

Чукът и длетото студено блестяха на колебливата светлина на факлите. Взех инструментите, станах и приближих камъка, който стигаше почти до кръста ми. Вдигнах чука и нанесох първия удар. Дланта, ръката и гръдният ми кош се разтресоха. Преди звънът да утихне, ударих отново. И отново.

Докато работех, времето минаваше, ала не по обичайния начин. В подземната тронна зала на Урналда единствените признаци дали е ден, или нощ идваха от тунела отгоре. Нощем кръглият отвор блещукаше със сребристия блясък на луната, а денем ярко грееше на светлината на слънцето.

Това обаче нямаше значение за мен. Факлите по стените непрестанно пукаха, а аз непрестанно удрях — върху длетото, върху камъка, а понякога и върху клетия си палец. Чукът кънтеше, следвайки ритъма на дишането ми. Във въздуха хвърчаха късчета скала, които понякога ме удряха в лицето. Аз обаче продължавах непоколебимо, спирайки само за да хапвам от гъстата каша, която джуджетата ми оставяха, както и за да дремя на одеялото.

Във всеки един момент ме охраняваха три брадати джуджета. Едното бдеше със скръстени ръце над жезъла ми. Освен камата му, от полата му стърчеше и двуостра секира. Другите двама пазачи държаха високи копия с остриета от кървавочервен камък и се намираха от двете страни на изхода. Израженията им бяха еднакво мрачни, а влезеше ли Урналда, ставаха още по-мрачни.

Тя седеше на трона сякаш с часове и само ме наблюдаваше. Изглеждаше потънала в мисли, макар чукът да не спираше да треци в изранените ми ръце. Може би тя се опитваше да проникне в най-съкровенията ми мисли. Не знаех и не ме интересуваше. Знаех само, че няма да се откажа, както ми предлагаше Бъмбълви. Всеки път, щом се сетех за думите му или за бедата, в която бе майка ми, от камъка се посипваха искри. Все по-ясно осъзнавах колко малко време ми остава... и колко слаб каменоделец съм.

Докато работех, сиянието на светолета пулсираше по повърхността на черния камък. Малко по малко от него се отлюспваха парче след парче и след време бях направил плитък жлеб. Ако палецът и агонизиращите ми ръце можеха да издържат, щях да го направя достатъчно дълбок, за да покрия с него светолета. Не знаех колко още време би ми отнело това — съдейки по светлината от тунела, прецених, че вече са минали два дни и две нощи.

През цялото време чувах последните думи на Урналда при първата ни среща: „*Задачата ти е да опазиш малкото създание от вреда.*“ В някои моменти се чудех дали в тази заповед не се крие решението на проблема ми. Дали имаше друг начин да опазя светолета? Може би пропусках нещо?

Не, рекох си аз, не може да бъде. Самата Урналда беше споменала как каменните тунели пазят джуджетата. Камъкът не траеше вечно, но бе по-силен от всичко останало. Посланието беше ясно — трябваше да извая клетка от камък, както джуджетата — своето подземно царство. Нямах избор.

Ала докато блъсках и човърках по скалата, опитвайки се да уголемя цепнатините в нея, ми се щеше да има по-лесен начин. Както когато използвах Душегубеца в битката за Крепостта под покрива! Не с ръце, а с някакви скрити сили на ума си, за да полети той срещу враговете ми. В онзи миг, без да знам точно как, бях използвал силата на Скока — точно като Великата Елуса, която ни изпрати в изоставените земи на дървехората. Дали не можех да използвам тази сила отново? Да накарам чука и длетото да работят сами и да пожаля гърба, ръцете и палеца си?

— Не бъди глупак, Мерлин.

Вдигнах лице към Урналда.

— Какво искаш да кажеш?

— Да не бъдеш глупак! Ако наистина си накарал Душегубеца да полети към теб, повелята е дошла не от теб, а от другаде. Този меч е сред Съкровищата на Финкайра и притежава свои собствени сили. — Магьосницата се приведе напред на нефритения си трон. — Не ти си контролирал меча, а той теб.

Пуснах чука.

— Как можа да го кажеш? Аз бях! Аз използвах меча. Със собствената си сила. Точно както...

Урналда се подсмихна подигравателно.
 — Довърши си изречението.
 Гласът ми се превърна в шепот.
 — Точно както използвах Цъфтящата арфа.
 — Точно така. — Тя ме огледа от глава до пети, почесвайки се по носа.
 — Бавно се учиш, но може и да има надежда за теб.
 — Като че ли говориш за нещо повече от уменията ми с камъка.
 Тя изпуктя и намести шапката си.
 — Разбира се. Говоря за уменията ти да Прозираш. Нищо чудно, че от Седемте песни тази те плаши най-много.
 Пребледнях. Преди да успея да продумам, тя обяви:
 — И с камъка се учиш бавно. Няма да излезе джудже от теб! Затова се съмнявам, че пророчеството ще се сбъдне.
 — Какво пророчество?
 — Че някой ден ще съградиш отново един каменен кръг, велик колкото *Естонахендж*.
 Запелтечих:
 — Аз? Да издигна отново нещо с тези размери? Как не! По-вероятно е да преместя *Естонахендж* оттук до Гуинед камък по камък.
 Червените й очи странно блестяха.
 — О, предречено е, че и това ще сториш. Не до Гуинед, а до съседна земя на име Логрес, или Грамарай. Но това пророчество е още по-малко вероятно от другото.
 — Достатъчно — рекох аз. Духнах в дланта си, покрита с пришки и посегнах отново към чука. — Сега трябва да се връщам към истинската си работа. Да издълбая каменна клетка, както ми нареди.
 — Това е лъжа.
 Застинах с вдигнат чук.
 — Лъжа? Защо?
 По стените пробягваха сенки. Обещите на Урналда издрънчаха.
 — Наредих ти, Мерлин, ала не това.
 — Даде ми този камък.
 — Това е вярно.
 — Каза ми да опазя светолета.
 — И това е вярно.
 — А това значи да извая нещо по-силно от кристалната чаша.
 — Ти реши така, не аз.

Бавно и колебливо свалих чука, оставих го на земята заедно с длетото и доближих кристала. Създанието вътре трепкаше като пламъче.

— Може ли да те попитам нещо, Урналда? За светолета?

— Питай.

Наблюдавах светлинката.

— Каза, че той е едно от най-редките създания във Финкайра. Как... оцелява? Как се пази самичък?

Лицето на Урналда, огряно от факлите, се изкриви от странната ѝ усмивка.

— Пази се, като броди на слънчева светлина, където никой не може да го види. А нощем танцува там, където се срещат лунните лъчи и водата.

— С други думи... пази се, като е свободен.

Раковините на Урналда иззвънтяха, ала тя не продума.

Посегнах към кристалната чаша, разперих пръсти над нея и усетих топлината на създанието вътре. Ненадейно обърнах чашата.

Ярка точица от светлина, не по-голяма от ябълкова семка, се понесе към тавана на пещерата. Докато преминаваше покрай мен, дочух само слабо бръмчене. Светолетът бързо се издигна, влезе в тунела, водещ към повърхността, и изчезна.

Урналда удари с юмрук по страничната облегалка на трона. Двете джуджета на входа насочиха копията си към мен. Тя отново удари с юмрук.

— Кажи ми защо го направи.

Поех си уплашено дъх.

— Защото клетката от камък все някога ще се разпадне. *Най-добрият начин да опазиш нещо е да го освободиш.*

В този миг от жезъла ми изригна син пламък. Джуджето до мен извика и подскочи високо във въздуха. В този миг видях новият отпечатък на жезъла си. Беше пукнат камък.

РЕКИ, ХЛАДНИ И ТОПЛИ

Докато открия останалите до извора на Несекващата река, бяха минали три дни. Намираха се недалеч от мястото, където ги бях оставил.

Тревите, преливащи в различни нюанси на зеленото, се вееха на лекия ветрец. Щом ме видя, Риа дотича да ме посрещне. Успокои се, щом видя третия отпечатък на жезъла и докосна ръката ми.

— Така се тревожех, Мерлин.

Гърлото ми се стегна.

— И с право, боя се. Предупреди ме, че може да се изгубя и като че ли така се получи.

— Но намери обратния път.

— Да — отвърнах аз. — Но толкова се забавих! Остават ни само десет дни.

Бъмбълви се присъедини към нас, като почти се спъна в плаща си, докато прескачаше потока. Макар че бе намръщен както обикновено, изглеждаше наистина облекчен. Хвана ме за ръката и я разтърси енергично, а камбанките му се раздрънчаха пред лицето ми. Усетих, че пак ще се опита да ми разкаже прочутата си гатанка, затова се обърнах и бързо се отдалечих, а те с Риа ме последваха. Не след дълго вече се бяхме отдалечили от владенията на джуджетата, но ни оставаше още много път.

Четвъртата Песен, Именувано, имаше нещо общо със Слантос, мистериозен народ, който живееше в североизточния край на Финкайра. Нямах да се наложи да пресичаме други затрупани със сняг проходи, но трябваше прекосим целите Покварени земи. Само това щеше да ни отнеме няколко дни. После трябваше да намерим път покрай Каньона на орлите, а и покрай северните части на Мрачните хълмове. Макар да знаех, че всяко едно от тези места крие опасности, най-много ме смущаваше мисълта за тях.

За да прекосим равнината, ставахме всеки ден на зазоряване, когато първите сутрешни птици и последните нощни жаби запяваха в

хор. Спиряхме от време на време, за да събираме боровинки или грудки, а веднъж, благодарение на познанията на Риа за езика на пчелите, ядохме дори медена пита. Риа знаеше и къде можем да намерим вода и ни водеше към скрити извори и тихи вирчета. Като че ли четеше тайните на земята тъй лесно, както разчиташе и моите собствени. Луната ни осигуряваше достатъчно светлина, за да вървим нощем — така и сторихме. Ала и луната бързо чезнеше.

Накрая, след три дълги дни, достигнахме до края на Каньона на орлите. Седнахме на каменистия ръб и зареяхме погледи към широките ивици червено-кафяво, охра и розово по отвесните скали. От отсрещната страна искряха бели островърхи възвишения, а далеч под нас в подножието на скалите криволичеше плитка река.

Колкото и да бях изморен, не можех да не почувствам прилив на сила, когато си спомних за зова на орела, с който бе започнал Великият съвет на Финкайра. Де да можех да летя като орел! Щях да се понеса над разноцветния каньон, бърз като вятъра. Както бях направил върху гърба на Беля, сякаш преди векове.

Само че не бях нито орел, нито ястреб. Трябваше да се спусна в каньона пеша, също като Риа и Бъмбълви, и да намеря път към отсрещната страна. Проследих с поглед очертанията на скалите — поне се намирахме достатъчно на север, за да можем да преминем. По на юг скалите се издигаха толкова високо, че превръщаха клисурата в зееща пропаст, преминаваща право през Мрачните хълмове.

Риа, която стъпваше най-уверено от трима ни, ни поведе и скоро откри няколко издатини в скалните стени. Следвахме всяка от тях до мястото, където можехме безопасно да скочим на тази под нея и така постепенно се придвижвахме надолу в каньона. Понякога се плъзгахме по гръб, а понякога под краката ни поднасяха трошливи късове скала. Накрая, плувнали в пот, стигнахме до дъното.

Реката, макар и разкаляна, бе много хладна и Бъмбълви, изнемогващ от горещина, се хвърли в нея. С Риа го последвахме, като клекнахме и потопихме ръце и глави във водата. Не можех да съм сигурен, но ми се стори, че дочух в далечината писък на орел.

Освежени, ние започнахме да се катерим към отсрещния връх. Не след дълго трябваше да си помагам и с двете ръце и препасах жезъла на колана си. Когато склонът стана по-стръмен, Бъмбълви замърмори още по-недоволно, но се стараеше да не изостава и се

движеше точно под Риа, захващайки се с ръце и крака за местата, освободени от нея.

След като изкачихме една особено стръмна скала, раменете ми бяха изнемощели от усилието. Приведох се назад, доколкото смеех, без да рискувам хватката ми да се изплъзне. Надявах се да зърна върха на каньона, но видях само още разноцветни слоеве скали. Под мен калната река вече приличаше на тънка вадичка. Потреперих и се хванах още по-здраво. Колкото и да не ми се щеше да се катеря по скалите, още по-малко ми се щеше да падна.

Вляво, малко по-нагоре от мен, Риа ненадейно извика:

— Виж! Шар! На онази розова скала.

Като внимавах да не загубя равновесие, аз се обърнах и видях светлокафяво, подобно на котка животно, което се печеше на слънце, свито на топка, и тихо мъркаше. За разлика от котките обаче имаше заострена муцуна с меки мустачки и две тънки като на насекомо крила, свити на гърба, които пърхаха с всяко измъркване.

— Не е ли прекрасен? — попита Риа, стиснала каменната стена. — Шаровете се срещат само на подобни места. Само веднъж преди съм виждала един, но много по-отдалеч. Много лесно се смущават.

Чувайки гласа ѝ, шарът отвори очи и застана нащрек, втренчен в нея. После като че ли се отпусна и продължи да мърка. Риа бавно сложи крак в нова вдлъбнатина и протегна едната си ръка към животното.

— Внимавай — предупредих я.

— Шшт, ще го стреснеш.

Шарът се понамести и постави пухкавите си лапи на скалата, сякаш се готвеше да се изправи. Всяка от тях имаше по четири пръста. Когато ръката на Риа се доближи до муцуната му, шарът замърка още по-силно.

Едва тогава забелязах нещо странно. Отначало не можех да реша какво е, но лапите му изглеждаха някак... необичайно. Внезапно разбрах. Бяха ципести като патешки крака. Защо създание, което живее на скалите, ще има ципести лапи? Ненадейно осъзнах причината.

— Риа, недей! Това е дух-двойник!

Още преди да довърша, шарът започна да се преобразява. За броени мигове крилете му се изпариха, сините очи почервеняха, козината се превърна в люспи, а котешкото тяло — в това на влечуго, а

чудовището със съскане се отърси от ронлив слой кожа. Всичко това се случи, преди да успее да примигна три пъти. Риа ме чу и успя да се наведе точно преди той да се хвърли към нея с широко отворени челюсти и извадени нокти. Надавайки яростен писък, нападателят прелетя над главата ѝ и падна в каньона.

Макар че челюстите му я пропуснаха, опашката на чудовището шибна Риа през лицето. Извадена от равновесие, тя загуби и опората под краката си и за миг увисна на една ръка, като се люшна ужасяващо. Тогава камъкът под пръстите ѝ се откъсна и тя падна право върху Бъмбълви.

Впил пръсти до бяло в скалата, шутът изкрещя, но някак успя да се задържи и спря падането на Риа. Тя висеше с главата надолу на гърба му, опитвайки се да се изправи.

— Дръж се, Бъмбълви! — извиках аз отгоре.

— Старая се — изстена той, — макар че това никога не е било достатъчно.

Ненадейно камъкът под пръстите му се разпадна на късчета, които затрополиха по скалата. Двамата изкрещяха в един глас и се плъзнаха надолу, бясно размахали ръце и крака, ала за щастие се приземиха на една тясна издатина и останаха там, високо над дъното на каньона.

Заслизах надолу като тромав паяк, а жезълът се поклащаше на колана ми. Под мен Риа и Бъмбълви стенеха болезнено. Шапката на шута лежеше до него, покрита с червен прах. Риа се опита да се изправи, но отново падна. Дясната ѝ ръка като че ли беше пострадала.

Стъпка по стъпка, най-послед стигнах до тях и когато ѝ помогнах да седне, тя изхълца от болка — бях докоснал изкривената ѝ ръка. С изпълнени с болка очи, Риа каза:

— Предупреди ме... точно навреме.

— Ще ми се да беше няколко секунди по-рано. — Внезапен повей ни поръси с прах. Когато утихна, извадих малко стрити билки от торбата си и ги втрих в раната на бузата ѝ.

— Откъде разбра, че е дух-двойник?

— По ципестите крака. Помниш ли, когато открихме птицата алеа в гората? Тогава ти ми каза, че у всеки звяр има нещо необичайно. — Посочих към себе си. — Както е и с хората, предполагам.

Риа се опита да повдигне ръка и трепна от болка.

— Повечето хора не са толкова опасни.

Внимателно се придвижих по издатината, заобиколих Риа и се вгледах по-внимателно в ранената ѝ ръка.

— Изглежда счупена.

— Хайде да не мислим за горкия Бъмбълви — изскимтя шутът.

— Той не направи нищо полезно. Нищичко.

Въпреки болката, Риа се усмихна.

— Бъмбълви, беше чудесен. Ако ръката ми не беше почти откачена, щях да те прегърна.

Макар и само за миг, той спря да стене и да мрънка и почти забележимо се изчерви. После видя ръката ѝ и се намръщи, както само той умееше.

— Доста зле изглежда. Ще останеш саката цял живот. Никога вече няма да можеш да ядеш или да спиш.

— Не мисля така.

Аз внимателно поставих ръката на Риа в скута си ѝ я заопипвах, за да открия къде е счупването.

Тя трепна от болка.

— Какво можеш да направиш? Няма какво да — ох, боли! — използваш за превръзка. А без две — ох! — ръце аз няма да мога да се изкатеря догоре.

— Няма да можеш — повтори Бъмбълви.

Тръснах глава и от косата ми се посипаха камъчета.

— Няма нищо невъзможно.

— Бъмбълви е прав — възрази Риа. — Не можеш да излекуваш това. Ох! Дори торбата с билките... не може да помогне. Мерлин, трябва да ме оставиш. Да продължиш... без мен.

Стиснах зъби.

— Никога! Вече знам какво представлява Обвързването. Заедно сме, като онези ястреби в небето.

В очите ѝ припламна слаба светлина.

— Но как? Не мога да се изкатеря... без ръка.

Раздвижих рамене и си поех дълбоко дъх.

— Надявам се да излекувам ръката ти.

— Не ставай глупав — каза Бъмбълви и се примъкна по-близо.

— Ще ти трябва шина. Носилка. И армия целители. Невъзможно е, казвам ти.

Напипах счупеното място и леко поставих длани върху него. Макар че това нямаше значение за втория ми взор, аз затворих очи и се съсредоточих. С цялата си воля си представих светлина, топла и лековита, която се надига в гърдите ми. Когато тя стигна до сърцето ми и преля, ѝ позволих да премине по ръцете, стигайки до пръстите ми. Като невидима река от топлина, светлината премина от мен в Риа.

— А... — възкликна тя. — Така е хубаво. Какво правиш?

— Каквото ме посъветва навремето един мъдър мой приятел.

Слушам езика на раната.

Тя се усмихна и се подиря на скалистата стена.

— Не се заблуждавай — предупреди ме Бъмбълви. — Ако сега ти е добре, това е само защото после ще стане десет пъти по-зле.

— Не ме интересува, дърти досаднико! Вече усещам, че е по-силна — каза Риа и понечи да я вдигне.

— Недей — наредих аз. — Още не.

Докато топлата светлина продължаваше да се излива от върховете на пръстите ми, аз се фокусирах върху костите и мускулите под кожата. Опитах се да доловя всяка фибра тъкан с ума си. Докосвах ги нежно и внимателно, като ги склонявах отново да са здрави и цели. След известно време отместих ръце.

Риа вдигна ръка, размърда пръсти... а после ме прегърна със силата на мечка.

— Как направи това? — попита тя, когато ме пусна.

— Наистина не знам — рекох аз и почуках по върха на жезъла си. — Но ми се струва, че беше някой куплет от Песента на Обвързването.

— Наистина си открил същността на тази Песен. Майка ти, лечителката, щеше да се гордее с теб.

Думите ѝ ме отрезвиха.

— Хайде! Остава ни по-малко от седмица. Искам да стигнем до Слантос утре сутринта.

21

ПИСЪКЪТ

Докато стигнем обратно до върха на каньона, слънцето вече беше залязло. По отвесните скали се събираха сенки, а надвисналите над нас Мрачните хълмове изглеждаха още по-мрачни. Докато се вирах във възвишенията, наблизко проехтя самотният зов на орел и отново ми напомни за Великия съвет на Финкайра. Напомни ми и как тези хълмове щяха вече да са излекувани, ако бях спазил обещанието си.

Тримата крачехме в дълбокия здрач. Плоските камъни под краката ни бързо се превърнаха в сухата, ронлива почва, по която разпознах Мрачните хълмове. С изключение на шумолящите листа по излинените дървета, чувахме само как хрущят стъпките ни, как дрънчат звънчетата на Бъмбълви и как жезълът ми ритмично потупва по земята.

Мракът ни притискаше отвсякъде. Знаех, че смелите животни, завърнали се тук, след като се срина Крепостта под покроба, са си намерили безопасно място за след залез-слънце. Защото точно сега воините-таласъми, духовете-двойници и другите създания, които се спотайваха под повърхността, напиреха да се покажат. Потреперих, спомняйки си как едно от тях бе посмяло да се покаже посред бял ден. Риа, както винаги доловила чувствата ми, леко стисна ръката ми.

Докато продължавахме да се изкачваме по Мрачните хълмове, падна нощта и разкривените клони затракаха като кости на вятъра. Трудно се придържахме на североизток, защото облаците скриваха повечето звезди и остатъка от луната. Дори Риа вървеше по-бавно. Макар че не се оплакваше шумно, Бъмбълви мърмореше все по-уплашено, а уморените ми крака често се препъваха в камъни и мъртви корени. По-вероятно беше да се загубим, отколкото да ни нападнат.

Когато Риа най-сетне посочи към едно тясно дърво, издълбано в склона — само то бе останало от някогашния буен поток — аз се съгласих, че ще е най-добре да си починем преди изгрева. Няколко минути по-късно вече лежахме на коравата пръст. Риа си намери една обла скала за възглавница, а Бъмбълви се сви на топка и заяви:

— Мога да проспя и изригващ вулкан.

Възможните опасности ме караха да си отварям очите, но скоро и аз задряхах.

Внезапно отекна писък и аз седнах, напълно буден. Същото стори и Риа. И двамата затаихме дъх и се заслушахме, но доловихме само хъркането на Бъмбълви. От луната виждахме само слабо сияние зад облаците, а светлината ѝ едва докосваше околните хълмове.

Писъкът се повтори, увисвайки във въздуха — израз на неподправен ужас. Риа се опита да ме спре, но аз грабнах жезъла и се запрепъвах вън от дерето. Тя ме последва и двамата се изкачихме на мрачния склон. Претърсвайки сенките, аз напрегнах втория си взор, доколкото можах, за да доловя някакво движение. Нищо не помръдваше, нито дори щурец.

Ненадейно забелязах едър силует да пресича скалите под нас. Дори да не бях видял заострения шлем, веднага щях да разбера какво е — воин-таласъм. На рамото му се мяташе малко създание, чийто живот скоро щеше да свърши.

Без да се замислям, аз хукнах по склона. Таласъмът се завъртя, захвърли плячката си и с невероятна скорост извади меча си. Докато го вдигаше над главата си, очи те му се присвиха от ярост.

Нямах оръжие, с изключение на жезъла ми, затова се засилих и се хвърлих право към него. Рамото ми се заби в бронирания му гръден кош, той залитна и двамата се затъркаляхме по склона.

Най-сетне спрях, напълно замаян. Воинът обаче се беше изправил, извисяваше се над мен и ръмжеше, а трипръстата му ръка все още стискаше меча. Когато луната се измъкна иззад облаците, острието проблесна и когато таласъмът го стовари напред, аз се претърколих встрани и направих един стар корен на парчета. Воинът отново изръмжа и пак вдигна меча.

Опитах се да стана, но се препънах в една закривена пръчка. Жезълът ми! Отчаяно го вдигнах пред лицето си, знаейки, че почти няма да омекоти или забави удара, но не можех да сторя нищо повече.

Когато острието попадна върху дървото, склонът се разтърси от ненадейна експлозия. Високо в небето изригна стълб от синя светлина. Заедно с него политна и мечът на воина-таласъм, като клон, подет от мощен вятър. Той изрева от агония, препъна се и падна. Изхъхри веднъж, опита се да стане и пак падна, неподвижен като камък.

Риа изтича до мен.

— Мерлин! Ранен ли си?

— Не. — Потърках жезъла си и усетих плитката вдлъбнатина, където бе ударил мечът. — Благодарение на този жезъл. И онова, което е вложил в него Туата.

Риа приклезна.

— Мисля, че не е било само заради жезъла, а и благодарение на теб.

Поклатих глава, като внимателно наблюдавах неподвижния воин.

— Хайде, Риа. Знаеш, че не е така.

— Знам, че е — простичко ми отвърна тя. — И мисля, че го отричаш, защото искаш да е вярно.

Изумен се вгледах в нея.

— Четеш ме, както аз чета руните по стените на Арбаса.

Тя се засмя като звънче и рече:

— И все пак не мога да разбера някои неща. Защо например, вместо да се скриеш от таласъма, ти го нападна.

Преди да успея да отговоря, зад нас някой продума със слаб гласец:

— Сигурно си магически.

Риа и аз се обърнахме и видяхме нисичко, кръглолико момче, което клечеше на земята. Не беше на повече от пет години. Веднага разбрах, че именно то ни е събудило с писъка си. Очите му, светнали като две малки луни, бяха пълни със страхопочитание.

Хвърлих поглед към Риа.

— Ето заради това. — Обърнах се към момчето и му направих знак да приближи. — Ела, няма да те нараня.

Малкият бавно се изправи, направи една-две колебливи крачки и спря.

— Ти добър магически ли си, или лош?

Риа сподави смеха си и прегърна момченцето.

— Той е много добър магически. Освен когато е много лош.

Аз изсумтях, уж обиден, а детето се намръщи, объркано. Освободи се от ръцете на Риа и пое назад по склона.

— Не я слушай. Аз съм враг на воините-таласъми, точно като теб. — Подпрях се на жезъла си и се изправих. — Казвам се Мерлин, а това е Риа. Тя идва от леса Друма. Сега ни кажи ти кой си.

Момчето ме огледа и потупа замислено бузата си.

— Сигурно си добър магически, за да убиеш таласъма само с жезъла си. — То си пое дъх. — Аз съм Галви и цял живот съм живял в един и същи град.

Наклоних глава.

— Единственото поселище наблизе е...

— ... Слантос — довърши мъникът.

Сърцето ми запрепуска, а Галви засрамено отмести поглед.

— Не исках да остана извън портите до тъмно. Наистина! Само дето катеричките играеха и аз ги последвах и после видях колко е тъмно и... — Той погледна ядно разкривената фигура на воина. — Искаше да ме нарани.

Пристъпих до момченцето.

— Сега вече няма.

То вдигна глава към мен.

— Мисля, че наистина си добър магически.

ХЛЯБ АМБРОЗИЯ

Когато се върнахме в дерето, Бъмбълви още хъркаше. Макар огнената експлозия да не беше вулкан, той бе изпълнил заканата си да не се буди от нищо. Двамата с Риа внимателно завихме Галви — беше толкова уморен, че не можеше да стои прав — с крайчеца на плаща на шута. После, също изтощени, се изтегнахме до тях на земята. Стиснал жезъла си, аз скоро заспах.

Не след дълго пръстите на зората погъделичкаха лицето ми. Отворих очи и видях как Бъмбълви прави всичко по силите си, за да впечатли Галви с шутовските си умения. Изражението на момчето ми подсказа, че не жъне особени успехи.

— Затова — обясняваше вечно смръщеният Бъмбълви, — ме наричат Бъмбълви Веселяка.

Галви го гледаше почти разплакан.

— Нека ти покажа още един от номерата си. — Бъмбълви тръсна енергично глава, от което звънчетата му задрънчаха, и се загърна с плаща си. — Ще ти кажа прочутата си гатанка за камбанките.

Риа, която също гледаше, понечи да възрази, но аз вдигнах ръка.

— Нека чуем пустата гатанка. Вече седмици наред слушаме за нея.

Тя се подсмихна.

— Предполагам. Готов ли си да си изядеш обувките, ако някой от нас се засмее?

— Готов съм. — Облизах устни, сякаш готов да го сторя още сега. — А после, ако имаме късмет, ще намерим нещо по-вкусно в Слантос.

Бъмбълви се прокашля и гушата му потрепери.

— Вече съм готов — заяви той и направи очаквателна пауза. Като че ли не вярваше, че някой наистина ще му позволи да разкаже гатанката си.

— Чакаме. Но нямаме цял ден — казах му аз.

Устата на шута се отвори. После се затвори. Пак се отвори. Пак се затвори.

Приведох се напред.

— Е?

Бъмбълви вдигна смаяно вежди и пак се прокашля. Тропна с крак по сухата почва... ала не продума.

— Ще си кажеш ли гатанката, или не?

Шутът прехапа устни и поклати разочаровано глава.

— Толкова отдавна беше... — измърмори той. — Толкова много хора толкова дълго ме спираха. Сега може, въ... Сега не мога да си я спомня. Вярно е, вярно е, вярно е.

Риа и аз завъртяхме очи, а Галви се усмихна широко и се обърна към мен.

— Може ли да ме върнете в Слантос? С вас ми е спокойно и сигурно.

Потупах Бъмбълви по рамото.

— Може би някой ден ще си я спомниш.

— Ако това се случи — отвърна той, — сигурно ще объркам изпълнението.

Миг по-късно вече крачехме под изгряващото слънце. Както обикновено двамата с Риа водехме, макар че аз носех Галви на гръб. Бъмбълви, по-начумерен от всякога, вървеше отзад.

За мое облекчение скоро започнахме дълго спускане и оставихме зад себе си напуканите склонове и сенчестите скали на Мрачните хълмове. Не можех да се отърва от усещането, че онзи таласъм е бил само един от първите воители на Рита Гаур, излезли от скривалищата си. Не можех да забравя и колко малко бях сторил, за да направя тези земи обитаеми за други създания.

Не след дълго навлязохме в обширна, покрита с трева равнина. Запяха птици, зажузаха насекоми, по-начесто се забелязваха групички дървета с листа, подобни на човешка длан. Семейство лисици прекосиха пътя ни с вирнати пухкави опашки, а на един върбов клон стоеше кръглоока катерица, която ми напомни за приятеля на Риа, Икцма и за умиращата жена, която му поверихме.

Първият знак, че наближаваме поселището, беше миризмата. Богатият аромат на печено зърно все повече се усилваше, докато

прекосявахме равнината и ми напомняше откога не съм ял прясно изпечен хляб. Почти го вкусах. Пшеничен. Царевичен. Ечемичен.

И други аромати се вплитаха сред по-познатите. Нещо по-остро, като оранжевите плодове, които бяхме яли с Риа под дървото шомора. Нещо свежо, като стритата мента, която Елън често добавяше към чая си. Нещо сладко, като меда от детелинов цвят. Имаше и много други — пикантни аромати, силни аромати, успокояващи аромати. И нещо, което не бе точно аромат. По-скоро усещане. Отношение. Дори... представа.

Когато най-после навлязохме в долината на Слантос и зърнахме ниските кафяви къщи, миризмата стана изключително силна. Устата ми се изпълваше със слюнка и аз се сетих, че веднъж вече съм опитвал тукашен хляб в подземния дом на Каирпре. Как го беше нарекъл той? *Хляб амброзия*. Първо беше твърд като дърво, но след като го сдъвках старателно, вкусът му избухна в устата ми. През мен бе преминала вълна, която изправи гърба ми и даде сила на крайниците ми. Ако в Слантос не искаха да се разделят дори с рецептите си, как можех да се надявам да се разделят с нещо много по-ценно — същността на Именуването?

Щом зърна портите на поселището в далечината, Галви подвижна от радост, скочи от раменете ми и се затича пред нас, махайки с ръце като птиче. Оттатък портата, от огнищата на множество ниски сгради, се издигаше дим. Къщите, макар и с различни размери, до една бяха направени от големи кафяви тухли, измазани с жълт хоросан. Почти се усмихнах, защото ми се стори, че самите те приличат на огромни самуни хляб с масло.

Бъмбълви, който не бе продумал цяла сутрин, премляска.

— Дали имат обичай да дават по коричка хляб на посетителите? Или връщат хората гладни?

— Предполагам — отвърна Риа, — че изобщо нямат обичай да посрещат гости. Единствените хора от тази страна на Каньона са... — Тя рязко млъкна и ме погледна.

— В затвора, в пещерите на юг, това ли щеше да кажеш? — Отметнах няколко кичура от челото си. — Хвърлени там от Стангмар, мъжът, който някога ми е бил баща.

— Все още ти е баща.

Бързо закрачих към портите.

— Вече не е. Аз нямам баща.

Тя преглътна.

— Знам как се чувстваш. И аз никога не съм познавала баща си, нито майка си.

— Ти поне имаш Арбаса и останалия лес. Нали каза, че това е истинското ти семейство.

Тя отвори уста, но не каза нищо.

Когато застанахме при дървените порти, закачени за дънерите на два огромни смърча, от сенките пристъпи пазач. Докато ни се мръщеше поред, забелязах, че на главата му се поклащат оредяващи руси кичури. Макар че мечът му си стоеше в ножницата, той не изпускаше дръжката му. Намирисваше ми на беда — по-силно, отколкото на печено зърно.

Той внимателно огледа жезъла ми.

— Това ли е магическият жезъл, покосил таласъма?

Примигнах изненадано.

— Нима вече знаете за това?

— Половината поселище знае — изсумтя пазачът. — Младият Галви разказва на всеки, когото срещне.

— Значи ще ни пуснете да преминем?

Пазачът тръсна глава.

— Такова нещо не съм казал. — Той посочи жезъла, като го гледаше любопитно. — Как да съм сигурен, че няма да навредиш на съгражданите ми с това нещо?

— Така както виждате, че сега не го използвам, за да навредя на вас.

Лицето му се изопна и той подръпна меча си.

— Ще трябва да се постарая повече. Може да си шпионин, който иска да узнае тайните ни. Или да служиш на таласъмните.

Риа се наежи и пристъпи напред.

— Тогава защо ще убива онзи ноцес?

— За да ни измами, момиче-храст. — Прокара ръка през косата си. — Кажете ми тогава, защо едно момче, едно момиче и... — Той направи пауза, докато оглеждаше Бъмбълви. — ... и някакъв просяк, идват в Слантос? Неслучайно, бих казал.

— Не — отвърнах предпазливо. — Поселището е прочуто надлъж и нашир с хляба си. С приятелите ми искаме да научим повече

за изкуството на месенето.

Той се взря в мен, непреклонен.

— Подозирам, че не само това искате да научите.

Спомняйки си предупреждението на Каирпре, аз преглътнах.

— Не търся нищо, което не бих получил доброволно.

Пазачът вдигна лице към смърча над себе си, сякаш търсеше съвета му и бавно си пое дъх.

— Добре тогава, ще ви пусна. Не заради онова, което ми каза, защото то още ми е подозрително, а заради това, че си помогнал на Галви.

Той се върна под сянката на едното дърво. Усещах как ме наблюдава, но не отвърнах на погледа му. Останалите също.

Още щом пристъпих през портата, забелязах наскреда площада високо, спираловидно здание, край което подскачаха и викаха деца и от което излизаха и влизаха множество възрастни. Натоварени с кофи, дамаджани и кошници, те приличаха на колония мравки, мъкнещи запаси на гърба си. След това ми направиха впечатление странните вълнички по златистата повърхност на сградата. Тя сякаш се движеше. Сякаш беше жива.

Само неколцина забелязаха мен и жезъла ми, като шепнеха и си го сочеха един на друг, ала повечето изглеждаха твърде заети с делата си, за да ни обръщат внимание. Заобиколих групичка деца, които играеха на някаква игра с пръчки, и доближих построятката. Явно от нея се носеше част от уханието, а повърхността ѝ наистина се движеше. От един чучур на върха се изливаше гъста златиста течност, минаваше през няколко стъпаловидни корита и накрая се събираше във вир в основата ѝ, от който хората пълнеха кофите си и бързо ги отнасяха по домовете си. В същото време други хора сипваха брашно, мляко и други съставки в клепите в основата.

— Фонтан — промълвих аз, изумен. — Хлебен фонтан.

— Тестян, искаш да кажеш. — Риа се наведе над вира. — Сигурно използват това златисто нещо — не ти ли напомня на мед? — като тесто за някои от хлябовете си.

— Всъщност за всичките ни хлябове.

Обърнахме се и видяхме пълен русоляв мъж с червени бузи, който пълнеше две големи стомни от фонтана. Подобно на всички финкаирци, ушите му бяха заострени, ала гласът, както и изражението

му, бяха странни, едновременно весели и подигравателни. Надделяваше или едното, или другото, сигурен бях, но не знаех кое от двете.

Тестото стигна почти до ръбовете на стомните и мъжът ги извади от вира, подпря ги на едрия си корем и ни заразглежда.

— Посетители, а? Тук не обичаме посетители.

Нямаше как да знай дали е недружелюбен, или просто ни подкача, затова казах:

— Искам да науча нещо за печенето на хляб. Може ли да ми помогнеш?

— Бих могъл — рече той сърдито. Или закачливо. — Само че сега съм твърде зает. — Непознатият понечи да отмине. — Питай ме някой друг ден.

— Нямам друг ден! — Догоних го и закрачих в неговото темпо, докато той се насочваше към една сграда. — Не може ли да ми покажеш поне малко, моля те!

— Не — заяви той. — Казах ти, че съм...

Той се препъна в две чорлави момченца, горе-долу на възрастта на Галви, които се боричкаха за парче хляб, осеян със синкави петънца. Падна само едната стомна, но се пръсна на десетина парчета, а златистата течност се разля на земята.

— Вижте сега какво направихте! — Той изръмжа, определено без помен от шеговитост, и се наведе да събере строшените парчета. Видя, че искам да му помогна и махна ядно с ръка. — Върви си, момче! Не ми трябва помощта ти.

Унило се обърнах към хлебния фонтан и се затътрих към него — ароматите вече не ми правеха впечатление. Риа беше видяла случката и само поклати раздражено глава. Също като мен знаеше, че всичките ни усилия ще се окажат безсмислени, ако в Слантос не открием каквото ни е нужно.

Докато подминавах момченцата, които си приличаха достатъчно, за да са близнаци, видях, че спорът им скоро ще прерасне в бой. Стискаха юмруци, цедяха думите през зъби. Едното се опита да настъпи парчето хляб, което бе в краката на другото. Ноздрите на противника му се разшириха, той ядно изкрещя и го нападна.

Препасах жезъла си и застанах между тях. Хванал едното момче за яката, а другото — за рамото, аз се стараех да ги държа по-далеч

едно от друго. И двамата викаха и се дърпаха, и двамата искаха да меритнат по краката. Накрая, когато вече не можех да ги удържам, аз ги пуснах и бързо грабнах хляба.

Вдигнах го — той вече беше по-скоро мръснокафяв, отколкото син.

— За това ли се биете?

— Мой си е! — кресна едното момче.

— Не, мой! — извика другото.

Вкупом се втурнаха към хляба, но аз го вдигнах извън обсега им и го размахвах, без да обръщам внимание на хленчовите им. Парчето ухаеше на сладка меласа.

— Сега, искате ли да разберете как и двамата можете да ядете от него? — попитах ги аз.

Едното момче наклони скептично глава.

— Как?

Потайно хвърлих поглед през рамо.

— Ще ви кажа, но само ако запазите тайната.

Момчетата помислиха и накрая кимнаха едновременно.

Приклеках и им прошепнах нещо. Ококорени, те ме слушаха внимателно. Когато приключих, им подадох хляба, те незабавно седнаха и само след секунди бузите им се издуха.

— Не е зле.

Вдигнах глава — пълният мъж ме гледаше.

— Кажи ми, момче, как ги убеди да си споделят самуна?

Изправих се и извадих жезъла от колана си.

— Лесно. Просто им казах да редуват хапките. — Поусмихнах се. — И че ако не искат, ще им го изям аз.

Мъжът нададе дълбок, гърлен звук, който беше или смях, или стенание, после се навъси и сякаш ме загледа с уважение. Или смущение. Трудно можех да преценя. Накрая продума и разсея съмненията ми:

— Момче, ако искаш да научиш това-онова за печенето на хляб, последвай ме.

23

ИМЕНУВАНЕ

Мъжът закрачи към една от оформените като самун хляб сгради в далечния край на площада. Преди да влезе, той хвърли парчетата от строшената си стомна в една кофа до вратата и обърса пухкавата си ръка в кафеникавата си туника. Ако се съдеше по вида ѝ — далеч не за пръв път. Опря длан на стената до вратата и с благодарност потупа кафявите тухли.

— Виждал ли си някога такива?

— Не. От специална глина ли са направени?

Лицето му стана сърдито. Или пък развеселено.

— Всъщност, направени са от специално брашно. Съставките му придават необичайна здравина. — Той пак потупа тухлите. — Да си разбираш от съставките, момче, е първото правило в печенето на хляб.

Нещо в интонацията му, когато каза „да си разбираш от съставките“, ми подсказа, че има предвид нещо повече от простото познаване на различните билки и растения. Макар да се изкушавах да го попитам, аз се спрях от страх да не се натрапвам.

— На това тук — продължи той, — му викаме тухлено тесто. Шесткратно изпечено, за да стане още по-здро. — Той натисна стената с късите си пръсти. — Тези тухли ще ме надживеят с поне сто години. Риа, която ни следваше, се вгледа с почуда в тухлите.

— И преди съм яла корав хляб, но не толкова корав.

Кръглият мъж се обърна към нея толкова рязко, че коремът му се разтресе и от оцелялата стомна плисна златиста течност.

— Добре казано, горско момиче.

Тя се усмихна.

— Може да ме наричате Риа.

— А мен — Мерлин.

Мъжът кимна.

— Аз съм Плутон.

— Плутон — повторих. — Това не е ли гръцко име? От историята за Деметра и първата царевична реколта?

— Ам' че да, момко. Откъде знаеш за гърците?

Гърлото ми пресъхна.

— Майка ми ме научи.

— Моята също. Няма дете в Слантос, което още от люлката да не знае приказки за жътва и печене на хляб, идващи от най-различни земи. Никак не е необичайно детето да получи името си от някоя от тези истории. — Изглежда ме така, че не бях сигурен какво си мисли. — Разбира се, това не е истинското ми име.

С Риа се спогледахме. Спомних си думите на Урналда за истинските имена и се изкуших да го попитам. Безпокоеше ме и това, че не виждах връзка между битовото печене на хляб и вълшебното Именуване, ала отново не продумах. Нещата се бяха променили за добро и не исках да ги развалям. По-добре да изчакам.

Плутон вдигна едно резе.

— Хайде, влизайте и двамата.

Изведнъж се сетих за Бъмбълви, огледах тълпата и бързо го забелязах, застанал до хлебния фонтан. Беше се надвесил над него и жадно се взираше в златистата течност, а наоколо му се тълпяха деца, навярно любопитни да разгледат шапката му с камбанки. Не изглеждаше в беда и не исках да злоупотребявам с гостоприемството на Плутон, затова го оставих там.

Щом влязохме, ни обляха нови ухания. Печен ечемик, нектар, сладък като разцъфтели рози и непознати ароматни подправки. Голямата стая приличаше на кухнята на препълнена гостоприемница — над огъня къкреха гърнета, от тавана висяха сушени подправки, корени и парчета дървесна кора, а рафтовете бяха пълни с чували със зърно и брашно. Шест-седем души съсредоточено разбъркваха, наливаха, режеха, опитваха и печеха. От израженията им личеше, че се наслаждават на работата си и същевременно много внимават.

През няколко реда тесни прозорци нахлуваха слънчеви лъчи, но най-много светлина идваше от огнището — съвкупност от каменни печки и кухни, пълни с жар, които заемаха почти цялата стена. Вместо с дърва, огънят беше нападен с някакви плоски сиви калъпчета — несъмнено поредната тайнствена рецепта на народа от Слантос.

Над огнището, достатъчно високо, за да не може никой да го достигне, висеше огромен меч, опушен от безброй горящи огньове. Металната ножница беше ръждясала, а коженият колан — прояден.

Нещо у стария меч събуди любопитството ми, ала наред цялото суетене скоро забравих за него.

При Плутон дойде високо момиче с червени като ябълки страни и черна коса до раменете. Изглеждаше много различна от всеки друг в поселището, отчасти заради тъмната коса, отчасти заради тънката фигура. Очите ѝ, черни като моите, бяха озарени от интелект. Момичето посегна към стомната със златиста течност, но се вцепени, щом видя мен и Риа, застанали до стената.

Плутон посочи към нас.

— Това е Мерлин, а това — Риа. Тук са, за да научат това-онова за печенето на хляб. — После посочи момичето и безцеремонно или просто разсеяно рече: — Това е моята ученичка Вивиан. Познавах родителите ѝ от пътуванията си на юг. Когато загинаха в едно страшно наводнение, тя дойде при мен. Кога беше това?

— Преди шест години, главен пекар Плутон. — Тя обхвана стомната грижовно като майка — новородено и все още ни наблюдаваше предпазливо, когато попита: — Имате ли им доверие?

— Доверие ли? Разбира се, че не. — Той я погледна. — Но навремето няхах доверие и на теб.

Тя се скова, ала не продума.

— Освен това — продължи той, — случайно чух за едно момче, което отблъснало огромен таласъм само с жезъла си. Спасило едно от децата ни. — Той наклони глава към мен. — Да не би да си бил ти?

Малко смутен, аз кимнах, а той махна с ръка към жезъла ми.

— А това е оръжието ти, така ли?

Отново кимнах.

— Не би свършило много работа срещу таласъм — отбеляза той мимоходом. — Освен ако не е омагьосано.

Вивиан ахна, черните ѝ като въглени очи се втренчиха в жезъла ми. Без да се замислям, го обърнах така, че да не се виждат знаците от Песните.

Плутон взе самун хляб с жълта коричка от подноса на един преминаващ мъж, разчупи го и напълни ноздрите си с аромата му, а после подаде двете половини на мен и Риа.

— А сега хапнете, ще ви трябват сили.

Захапахме хляба без колебание. Когато вкусихме топлата мекота на царевичното зърно, маслото, копъра и какво ли още не, погледите

ни се срещнаха. Очите на Риа блещукаха като океани под надигащата се зора.

Плутон се обърна към Вивиан.

— Ще им възлагаме най-простите задачи. Ще разбъркват, смесват и режат. Никакви рецепти!

Той вдигна две дървени кофи, поръсени с паднало брашно, и ги подаде на Риа.

— Можеш да ги напълниш от онези торби там — едната с ечемик, а другата с пшеница. Отнеси ги при мелничарското колело, в онази стая зад високите рафтове. Там може да научиш малко за меленето и пресяването. — Той отръска малко брашно от туниката си. — А ти, момче, ще режеш. Ето там, на масата, където приготвят сърцехляб.

Вивиан се изненада.

— Наистина ли?

— Точно така — обяви Плутон. — Може да кълца семена. — Пренебрегвайки изненаданото ѝ изражение, той се обърна към мен. — Ако работиш добре, ще ти покажа и още. Може дори да ти позволя да опиташ от сърцехляба, който ще напълни стомаха ти и ще изпълни сърцето ти с кураж.

Преглътнах остатъка от кората и рекох:

— Благодаря ти. Засега нямам нужда от друг хляб, този е толкова вкусен.

Кръглото му лице грейна.

— Както казах, разковничето е човек да си знае съставките. — Устните му се разтеглиха в потайна усмивка, която обаче бързо се скри. — За семената ще ти трябва нож за кълцане, но сега не ни достигат. А, ето един, там на масата. Вивиан, отведи го и му покажи как се прави. След малко ще проверя как се справяте.

Момичето се пооживи от думите му и плавно пристъпи между Риа и мен. Много по-дружелюбно отпреди, тя прошепна:

— Повечето хора ме наричат Вивиан, ала приятелите ми викат Нимуе. — От усмивката на ябълковите ѝ бузи се появиха трапчинки. — Ще се радвам да ти помогна... с каквото мога.

— Благодаря ти, Вив... Нимуе — измърморих аз. Дали бях само поласкан от вниманието ѝ, или нещо друго у нея разтуптяваше сърцето ми?

Риа, чието задоволство сякаш бе изчезнало, я избута.

— Започни, като му дадеш нож.

Тя ми хвърли остър предупредителен поглед и това ме подравни. За какво имаше да ме предупреждава? Отново се държеше с мен като с момченце.

— Ела — каза Нимуре, подминавайки Риа, без да ѝ обърне внимание, хвана ме за ръка и леко прокара пръсти нагоре. Докато ме водеше към масата, покрита със зеленчуци, семена, корени и билки, отново ме изпълни топлина. От едната страна на масата възрастна жена разделяше на купчинки съставките, а от другата един млад мъж с рехава брада белеше огромна ядка. Приличаше на гигантски жълъд.

— Да започнем оттук.

Нимуре ме заведе до средата на масата и взе купичка сварени квадратни зеленчуци с морав цвят, от които още се вдигаше пара. Тя извади един стар нож изпод дървената дъска и сръчно разреза един зеленчук, а след това ловко извади от него плоската му семка, която беше червена и лъскава. После сложи топлата си ръка върху моята и ми показва рязкото, въртливо движение, с което да я накълцам.

— Ето така — мило каза тя, без да отдръпва дланта си от моята. — Късметлия си ти, сърцехлябът е един от специалитетите на майстор Плутон. Почти не позволява на чужди хора да го приготвят, още по-малко да режат основните семена. — Нумие отново показва прекрасната си усмивка. — Сигурно вижда нещо специално у теб.

Тя стисна леко ръката ми и отдръпна своята.

— След малко ще дойда да проверя как върви работата ти. — Докато отстъпваше, тя посочи жезъла ми, подпрян на масата. — Тоягата ти ще падне, да я сложа ли на безопасно място?

През мен премина неясна тръпка. Какво пък, само се опитваше да ми послужи.

— Не, благодаря ти — отвърнах. — Там си е добре.

— Не бих искала да се повреди. Толкова е... хубава.

Тя посегна да го докосне. Точно тогава старицата опря коляно в масата, жезълът се плъзна по ръба и падна на хълбока ми, а аз го затъкнах в колана на туниката си.

— Така — казах на Нимуре. — Вече е в безопасност.

За съвсем кратък миг в очите ѝ като че ли проблесна гняв, но предишното ѝ изражение се върна толкова бързо, че не можех да съм

сигурен. Във всеки случай, тя бързо се обърна и се отдалечи. След няколко крачки ме погледна през рамо и топло ми се усмихна.

Не можех да не отвърна — собствената ми усмивка не слизаше от лицето ми, докато взимах един от моравите зеленчуци. Лесно го разрязах и внимателно извадих семето, само че когато понечих да го накълцам, износеното острие се разцепи. Проклетието ми лош късмет! Захвърлих безполезния нож. Трябваше да работя добре, а не чупя инструментите си, преди още да съм започнал! Плутон със сигурност ме изпитваше. Защо иначе ще ми дава толкова необичайна задача? Дори ми бе обещал да ми покаже още, ако се справя добре. При провал нямаше как да си спечеля доверието му. Уплашено се огледах за още някой нож, но напразно, всяко острие в кухнята бе в нечий ръце. Изправих се и продължих да се оглеждам. На рафтовете. При огнището. Под масите.

Нищо.

Никакви ножове.

Тогава погледът ми попадна върху патинирания меч над огнището. Щеше да е мазен от пушека и неудобен, но поне щеше да реже.

Не, идеята беше абсурдна. Кой би използвал меч, за да кълца семена? Прехапах устни и пак обходих с поглед стаята. Нямаше и следа от ножове, а аз губех време, Плутон щеше скоро да намине. Отново се обърнах към зацапаното острие.

Забелязах малка стълба, опряна на най-високия рафт. Поставих я до огнището, сложих крак на най-високото стъпало и посегнах колкото можех по-високо. Ала... не можех да достигна дръжката. Огледах се за някой по-висок, но всички бяха вгълбени в работата си.

Застанах на пръсти и отново опитах. Почти успях! Протегнах се още по-високо. Почти, почти... но не. Просто не можех да го достигна.

Изгледах ядно меча и изругах наум. Защо беше толкова нависоко?! За да има полза от него, трябваше да е достъпен, а на мен определено би ми бил от полза. Не само за кълцане на семена, залогът беше много по-голям. Ако не успеях да заслужи благоволението на Плутон, нямаше да мога да спася Елън.

Съсредоточих се върху стария меч, обмисляйки как да го достигна. Да можех да го привлека със силата на ума си, както бях

сторил с Душегубеца! Само че както ми бе казала Урналда, това е било възможно само заради магията у самия Душегубец.

Забелязах плитки драскотини върху дръжката. Може би случайни следи... или нещо повече. Руни. Букви. Може би и този меч, подобно на Душегубеца — притежаваше магия. Още щом си го помислих обаче, осъзнах, че вероятността за това е много малка. Защо един възшебен меч ще ръждясва в отдалечено село, където пекаат хляб?

Ала руните сякаш ме подканяха. Може би описваха историята на меча, а ако бяха магически, сигурно обясняваха как се използва и как може да долети при мен!

С мъка фокусирах втория си взор, опитвайки се да намеря смисъл в драскотините. Под слоевете прах и мръсотия различих някакъв ритъм и структура — имаше прави, закривени, ъгловати. Хвърляйки цялата си воля в задачата, проследих написаното.

Първата буква стана по-ясна. Разчитах я! След това... втората. Третата. Четвъртата, петата... чак до края на думата. Цялата дръжка съдържаше една-единствена странна дума.

Изговорих я, но не на глас, а в главата си. Произнесох я бавно, внимателно и се насладих на името. Мечът ми отговори. Разказваше за великото си минало и за великото си бъдеще. *„Аз съм мечът на светлината, прежната и бъдната. Аз съм мечът на кралете, прежните и бъдните.“*

Ненадейно той се отдели от стената, а в същия момент цялата патина изчезна и разкри яркото сребро отдолу. Ножницата и коланът се преобразиха в бляскав метал и дебела кожа, с инкрустирани лилави скъпоценни камъни. Грациозен като листо, подхванато от вятъра, мечът се понесе над огнището и се приземи в ръцете ми.

Едва тогава разбрах, че цялата стая се е смълчала. Никой не помръдваше. Никой не продумваше. Всички очи бяха вперени в мен. Сърцето ми се сви, защото бях убеден, че ще ме помислят за шпионин. Щяха да ме прогонят, а с мен и Риа. Или щяха да ни сторят нещо лошо.

Плутон, на чието лице се четеше или изумление, или раздражение, пристъпи напред и остана така, опрял ръце на широките си хълбоци.

— Отначало не те мислех за нищо особено. Можеш да си сигурен в това.

— Аз... съжалявам за меча ви.

Той не ми обърна внимание и продължи мисълта си.

— Само че, точно като хубаво тесто, ти се надигна, момче. Над всичко, което бих могъл да очаквам. Просто ти е трябвало малко време.

— Искаш да кажеш, че... мога да го използвам?

— Можеш да го задържиш! — избумтя гласът му. — Мечът е твой.

Примигнах, докато се опитвах да осмисля всичко. Зърнах Риа, изпълнена с гордост. И Нимуре с ръце на кръста, изпълнена с... нещо друго. Нещо като завист.

— Но аз само прочетох името му. Казва се...

— Тихо, момче! — Плутон вдигна ръка. — Никога не бива да изговаряш едно истинско име на глас, освен ако нуждата е огромна. Имаш власт над меча, защото си разпознал истинското му име. Сега трябва ревностно да го пазиш.

Сякаш видях стаята в нова светлина, грейнала от огъня, потънала в ароматите на прясно смляно брашно, печен хляб и хиляди подправки.

— Мисля, че разбирам — казах накрая. — В това село научавате истинското име на всяка съставка, преди да я използвате. Така овладявате силите им и ги използвате в хлябовете си. Затова са толкова възшебни.

Плутон кимна бавно.

— Преди много, много години този меч пристигна тук, донесен от ято лебеди. Предсказано бе, че един ден самият той ще полети като лебед в ръцете на човека, който научи истинското му име. Понеже от всички народи на Финкайра ние най-много ценим истинските имена, мечът бе поверен на нас. До днес. Сега е поверен на теб.

Той пъргаво препаса меча на кръста ми и намести ножницата.

— Използвай го мъдро... и го пази. Предсказано е също, че един ден ще принадлежи на крал с велика и трагична съдба. Крал с толкова голяма сила, че ще издърпа меча от ножница-камък.

Вгледах се в лицето на Плутон.

— Тогава и той ще узнае истинското му име. *Истинското име носи истинска сила.*

В този миг жезълът ми засия в ослепително синьо. Появи се нов знак с формата на меч. Меч, чието име отлично знаех.

БЕЗ КРИЛЕ, БЕЗ НАДЕЖДА

Едва след като опитахме девет различни вида хляб (включително амброзия, още по-вкусен, отколкото го помнех), с Риа успяхме да се измъкнем от кухнята на Плутон. Накрая главният пекар напълни торбата ми с прясно изпечен сърцехляб и ни изпрати. Още щом излязохме и се вляхме в тълпата на площада, забелязахме Бъмбълви, седнал до големия хлебен фонтан.

Длъгнестият шут държеше подутия си корем и стенеше. Лицето му беше зеленикавосиньо, чак до отпуснатата гуша. Парчета златисто тесто бяха полепнали по плаща му, по косата, ушите и дори по веждите му. Триъгълната му шапка, също омазана с тесто, беше замлъкнала на главата му.

— Ооооо — стенеше той. — Смърт от преяждане! Какъв болезнен край!

Напук на себе си аз почти се засмях, но си спомних обещанието си за обувките и се сдържах.

Стенейки, той успя да ни разкаже как стоял край фонтана, наблюдавал и душел гъстата течност и накрая не успял да устои. Приблизил се, омаян от аромата ѝ, напълнил шепи с чудното тесто и го погълнал. Усладило му се и ял още, и още. Твърде късно осъзнал, че то тепърва ще се надига и то в стомаха му. Болката била тъй ужасна, че не можел да я опише.

Подпрях жезъла си на фонтана и прилекнах до него. Риа стори същото и обви ръце около коленете си, тъй че заприлича на купчинка листа и стъбълца. Край нас жителите на Слантос бързаха по задачи, целеустремени като войници.

Въздъгнах — знаех, че ние сме не по-малко целеустремени, но далеч по-бавни. А ни оставаше толкова път.

— Тревожиш се за времето, нали? — отгатна Риа. — Луната чезне бързо, остават ни не повече от пет дни, Мерлин.

— Знам, знам. А за Скока трябва да стигнем чак до Варигал. Ще трябва отново да прекосим Каньона на орлите, в Мрачните хълмове

сигурно отново ще се натъкнем на врагове. — Прокарах пръст по ножницата на кръста си. — Повече, отколкото могат да отблъснат дори магически жезъл и меч.

Риа кимна към Бъмбълви.

— А той? Не може дори да стане, камо ли да тръгне.

Замислих се.

— Може да се изненадаш, Риа, но просто не ми се струва редно да го оставим. На онези скали наистина много се постара, за да ти помогне.

Тя се усмихна тъжно.

— Не се изненадвам.

— И какво ще правим? — попитах аз и раздвижих схванатите си рамене. — Само да можехме да летим...

— Като финкаирците от древността, преди да загубят крилете си.

— Нужно ми е нещо повече от криле — рече Бъмбълви, докато се обръщаше на една страна. — Трябва ми цяло ново тяло.

Разгледах жезъла си, подпрян в основата на фонтана. Върху него бяха гравирани пеперуда, двойка извисяващи се ястреби, спукан камък, а сега и меч. Толкова далеч бяхме стигнали, толкова много бяхме постигнали, но нищо от това нямаше да има значение, ако не успееш да открия душите на останалите Песни, преди времето ми да изтече.

Повторих си ги, за да разбудя надеждите си:

*Скокът силата е пета,
ала във Варигал пази се.
Шестата е Отстраняване,
в бърлогата си дракон спи.
И дарът на Прозрението е последен,
магия на Забравен остров.
И вече можеш да се осмелиш,
Кладенецът на Отвъдното да дириш.*

Сърцето ми се сви, когато се замислих за огромните разстояния между тези места. Дори въоръжен с Песните, как бих могъл да ги измина? Ами останалите предизвикателства? Да открия Отвъдния

кладенец, да се изплъзна на людоеда Балор и да стигна до чертозите на Дагда, за да се сдобия с безценния Еликсир. Всичко това... за пет дни.

Ако можех някак да спестя време! Да пропусна една от Песните, да отида право във владенията на духовете. Само че още когато си помислих за това, си спомних предупреждението на Туата да не се поддавам на подобна лудост.

Ударих юмрук в земята.

— Как можем да сторим всичко това, Риа?

Тя отвори уста, но точно тогава четирима мъже се дотъряха до фонтана, мъкнейки огромен черен котел. Без да обръщат никакво внимание дали има някой на пътя им, те го добутаха през площада, като минаха между мен и Риа и почти настъпиха Бъмбълви. Той изстена и се изтърколи настрани, а те подпряха котела на ръба на фонтана и го наклониха. Във вече изтеклото тесто с клокочене и пръски се изля подобна на сироп кафява смес, която миришеше на карамфилово масло.

Когато се отдалечиха, до мен дотича малко кръглобузо момче и развълнувано задърпа туниката ми.

— Галви! — възкликнах аз, но зърнах безпокойството на лицето му и се вцепених. — Какво има?

— Тя го взе!

— Какво е взела?

— Онова, дето убива гоблини! Тя го взе.

Объркан, го стиснах за раменете.

— Онова, дето убива гоблини? Какво...

Погледът ми попадна върху фонтана. Жезъла ми го нямаше!

— Кой го взе?

— Момичето, високото. — Галви посочи портата. — Натам избяга.

Нимуе! Скочих и разбутах хората, прескочих едно спящо куче и хукнах през дървената порта. Макар всичко, което не бе пред очите ми, да бе удавено в мъгла, застанах под един смърч и огледах всичко, каквото можех да видя.

Нямаше никаква следа от Нимуе. Нито от жезъла ми.

— Тръгваш ли си вече?

Беше пазачът. Наблюдаваше ме от сенките, стиснал дръжката на меча си.

— Жезълът ми! — извиках аз. — Видя ли едно момиче да тича с него?

Той бавно кимна.

— Онази, дето се нарича Вивиан. Или Нимуе.

— Да! Накъде тръгна?

Пазачът подръпна самотните кичури покрай ушите си и махна с ръка към мъглите.

— Някъде там. Може би към брега, може би към хълмовете. Нямам представа. Пазя си вниманието за тези, дето влизат, а не за онези, дето излизат.

Изритах пръстта под краката си.

— Не видя ли, че жезълът ми е у нея?

— Видях, видях. Трудно е да не го види човек този твой жезъл. Само че не за пръв път я виждам да убеждава някое момче да се раздели с нещо ценно.

Присвих очи.

— Не ме е убедила! Открадна го!

Той се ухили съзаклятнически.

— И това съм го чувал няколко пъти.

Отвратен, аз отново се обърнах към неясните очертания сред равнините. Напрегнах втория си взор докрай, опитвайки се да зърна следа от крадлата. Мъгли, мъгли и само мъгли, безкрайни и лъжовни. Жезълът ми, безценният ми жезъл, изпълнен с жизнената енергия на Друма, докоснат от Туата, белязан от мощта на Песните — откраднат! Той ми казваше дали съм успял да открия душата на всяка Песен. Без него няхах никаква надежда.

Свел глава, аз се затътрих обратно към площада. Един мъж, понесъл цял куп хлябове, се блъсна в мен и изпусна няколко. Почти не го забелязах, можех да мисля само за жезъла си. Щом стигнах до фонтана, аз се свлякох до Риа.

Тя обви показалеца ми със своя и се вгледа в лицето ми.

— Значи е изгубен.

— Всичко е изгубено.

— Вярно е, вярно е, вярно е — стенеше Бъмбълви и търкаше корема си.

Риа отвори торбата ми, извади сърцехляба на Плутон, откъсна едно парче и ми го подаде. Плътна, силна миризма, богата като тази на

печен дивеч, изпълни въздуха.

— Ето. Плутон каза, че ще изпълни сърцето ти с кураж.

— Ще ми е нужно повече от кураж, за да спася майка си — промърморих аз и отхапах.

Самунът ме изпълни със силен вкус... и нещо повече. Изправих гръб и поех смело въздух, наслаждавайки се на новите сили, изпълнили крайниците ми. Отхапах отново, макар че не можех да забравя истината. Жезълът ми беше изгубен, а мисията ми — провалена. Какво можех да сторя без жезъла, без още време, без криле, с които да отлетя до другия край на Финкайра?

Очите ми се наляха със сълзи.

— Не мога, Риа. Просто не мога!

Тя се премести по близо до мен, като почисти няколко втвърдени бучки тесто. После внимателно докосна амулета от дъб, ясен и глогина, който ѝ бе дала Елън.

— Докато имаме надежда, имаме и шанс.

— Точно там е проблемът! — Извиках аз, замахнах във въздуха с юмрук и почти уцелих фонтана. — Нямаме надежда.

В този миг нещо топло повя по бузата ми. Докосване, по-леко от върховете на тънки пръсти, по-леко от въздух.

— Още имаш надежда, Емрис Мерлин — чу се познат глас. — Още имаш надежда.

— Аила! — Скочих на крака и вдигнах ръце към небето. — Това си ти!

— Ето — промърмори Бъмбълви. — Дойде му в повече. Изгуби си ума, горкото момче. Говори на въздуха.

— Не на въздуха, на вятъра!

Риа отвори широко очи.

— Искаш да кажеш... сестра на вятъра?

— Да, Рианон. — Надигна се ефирен смях. — Тук съм да отнеса всички ви до Варигал.

— О, Аила! — извиках аз. — Може ли, преди да ни отнесеш там, да отидем другаде?

— При момичето с жезъла ти ли, Емрис Мерлин?

— Откъде знаеш?

Както от земята бликва извор, така от въздуха бликнаха думите на Аила.

— Нищо не може да се скрие задълго от вятъра. Нито потайното момиче, нито пещерата, където крие съкровищата си, нито дори желанието ѝ един ден да притежава голяма магическа сила.

Кръвта ми гневно кипна.

— Можем ли да я настигнем, преди да се скрие в пещерата си?

Внезапен порив помете земята на площада и свали шапките от главите на хората, като развя плащовете и престилките им. Обувките ми, а после и цялото ми тяло, също се отлепиха от земята. След миг аз, Риа и Бъмбълви летяхме във въздуха.

ВСИЧКИ ГЛАСОВЕ

Докато се издигахме, неколцина души извикаха от страх, макар и не толкова силно, колкото пицеше клетият Бъмбълви. Аз пък раздвижих крака във въздуха, ободрен от новото усещане. Бях преживявал нещо подобно само веднъж, сгушен в перата на Беля. Сега обаче чувството беше още по-силно, пък макар и още по-плашещо. Този път ме носеше не друго тяло, а самият вятър.

Аила бързо ни понесе все по-нагоре. Докато оформените като хляб сгради на Слатон се стапяха в мъглата, златният хлебен фонтан първо избледня до охра, а след това до бледосиво. Бяхме заобиколени от облаци и не виждахме нищо друго, освен самите себе си. Въздухът свистеше край нас, ала слабо, защото се движехме с вятъра, а не срещу него.

— Аила! — извиках. — Можеш ли да я откриеш в мъглите?

— Търпение — отвърна тя. Гласът ѝ се чуваше и под мен, и над мен. Сنيшихме се и завихме надясно, а облаците се сгъстиха.

Риа се обърна към мен и видях, че тя също се вълнува. Сякаш летяхме върху облак, достатъчно близо, за да се докоснем, но достатъчно далеч, за да имаме пълна свобода да се движим. Бъмбълви обаче беше дълбоко ужасен. Лицето му, все още оплескано с тесто, зеленееше все повече с всеки завой и полюшване.

Ненадейно точно под нас в една пролука в мъглите изникна фигура. Нимуре! Пресичаше решително равнината, а черната ѝ коса се вееше около раменете. В ръцете си стискаше моя жезъл. Представях си как се усмихва доволно, навярно решаваше какво подобаващо място да му отреди в пещерата си или как да се възползва от скритите му сили. Тънка усмивка се разля по лицето ми, докато приближавахме, а под нас сенките ни се носеха като призраци.

Тя долови нещо и се обърна. Изпищя, когато със спътниците ми надвиснахме над нея. Преди да успее да се завърти и да избяга, аз сграбчих с две ръце върха на жезъла си.

— Крадец! — изкрещя тя, стискайки спечеленото.

Всеки от нас теглеше към себе си, опитвайки се да освободи жезъла от хватката на другия. Когато Аила ме повдигна, краката на Нимуре се отделиха от земята и тя бясно зарита. Подеха я въздушни течения, които я влачеха ту насам, ту натам. Въпреки това тя отказваше да го пусне. Сنيшихме се отново и точно тогава под нас изникнаха няколко шипкови храста. Нимуре мина точно през тях, а те надраха краката ѝ и скъсаха робата ѝ, но тя продължи да стиска жезъла ми.

Той започна да се изплъзва от потните ми ръце, от тежестта на момичето раменете ме боляха ужасно и вече почти не усещах дланите си. През цялото това време Нимуре се усукваше и въртеше, опитвайки се с всички сили да се освободи.

Свихме рязко вляво и се устремихме към купчина остри скали. Миг преди да се удари в тях, Нимуре ги зърна, изписка ужасено и се пусна. После тупна по гръб на земята, току до скалите. С усилие изтеглих жезъла и разгледах познатите форми по него. Двойката блестеше от потта ми. Отново се почувствах цял — бях си върнал и жезъла, и надеждата.

Докато мъглите се сгъстяваха, погледнах надолу към Нимуре. Тя ме изгледа гневно, докато присядаше, после зарита с пети, размахвайки юмруци като бебе, като същевременно ругаеше и искаше отмъщение. Смаляваше се с всеки изминал миг, докато накрая просто изчезна зад воала от мъгли, а свирещият вятър заглуши виковете ѝ.

Завъртях жезъла в изнемошелите си ръце.

— Благодаря ти, Аила.

— Няма защо, Емрис Мерлин. Аааа, да.

Вихърът ни тласкаше все по-високо и постепенно мъглите се разрешиха, разпокъсаха се и се превърнаха в бели вълма, понесени от вятъра така, както вълните — от океанските течения. Кораби от мъгла с издути платна вдигаха носове и се разбиваха в безплътни брегове, а облачните вълни ни заливаха с миниатюрни пръски и непрестанно прииждаха.

Обърнах глава към Риа — очите ѝ бяха пълни с гняв.

— Беше права за нея. Не знам как, но отначало ме обърка. Ще ми се да имах твоите... как ги нарече майка ми?

— Боровинки — засмя се тя. — Наричат ги още инстинкти. — Тя замаха с ръце нагоре и надолу из мъглата, сякаш бяха криле. — Не е ли прекрасно? Чувствам се толкова свободна! Сякаш съм самият вятър.

— Ти си вятърът, Рианон. — Ръцете на Аила ни обгърнаха. — У теб е всичко живо. Това са инстинктите, гласовете на живото у теб.

Гласът на Аила продължи в собственото ми ухо:

— Ти също имаш инстинкти, Емрис Мерлин. Просто не ги чуваш добре. Всички гласове са у теб, млади, стари, мъжки, женски.

— Женски? Аз? — Подсмихнах се и потупах меча си. — Аз съм момче!

— Аааа, да, Емрис Мерлин, момче си. И това е нещо чудесно! Един ден може би ще осъзнаеш, че може да бъдеш и повече. Че може да слушаш, освен да говориш, да сееш, освен да жънеш, да създаваш, освен да рушиш. И тогава ще осъзнаеш, че трепкането на едно пеперудено крило може да бъде силно като трус, събарящ планини.

Едва произнесла това, ни раздруса силен порив на вятъра и засили мен и Риа един към друг, а Бъмбълви се развика, размахвайки крайници. Шапката му отлетя и почти се изгуби, преди Риа да я сграбчи. От нея изпопада тесто и тя пак зазвъня.

Изведнъж излязохме от облаците и, бързи като ястреби, се издигнахме над пухкавите им очертания. Далеч под нас Финкайра се разкри като гоблен, пълен с ярки цветове и сложни шарки. Видях Мрачните хълмове, потънали в сенки, лъкатушещи ридове, прекъсвани от време на време само от горички или каменни купове. Ето там пък бяха червеникавокафявите усои на Орловия каньон, който се виеше на юг. А ето там, тук-таме огрени от слънцето, се простираха Покварените земи.

Наведох се напред и легнах върху въздушната възглавница. Докато стремително летях над Финкайра, отново се почувствах така, сякаш съм риба и се нося в океан от въздух, вместо от вода. Поддържан от невидими въздушни течения, аз плувах, безтегловен.

На север проследих с поглед разкривените контури на тъмен полуостров, докато накрая той се стопи в мъглата. Долу блещукаха реки, надигаха се възвишения. Оттатък хълмовете смътно зърнах очертанията на Езерото на лицето. Спомних си образа в мрачните води и смъртоносното око на Балор и по гръбнака ми пропълзя тръпка.

След това дочух слаб тътен. Идеше някъде от заснежените планини пред мен, чиито върхове блещукаха на късното следобедно слънце. Той се усилваше все повече, търкаляйки се по склоновете като лавина. Сякаш бе част от самата земя.

Така си и беше — бяхме пристигнали в земята на великаните. Аила ни остави на могила, покрита с къса трева. Тя бе сред малкото зеленина наоколо. Подобно на останалите скали, високият склон се тресеше от шума... или от каквото го причиняваше.

Още щом краката на Бъмбълви докоснаха земята, той се заклатушка към една огромна купчина листа, клонки и папрати, който знае защо натрупани там, спъна се, после изпълзя нагоре, просна се по гръб и кресна, надвиквайки тътена:

— Ако ще умирам насред земетресение, поне да е на меко! — След което подравни част от счупените клони под главата си. — Освен това не съм приключил с трудното храносмилане, а и трябва да се възстановя от този полет. — Той затвори очи, намествайки се поудобно сред папратите. — Представете си! Почти умрях, и то два пъти в един и същи ден. — Бъмбълви се прозя и камбанките се раздрънчаха. — Ако не бях такъв оптимист, щях да кажа, че преди да преваля денят, ще ми се случи нещо още по-лошо.

Секунди по-късно хъркаше.

— Желая ти успех, Емрис Мерлин — изрече Аила в ухото ми, този път по-силно заради тътена. — Искане ми се да можех да остана повече, но трябва да летя.

— Ще ми се да не трябваше да си отиваш.

— Знам, Емрис Мерлин, знам. Може би някой ден ще се срещнем отново.

— И отново ще летим? — Риа повдигна ръце, сякаш бяха криле. — Като вятъра?

— Може би, Рианон. Може би.

После Сестрата на вятъра си отиде, заобиколена от топъл вихър.

26

СКОК

Някъде в дълбоката долина под хълмчето се разнесе глух тътен. Земята отново се разтресе и двамата с Риа паднахме. Един дрозд, скрит в остриите треви, разпери осеяните си с бели точки лилави криле, изписка и излетя. Понадигнах се — Бъмбълви още хъркаше спокойно, потънал в купчината листа и храсти. Не можех да си представя какво би могло да го събуди.

С Риа запълзяхме на колене и лакти към ръба на издатината и се възряхме в долината. В това време къс от скалата, обграждаща мястото, се пропука и се откърти сред облак от чакъл и прах. Нещо отново избумтя и земята пак се разтресе.

Когато прахът се разнесе, разпознах фигурите под нас. Дори отдалеч бяха огромни, страховито могъщи. Някои от тях цепеха канари с чукове, големи колкото борови дървета, а други пренасяха парчетата в центъра на долината. Дори едно от тях би било твърде тежко за петдесетина души, ала гигантските създания ги носеха като бали слама.

Недалеч работеха още великани, които сечаха и оформяха сивобелите камъни. Други внимателно ги подреждаха в кули и мостове. Строяха град. Значи това беше Варигал! Унищожен от воините-таласъми на Стангмар, най-древният град на Финкайра отново се надигаше от руините, камък по камък. Грубо издяланите му стени и заострени кули вече заприличваха на възвишенията и скалите, заобикалящи долината.

Докато работеха, великаните бавно напяваха, а думите отекваха навсякъде:

*Хай гододин хеу
Худ а лаедрит мал уидан
Гаунс ай белаан еен кабри
Варигал дон Финкайра*

*Дравиа, дравиа Финкайра
Худ я вардан тендал фе
Рое саменя, ларен кай
Хош ваунди на мал сторо
Варигал дон Финкайра
Дравиа, дравиа Финкайра.*

Спомних си как сякаш преди години слушах същите тези гласове, докато траеше танцът на великаните, който срина Крепостта под покроба. Елън ми беше пяла същата песен още когато бях съвсем малък:

*Дървета пеят, камъни се търколят,
Костите на острова са кости великански.
Докато земята помни танца ни,
Варигал корона е на благородната Финкайра.
Пребъди, пребъди, Финкайра.*

*Дишат великаните, бурите разбунени
върху вълните и реките мудни.
На този остров в царство заснежено,
Варигал корона е на благородната Финкайра.
Пребъди, пребъди, Финкайра.*

Бъмбълви хъркаше и се въртеше в леглото си от клонки. Една от тях се бе оплела в косата му и изглеждаше така, сякаш излиза от ухото му. Камбанките му потракваха неблагозвучно с всеки дъх, ала шутът спеше непробудно.

Обърнах се към една чорлава великанка в самия край на долината, която намести основата на една каменна кула с рамо. Отдалеч изглеждаше точно като жената, на която бе кацнал орелът, дал начало на Великия съвет. Подозирах, че някъде там се труди и моят приятел Шим. Или по-скоро, че се мъчи да избегне работата. Ала колкото и да исках да го зърна отново, нямаше време да го търсим.

— И така — чу се мелодичен глас зад гърбовете ни, — защо сте дошли в земите на великаните?

Двамата с Риа се обърнахме едновременно. На кръгла, обрасла с лишей скала, която допреди няколко мига беше празна, седеше висока бледа жена. Златистата ѝ коса, дълга почти до коленете, се лееше край тялото ѝ като слънчеви лъчи. Носеше проста синя роба, ала позата ѝ я караше да прилича на бална рокля. Очите ѝ светеха, сякаш в тях се бе разляло разтопено злато.

Колкото и да бе привлекателна, аз застанах нащрек. Може да нямах инстинктите на Риа, но няма да позволя да се повтори онова с Нимуе. Взех жезъла си от тревата и го придърпах по-близо до себе си.

Жената със сияйните очи се позасмя.

— Виждам, че не ми вярваш.

Риа, която още седеше на тревата, поизправи гръб и за миг се загледа в лицето на жената. След това си пое дъх.

— Аз ти вярвам. Тук сме, за да научим повече за Скока.

Почти изскочих от обувките си.

— Риа! Не я познаваш!

— Знам. Ала всъщност я познавам... Някак си. Кара ме да... да вярвам в боровинките. Нещо у нея ми напомня... не знам, на звезди дори в най-тъмната нощ.

Жената бавно се изправи.

— Това е така, скъпо момиче, защото аз съм дух на звезда. За вас съм позната като едно от съзвездията ми.

Въпреки трусовете, Риа успя да се изправи.

— Гюри — рече тя, толкова тихо, че едва я чух. — Ти си Пори Златокосата.

— Да. Живея в най-западната част от небосвода. И ви наблюдавах, Риа и Мерлин, както вие — мен.

Поразен, аз също се изправих. Толкова отдавна ми се струваше нощта, когато Риа ми показва Гюри Златокосата, докато седяхме под дървото шомора и ме научи да гледам на съзвездията по съвсем нов начин. Да откривам формите им не само в звездите, но и в *пространствата между тях*.

Риа плахо пристъпи напред.

— Защо си дошла чак дотук?

Гюри отново се засмя, още по-живо отпреди, а въздухът около нея заискри в златисто.

— Дойдох, за да помогна на великаните да построят отново древната си столица. Дойдох и преди векове, когато строяха Варигал за пръв път. Стоях до Дагда и му светих, докато той издълбаваше от скалите първия великан.

— Толкова път си изминала.

— Да, Мерлин. Дойдох със Скок.

Коленете ми се подгънаха, този път не от трусовете.

— Скок? Ще... ще ми разкриеш ли онова, от което имам нужда?

— Ти вече познаваш душата на Песента — заяви звездата. — Трябва само да я откриеш и у себе си.

— Имаме толкова малко време, Луната е в последната си четвърт. А майка ми... — Гърлото ми се стегна, а гласът ми се превърна в шепот. — Тя ще умре. Заради мен.

Гюри ме изгледа съсредоточено, сякаш се вслушваше в най-съкровения ми мисли и дори не чуваше тътена отдолу.

— Какво точно си сторил?

— Открих магията, която я доведе тук.

Гюри наклони глава и косата ѝ се спусна от едната страна на лицето.

— Не, Мерлин. Помисли пак.

Объркан, аз потърках брадичката си.

— Но раковината...

— Помисли отново.

Улових погледа на Риа.

— Искаш да кажеш, че... съм бил аз. Не раковината.

Жената кимна.

— Раковината е имала нужда от твоята сила, за да успее. Твоята сила на Скока, колкото и да е неоформена още. Може би един ден ще овладееш тази сила. Тогава ще можеш да изпращаш и да призоваваш хора, предмети или дори видения. Да пътуваш през световите и дори във времето, както пожелаеш.

— Във времето? — У мен се раздвижи смътен спомен. — Когато бях още малък, мечтаех да живея назад във времето. Наистина! Само за да мога да преживявам отново и отново любимите си моменти.

Тя се поусмихна.

— Може би ще овладееш и това. Тогава всеки ден ще се подмладяваш, а всички около теб ще стареят.

Колкото и да ми бе интересна тази идея, поклатих глава.

— Това е само блян. Страхувам се, че никога няма да овладея нищо. Виж само каква катастрофа причиних, като доведох майка си във Финкайра.

— Кажи ми — попита Гюри, — какво научи от това?

Поредният трус разлюля земята, а от най-близката отвесна скала се откъртиха няколко канари и се изтъркаляха в долината, вдигайки облак прах. Стиснах жезъла си, за да запазя равновесие.

— Ами, научих, че както всяка магия, сигурно и Скокът си има граници.

— Вярно е. Дори великият дух Дагда си има ограничения. Макар че знае много за силите на всемира, той не може да върне мъртвите към живот. — Гюри изглеждаше тъжна, сякаш си спомняше нещо, случило се отдавна. След дълга пауза, тя продума отново: — А нещо друго научи ли?

Поколебах се и се размърдах на тревата.

— Ами... Че винаги трябва да мислиш, преди да доведеш някого или нещо на ново място, защото стореното може да има неподозирани последствия. Сериозни последствия.

— А защо мислиш, че става така?

Стиснах възлестият връх на жезъла си и помислих внимателно, а вятърът жулна лицето ми.

— Защото всяко действие води до друго. Ако подхвърлиш камъче където не трябва, може да падне лавина. Истината е, че всичко е свързано с всичко друго.

Гюри избухна в смях точно когато от жезъла ми лумна син пламък. Край нея отново заигра златният кръг, а на жезъла ми се появи звезда. Докоснах я с пръсти.

— Добре си се учил, Мерлин. Всичко е част от великата и славна Песен на звездите.

Спомняйки си фразата от стените на Арбаса, аз кимнах.

— Ще ми се само да знаех достатъчно, за да използвам силата на Скока сега. Трябва бързо да намеря пътя го бърлогата на дракона, а нямам представа къде да търся.

Гюри се обърна на изток, а дългата ѝ коса заблещука.

— Драконът е същият, който преди години дядо ти Туата успя да приспи с магия. Ала дори силите на дядо ти не стигнаха, за да надвие Балор, пазителят на Отвъдния кладенец. Ако оцелееш след изпитанието с дракона и стигнеш до Кладенеца, очакваш ли да се справиш по-добре?

— Не. Очаквам само да се опитам.

Гюри отново ме загледа мълчаливо.

— Бърлогата на спящия дракон се намира в Изгубените земи, оттатък водата. Не е и твърде далеч от Отвъдния кладенец, но това няма голямо значение за теб, защото преди това ще трябва да стигнеш до Забравения остров.

Докоснах с пръст жезъла си.

— А би ли могла да ни изпратиш в драконовата бърлога?

Очите на Гюри светнаха по-ярко.

— Бих могла, да. Но предпочитам да оставя това на друг. Познавате го и може да ви заведе почти толкова бързо, колкото и аз.

С Риа се спогледахме объркано, а звездата посочи шута, разплут върху купчината клонки и листа.

— Спящият ви приятел там.

— Бъмбълви?! Шегуваш се!

Гюри се засмя с глас.

— Не, макар че и той може да се окаже способен на изненадващи скокове.

Преди да я попитам какво иска да каже, Гюри засия от ярко по-ярко, докато накрая дори вторият ми взор почти угасна и аз извърнах глава. Няколко мига по-късно светлината рязко изчезна, а Гюри Златокосата я нямаше.

В този момент купчината клони и листа под Бъмбълви се размърда.

ОЩЕ ЕДНО ПРЕКОСЯВАНЕ

Купчината рязко се разлюля и Бъмбълви полетя във въздуха, писъкът му заглуши и тътена, и собствените му звънящи камбанки. Аз и Риа също се развикахме. Докато във въздуха летяха листа, клони и папрати, купчината се сви, усука се и... седна. От двете ѝ страни се протегнаха огромни ръце, а две космати стъпала се измъкнаха от останките ѝ. Чифт големи розови очи замигаха сънено, а уста като пещера зейна в прозявка. Между устата и очите стърчеше нос, подобен на огромен безформен картоф.

— Шим! — извикахме ние в един глас.

Когато довърши прозявката си, великанът ни погледна изненадано. Потърка очи и пак ни погледна.

— Вие сън ли е? Или е истина?

— Истина сме — заявих аз на висок глас.

Шим сбърчи нос, все още несигурен.

— Съвсем, напълно, абсолютно?

— Съвсем, напълно, абсолютно. — Риа пристъпи напред и потупа единия му крак. — Радваме се да те видим отново, Шим.

Широко усмихнатият великан протегна ръка и внимателно ни сложи на дланта си.

— Мисля си, че още сънувам. Но сте вие, най-наистинските вие. — Той наведе глава и ни подуши. — Миришешете на хляб. На най-хубавостен хляб.

Кимнах.

— Амброзия, като онази вечер при Каирпре. Помниш ли, Шим? Ще ми се да ти бяхме донесли, но бързаме. Много бързаме.

Огромният нос отново се сбърчи.

— Още ли си пълен с лудост?

— Може и така да се каже.

— Откак се срещнахме за първия път, все си пълен с лудост! — Великанът се заклатушка от гръмовен смях и от възвишението се

отчупиха няколко камъка. — Онзи път за малко да ни नाहीт хилядостни пчели.

— А ти приличаше на топка мед.

Риа, която бе успяла да се изправи на колене в дланта му, също се включи.

— Беше толкова дребен, че те взех за джудже.

Розовите очи на Шим светеха от гордост.

— Аз вече не малък.

Край нас отекна поредният трясък от долината и разтърси хребета, на който стояхме. Дори ръката на Шим се разклати като дърво на силен вятър, а с Риа се хванахме за палеца му, за да не паднем. Изражението му стана сериозно.

— Долу работят здраво — каза той. — Аз трябва донесе клоните, за да сготвим вечеря. Аз само искам да се потъркалям и малко да поспя. Само за съвсем кратко.

— Радваме се, че го стори — отговорих аз. — Имаме нужда от помощта ти.

На няколко метра от нас се разнесе дълъг, изпълнен с болка стон. Преди да успее да каже каквото и да било, Шим посегна със свободната си ръка и вдигна Бъмбълви за плаща. С увисналото си лице и опърпаните дрехи шутът изглеждаше едва ли не полужив.

Риа го изгледа притеснено.

— Видя ли го да пада, когато Шим се събуди?

Аз невесело й се усмихнах.

— Може би за този Скок говореше Гюри.

— Ооооох — стенеше Бъмбълви и се държеше за темето. — Все едно главата ми е една от скалите, които се срутиха по склона. Сигурно съм паднал от онази купчина... — Изведнъж осъзна, че го носи великан и заудря гигантския палец под плаща си. — Помощ! Ще ме изяде!

Шим изсумтя и поклати глава.

— Ти не много вкусостен, ясно се вижда. Никога няма те сложа в устата си.

Махнах на Бъмбълви.

— Не се тревожи. Великанът ни е приятел.

Бъмбълви все още размахваше крайници току пред носа на Шим.

— Каква трагедия! — викаше той. — Толкова хумор и мъдрост, изгубени завинаги в корема на великан!

Шим го пусна в дланта на другата си ръка и Бъмбълви се строполи до мен и Риа. Помъчи се да се изправи, замахна към носа на Шим, спъна се и падна по лице.

Великанът се ухили.

— Поне е смешен.

Бъмбълви се вцепени, докато се мъчеше да стане.

— Наистина ли? Достатъчно, за да се засмееш?

— Не чак толкова — прогърмя Шим, толкова мощно, че почти ни отвя от дланта си. — Но достатъчно, за да се усмихна.

Шутът най-последно се изправи, опитвайки се да пази равновесие, докато пъчеше гърди и се опитваше да заглади гънките по плаща си.

— Добър великан. По-интелигентен си, отколкото си мислех в началото. — Той несъзнателно се поклони. — Аз съм Бъмбълви Веселяка, шут на...

— Никого. На никого не е шут. — Пренебрегнах изпепеляващия поглед на Бъмбълви и казах на Шим: — Имаме нужда от помощта ти. Трябва да стигнем до бърлогата на спящия дракон, с който Туата се е сражавал много отдавна. Някъде отвъд водата е.

Вятърът по скалите се усили, а усмивката на Шим се стопи.

— Сигурно шегувате.

— Боя се, че не — включи се Бъмбълви, върнал се към обичайната си безрадостност. — Може направо да ни изядеш сега, преди да го направи драконът.

— Ако наистина спи — попита Риа, — колко опасен може да бъде?

— Многостно — избумтя Шим и целият се разлюля като дърво насред буря. — Като начало, дракон гладен даже докато спи. Освен това може събуди всеки миг. — Той се замисли за миг. — Никой не знае кога ще се изчерпа магията на Туата и кога събуди дракон. Но легенди твърдят, че това ще е най-мрачният ден за Финкайра.

Бъмбълви въздъхна.

— На мен този най-мрачен ден ми звучи като всеки друг.

— Тихо! — Аз вдигнах глава към Шим. — Ще ни заведеш ли там? Веднага?

— Добре. Но това лудост! Съвсем, напълно, абсолютно! — Той огледа възвишението и пръснатите по него храсталаци. — Но първо трябва закарам клони във Варигал.

— Моля те, недей — замолих му се аз и със страх вдигнах лице към следобедното небе. Не исках да виждам луната в него. — Всяка минута има значение, Шим. Почти нямам време.

— Ами... предполагам, че закъснял вече с клоните.

— Значи ще ни помогнеш?

Вместо да отговори, Шим направи една-единствена огромна крачка по хребета. Разтърсени от рязкото движение, тримата паднахме в свитата му длан. Трудно се изправихме отново, но накрая успяхме — с изключение на Бъмбълви, чийто плащ се бе оплел здраво около главата и раменете му. Поне веднъж звънчетата му милостиво мълчаха.

Междувременно аз и Риа допълзахме до пръстите на Шим и се взряхме през тях. Пейзажът под нас се променяше, докато вятърът брулеше лицата ни. Крачките на великана бяха тъй големи, че напевът на великаните и шумът от работата им скоро затихнаха.

Шим прекосяваше полета, осеяни с канари така, сякаш бяха лехи с чакъл, стъпалата му трошаха ридове. За няколко минути той изкачваше планински проходи, с които бихме загубили дни и прескачаше зейнали пукнатини така, както аз — някоя дупка на пътя.

Не след дълго теренът започна да става по-равен. Гористи склонове замениха отвесните заснежени скали, а долините се превърнаха в обширни ливади, нашарени от лилави и жълти цветя. Шим спря само веднъж, за да духне в клоните на едно ябълково дърво и да ни обсипе с плодове. За разлика от Бъмбълви, който още не си бе възвърнал апетита, с Риа се нахвърлихме върху ябълките.

Шим продължи напред, толкова бързо, че кракът му стъпи в синята шир почти миг, след като я зърнах. След още миг той газеше през водата, придружаван от няколко писукащи гларуса.

— Помня, когато ме носеше през една мощна река — прокътят гласът му, подплашвайки чайките.

— Да! — провикнах се аз. — Трябваше да те нося на гръб, защото водата беше много бърза.

— Трудно ще ме носиш сега. Съвсем, напълно, абсолютно.

Обърнах втория си взор към другия край на канала и забелязах на хоризонта тъмни хълмове, подобни на ред остри зъби. Изгубените

земи, *неописани и непрекосени от никого*. И нищо чудно — някъде из тези хълмове спеше дракон. Инстинктивно посегнах към дръжката на меча си.

Само след минути Шим излезе на сушата и ни остави на широк скалист бряг, на който не растяха нито цветя, нито дори трева. Дори полегатата светлина на захождащото слънце не стопляше цветовете тук. Единствено лъскава черна пепел покриваше скалите, простирайки се чак до хълмовете във вътрешността на острова. Въздухът миришеше на изгоряло дърво, като изоставено огнище.

Осъзнах, че целият бряг и всичко, което някога е растяло тук, е било изпепелено от мощни пламъци. Дори самите скали изглеждаха напукани или направо разцепени от невъобразим зной. Огледах хълмовете и открих източника: от една падина недалеч от мястото, където стояхме, се издигаше струйка дим.

— Отиваме там — заявих аз.

Шим наведе лице толкова ниско, че брадичката му почти докосна върха на жезъла ми.

— Сигурен ли? Никой не отива при дракона нарочно.

— Аз отивам.

— Ти глупав! Знаеш ли това?

— Знам. Повярвай ми, знам.

Великанът примигна.

— Успех тогава. Ти ще ми липсва. И ти също, сладка Риа. Един ден аз се надява пак прекоси вода с вас.

Бъмбълви поклати глава.

— Ако там е бърлогата на дракона, дори един ден не ни остава. Шим се изправи, погледа ни още няколко мига, обърна се и отново влезе в канала. Залезът пръсна лавандулови и розови краски по небето и очерта огромните рамене и главата на великана, а високо в небето се издигаше блед лунен сърп.

ОТСТРАНЯВАНЕ

Вместо да се приближим до бърлогата на дракона през нощта, реших да изчакаме до изгрев-слънце. Докато другите спяха неспокойно на черните скали, аз будувах и размишлявах. Шестият урок, Песента на отстраняването, можеше да означава само едно.

Трябваше да сразя дракона.

Само при мисълта за това стомахът ми се свиваше. Как би могло едно момче да стори нещо подобно, пък дори и с вълшебен меч? От разказите на майка ми знаех, че драконите са изключително силни, светкавично бързи и неизмеримо умни. Спомних си една вечер, когато с огряно от камината лице тя ми разправи за един, който унищожил дузина великани с един замах на опашката си, а след това ги опекъл с огнения си дъх, за да ги изяде.

Как можех да успея? Не бях Туата, не знаех никакви магии, които да ми помогнат. Знаех единствено, че заспал или не, ще бъде ужасяващо дори да се доближа до чудовището, а какво остава да го отстраня.

Докато първите слънчеви лъчи докосваха изпепеления бряг и плъзваха като пожар сред вълните, аз неохотно се изправих. Ръцете ми бяха изтръпнали и изстинали, сърцето ми — също. Извадих от джоба си една от ябълките на Шим и отхапах. Макар да бе хрупкава и ароматна, не успях да усетя вкуса ѝ. Когато остана само огризката, я захвърлих.

Риа седна.

— Не си мигнал, нали?

Не откъсвах очи от хълмовете, вече докоснати от руменината на изгрева.

— Не, и нямам никакъв план. Ако ти е останала и капчица здрав разум, остани тук. Ако оцелея, ще се върна.

Тя тръсна глава толкова енергично, че няколко от листата, оплетени в косата ѝ, паднаха.

— Мисля, че вече говорихме за това. При Езерото на лицето.

— Само че този път опасността е твърде голяма. Риа, още от Мрачните хълмове ме предупреждаваш, че има повече от един начин човек да се загуби. Така се чувствам в момента. — Аз бавно издишах. — Не разбираш ли? Единствено вълшебник, истински вълшебник, може да победи някой дракон! Не знам какво точно му е нужно — сила, умения или дух. Каирпре рече, че се искат всичките и че е нужно и повече. Знам само, че каквото и да е то, аз не го притежавам.

Риа свъси лице.

— Не го вярвам. Нито пък майка ти.

— Колкото и да са силни инстинктите ти, този път грешиш. — Погледнах Бъмбълви, сгушен под плаща си. — Да му предложи ли същото като на теб?

Шутът внезапно се обърна към нас.

— Идвам с теб, ако това ще ме питаш — каза той и протегна дългите си ръце. — Ако някой ден имаш особена нужда от остроумието и духовитостта ми, този ден е днес, когато със сигурност ще умреш.

С изражение, мрачно като това на Бъмбълви, аз се обърнах към възвишенията. От една падина между тях се виеше тъмна колона дим, като се усукваше към небето и скриваше част от изгрева. Направих крачка към дима, после още една. И трета. Краят на жезъла ми потропваше по скалата като ехо от затворена врата.

Напредвах по изпепелените земи, рамо до рамо с Риа, а Бъмбълви не изоставаше. Знаехме, че предпазливостта е най-важна, затова се стараехме да стъпваме меко като лисици. Никой не продумваше, а аз бях подпрял жезъла си на рамо, за да не се удрия в скалите. Шутът дори бе стиснал шапката си, за да не звънят камбанките по нея. Колкото повече приближавахме към димящата долчинка, толкова по-силно ставаше зловещото ми предчувствие. Драконът може би очакваше най-мрачния ден на Финкайра, за да се събуди, ала моят най-мрачен ден със сигурност бе дошъл.

През почернените равнини до нас достигна боботене като от най-дебелите струни на чудовищна арфа, равномерно като дишане. Разбрах, че това е хъркането на дракона, което се усилваше с всяка наша стъпка.

Въздухът ставаше горещ, твърде горещ. Малко по малко ние безшумно се приближавахме към димната колона. По-нагоре по склона

канарите бяха не просто изгорени, а и смачкани и стъпкани от огромна тежест, натрошени на чакъл. Бяха изровени нови дерета, всичко живо бе унищожено. Отстранено.

Едва смеехме да дишаме, докато прекосяхме куп овъглени останки. Ненадейно Бъмбълви се подхлъзна и падна, от купчината се изтърколиха няколко скали и с трополене се удариха в чакъла. Това обаче почти не се чуваше заради звъна на камбанките му, които изпълниха ушите ни като гръм.

Изгледах го яростно и изсъсках:

— Свали тая пуста шапка, спънат глупако! Ще събудиш дракона, преди да сме стигнали до него!

Той се намръщи, с нежелание свали шапката и я прибра под плаща си.

Поведох ги към дъното на падината, бършейки челото си, изпотено заради жегата. Дори през обувките стъпалата ми горяха. Маранята трептеше като морско вълнение от хъркането, всичко вонеше на изгоряло. Скалните стени сякаш се затваряха около мен и ме потапяха в мрак.

Внезапно спрях. Покрит наполовина от сенки, пред нас лежеше драконът. Беше още по-голям, отколкото си мислех, голям колкото самите склонове. Зелено-оранжевото му тяло, свито на кълбо и покрито с бронирани люспи, можеше спокойно да изпълни Езерото на лицето. Бе подпрял глава на предния си ляв крак, а от ноздрите му се вдигаше гъст дим. Под носа му имаше ред люспи, толкова черни от дима, че приличаха на мустаци. Вдишаше ли, се откриваха острите му като игли зъби — издишаше ли, се напрягаха мощните мускули на раменете му, а огромните криле на гърба му потрепваха. На сутрешната светлина ноктите му, остри като меча ми, но десет пъти по-дълги, ярко блестяха. Нанизан на един от тях, почти като пръстен, бе заседнал череп, голям колкото този на великан.

Под корема му блещукаха и искряха съкровища — корони и огърлици, мечове и щитове, тръби и флейти — всички от злато и сребро, инкрустирани със скъпоценни камъни. Навсякъде лежах рубини, аметисти, нефрит, смарагди, сапфири и огромни перли. Никога през живота си не си бях представял, че може да съществува такова огромно имане, ала не усещах никакво желание да го претърся —

навсякъде бяха пръснати не само съкровища, а и черепи с всякакви форми и размери, някои лъскавобели, други — изпепелени от огъня.

Промъкнах се по-навътре в падината, а Риа и Бъмбълви ме следваха по петите. Заедно се свихме от страх, стреснати от бавния, зловещ ритъм на дишането на звяра. Очите му не бяха напълно затворени — под клепачите му се виждаха златистожълти процепи. Не можех да се отърся от усещането, че чудовището е колкото заспало, толкова и будно.

В този миг челюстите му се открянаха, от тях изскочи тънка струйка огън и овъгли скалите и няколко черепа. Бъмбълви отскочи назад и изпусна шапката си изпод плаща.

Драконът ненадейно изхърка и размести туловището си. Клепачите му потрепнаха и се поотвориха, а Бъмбълви се задави от страх. Краката му се разтрепериха и когато видя, че шутът ще припадне, Риа го хвана за ръката.

Тогава, с кошмарна мудност, драконът вдигна нокътя с нанизания череп. Сякаш предвкусвайки рядко лакомство, той го доближи до ноздрите си. Клепачите му трепнаха, ала не се отвориха, когато той изплю нов изпепеляващ пламък. Когато приключи с подготовката, драконът измъкна с уста черепа от нокътя си и в падината отекна шумно хрущане. Драконът издиша гъсто валмо дим и продължи да хърка.

И тримата потреперихме. С мрачно, решително изражение аз подадох жезъла си на Риа, сложих дясната си ръка върху дръжката на меч и съвсем бавно го изтеглих от ножницата. Когато се показва, острието иззвънтя съвсем слабо, като далечно звънче. Спящият дракон изръмжа и наостри уши. Междувременно сънят му сякаш се промени. Той яростно изсъска, оголи зъби и замахна с нокти във въздуха.

Вцепених се. Ръката ме заболя от тежкия меч, вдигнат над главата ми, но не посмях да го сваля, за да не издаде още някои звук. След няколко минути драконът се поуспокои и утихна, а ноктите ме се отпуснаха.

Внимателно продължих напред, стъпка по стъпка. Всяка от люспите на дракона бе по-голяма от мен. Потта щипеше очите ми. Ако получа само един шанс, къде да ударя? Люспите покриваха гърдите, краката, гърба, опашката и дори ушите му. Може би ако го намушках в някое от полузатворените му очи, щях да успея.

Промъквах се все по-близо. Въздухът ме давеше и исках да кашлям, но с всички сили се съпротивлявах на импулса. Ръката ми стисна дръжката.

Изведнъж раздвоената му опашка замахна като камшик. Нямах време не само да се отдръпна, но дори да помръдна. Когато тя се разгъна изцяло, единият ѝ край се уви около гърдите ми и ми изкара въздуха, а другият — около ръката с меч.

Бях напълно безпомощен.

Риа изпищя задавено. Драконът се напрегна и ме стегна още по-здраво, но жълтите цепки на очите му не се разшириха. Все още изглеждаше заспал или полузаспал и ако съдех по извивката на устата му, щеше всеки момент да се наслади на един напълно реалистичен сън — как поглъща момче с меч.

С крайчеца на втория ми взор видях как Риа пада на колене. Бъмбълви прилекна трона до нея, увесил нос и, напълно неочаквано, запя. Осъзнах, че това е погребална песен, ниска и скръбна. Колкото и да ме мъчеше хватката на дракона, изтръпнах от думите ѝ.

*Драконът яде с наслада всичко,
но да усеща най-обича
как хапката се гърчи, писка,
преди да стане на закуска.
О, драконе, приятеля ми ти ядеш!
Уви, тъй вкусен е, нали?
Обича кости да хрущи,
да слуша крясъци, стенания
на хората, поели без следа
към мрачните черва.
О, драконе, приятеля ми ти ядеш!
Уви, тъй вкусен е, нали?
Приятелят ми, закопан в уста на звяр,
дори последна дума не продума.
Потъна в зейналата паст, сам зейнал, ала ням.
О, драконе, приятеля ми ти ядеш!
Уви, тъй вкусен е, нали?*

Още преди Бъмбълви да довърши, челюстите на дракона се отвориха. Наблюдавах ужасен, докато пред очите ми изникнаха редове остри зъби, черни от пламъците. Задърпах се с всички сила, но опашката му само затягаше хватката си. Челюстите се отвориха още по-широко.

Ненадейно от дълбините на гърлото му се чу рязък хрип, който можеше да е само едно. Смях. Дълбок, пресеклив смях. С него излетя облак прах и въздухът почерня. Смахът се прехвърли надолу по тялото на огромното влечуго — първо разлюля главата му, после врата, после гигантския му корем и накрая опашката. Не след дълго целият звяр се тресеше и поклащаше върху имането си.

Опашката ме пусна и аз паднах — зашеметен и останал без Дъх, ала жив. Бързо пропълзях през черния облак на дъха му, влачейки меч след себе си. Миг по-късно Риа дотича до мен, за да ми помогне.

Излязохме с препъване от падината, без да спираме да кашляме. Зад нас смехът на дракона утихваше, а след секунди гръмовното му хъркане застърга отново. Хвърлих поглед назад и видях как просветват цепките на очите му сред сенките. Най-после се намирахме достатъчно далеч от бърлогата, проснахме се на парче черна скала, подходящо за сядане, и Риа ме прегърна. Толкова различно беше от прегръдката на дракона!

Аз сторих същото, обърнах се към Бъмбълви и пресипнало заявих:

— Успя, да знаеш. Разсмя го.

Бъмбълви увеси нос.

— Знам. Ужасно е. Ужасно! Унижен съм. Съсипан!

— Как така? — удивих се аз и го разтърсих. — Ти ме спаси!

— Ужасно — повтори нещастният шут. — Просто ужасно. Отново не ми се получи изпълнението! Пеех един от най-тъжните си, изпълнени с гнет и уиние химни, би трябвало да скъса сърцето на всеки, който го чуе. — Той прехапа устна. — А какво стана всъщност? Погъделичках го. Разсмях го! Когато се опитвам да забавлявам, натъждавам, а когато се опитвам да скърбя, съм смешен! О, какъв провал! Аз съм чудовищен провал!

Той въздъхна тежко, помълча и накрая продължи:

— По-лошото е, че си изгубих шапката. Шутовската ми шапка! Вече не само, че не звуча като шут, но и не изглеждам като шут.

С Риа се спогледахме развеселено и без да отлагам, аз свалих едната си обувка, докато Бъмбълви ме наблюдаваше с подозрение.

— Да не си си наранил крака?

— Не. Дадох обещание, което, трябва да спазя.

След това забих зъби в кожения език на обувката, откъснах малко от него и енергично задъвках. Нямаше как обработената кожа да омекне, но пък за сметка на това устата ми се изпълни с вкусовете на пръст, трева и пот. Преглътнах с големи усилия.

Бъмбълви ахна и поизправи гръб, увисналата му гуша се изопна. Не се усмихваше, разбира се, но поне вече не се мръщеше.

Понечих да продължа, но той сложи ръка на гърба ми.

— Чакай, една хапка стига. Обувката може да ти потрябва. — После той издаде странен приглушен звук, който много приличаше на едва сдържан смях. — Наистина го разсмях, нали?

— Наистина го разсмя.

Той доби обичайната си физиономия.

— Само че едва ли бих могъл да го повторя. Извадих късмет този път.

Докато се обувах, поклатих глава и рекох:

— Не беше късмет, можеш да го направиш отново.

Бъмбълви се изправи, изпъчен.

— Тогава щом се върнеш в онази пещ и се опиташ да сразиш звяра, ще дойда с теб.

— Аз също — каза Риа.

Огледах лицата им и върнах меча в ножницата.

— Няма да ви се наложи — отвърнах аз и се приведох напред. — Няма да сразявам дракона.

И двамата ме зяпнаха, а Риа повдигна жезъла ми и попита:

— Нали трябва... Как ще научиш Песента на отстраняването?

Посегнах към елховия прът и бавно го завъртях в ръка.

— Мисля, че вече я научих.

— Какво?

Прокарах пръсти по върха на жезъла и хвърлих поглед към удавената в сенки бърлога.

— Нещо се случи, когато драконът се засмя.

— Да — съгласи се Бъмбълви. — Пусна те и ти избяга.

— Не, друго имам предвид. Чухте ли колко искрен беше смехът му? Почувствах, че... ами, колкото и да е свиреп и кръвожаден, не може да е изцяло зъл. Иначе... не би се смял така.

Бъмбълви ме погледна така, сякаш съм се побъркал.

— Бих се обзаложил, че се е смял така всеки път, когато е изпепелявал някое село.

Кимнах.

— Може би. Но ми се струва, че не е много по-различен от нас. Че има смисъл да живее, дори ние да не го разбираме.

Риа почти се усмихна, а Бъмбълви само се намръщи още повече.

— Не разбирам какво общо има това с Отстраняването.

Вдигнах дясната си ръка, оцапана със сажди, и докоснах клепачите на слепите си очи.

— Виждаш ли това? Безполезни са, белязани завинаги, също като бузите ми. И знаеш ли защо? Защото се опитах да убия друго момче! Не знам дали е оцелял, но се съмнявам. Опитах да го отстраня.

— Все още не разбирам.

— Ето какъв е смисълът. Отстраняването е нужно, но си има цена. Може да е собственото ти тяло или душата ти, но цена винаги има. Защото всяко живо създание е посвоему ценно.

Жезълът ми отново се озари, когато светлината отслабна. На него имаше отпечатък във формата на драконова опашка.

— Шестата Песен е готова! — възкликна Риа. — Сега ти остава само една, Песента на прозрението.

Почуках с показалец върха на жезъла, загледан в драконовата опашка, вдълбана недалеч от звездата в кръга. Обърнах поглед към безжизнения бряг, обгорен като останките в угаснало огнище — оттатък се виждаха тъмносиният канал и далечните възвишения на Варигал.

— Остава само една Песен, но и само няколко дни.

Бъмбълви се прегърби.

— Не повече от три, като гледам луната.

— Трябва да стигнем до Забравения остров и да се върнем.

— Невъзможно — заяви шутът и заклати глава, за да подчертае думите си, но не се сети, че вече няма шапка. — Мерлин, дотук се справи добре, невъзможно добре, но всички видяхме онова място от скалата на дървехората. От незапомнени времена никой не е достигал

до Забравения остров! Каква надежда имаш да стигнеш дотам и да се върнеш — и то за три дни!

Опитах се да си представя пътя дотам — минаваше през вода, планински върхове, гори и през вълшебните бариери, опасващи острова. През цяла Финкайра, изпълнена с незначайни опасности.

Обърнах се към Риа.

— Поне този път мисля, че Бъмбълви с прав. Сега не можем да разчитаме на вятъра или на някой великан.

Риа тропна с крак.

— Няма да се предам, твърде далеч стигнахме! Имаш шест от седемте Песни. Освен това аз знам къде е Отвѣдния кладенец.

— Какво знаеш? — подскочих аз.

— Къде е Кладенецът. Къде пази Балор. — Тя завъртя няколко кѳдрави кичура между палеца и показалеца си. — Гюри ми го показва, изпрати видение право в ума ми, когато ни каза, че Отвѣдния кладенец не е далеч от бърлогата на дракона.

— Защо не ми каза!?

— Тя ме предупреди да не ти казвам! Мислеше, че може да се изкушиш да пропуснеш изцяло Забравения остров.

Отново седнах на скалата, долепих нос до нейния и тихо, но твърдо рекох:

— Точно това ще направим.

— Не може! — възрази тя. — Трябва да откриеш същността на Прозрението, за да имаш шанс срещу Балор. Не помниш ли какво пишеше в Арбаса?

*Но знай! Във кладенеца се не спускай,
преди всяка песен да довършиш.
Бедите са на всяка крачка,
окото на Балор една от тях е само.*

— Ще загинеш, ако се опиташ да се бориш с Балор без Седемте песни.

Стомахът ми се сви, когато си спомних предупреждението на Туата. „Вслушай се внимателно в думите ми. Без всичките седем ще загубиш повече от мисията си. Ще загубиш живота си.“

Прокашлях се.

— Но, Риа, ако не пропуснем седмата Песен, майка ми ще умре! Не разбираш ли? Това е единствената ни надежда. Единственият ни шанс.

Тя присви очи.

— Има и нещо друго, нали? Усещам го.

— Не. Греша.

— Не греша. Боиш се от нещо, нали?

— Пак тези инстинкти! — Викнах аз и свих ръцете си в юмруци.

— Да, страх, ме е. От урока на Прозрението. Той ме плаши повече, отколкото всички други накуп. Не знам защо, Риа.

Тя се облегна назад, клатейки глава.

— Тогава каквото и да те очаква на Забравения остров, то е много важно. Трябва да отидеш там, Мерлин. Заради себе си, както и заради Елът! Има и друга причина.

— Друга ли?

— Гюри ми каза още нещо. Каза, че докато си на Забравения остров, трябва да намериш клонка имел. Трябва да я носиш на раменете си, когато влизаш в Отвъдния свят. Ще ти осигури безопасен път до чертозите на Дагда. Без него задачата ти ще бъде много по-трудна.

— Задачата ми няма как да стане по-трудна от сега! Моля те, Риа, никаква клонка имел не може да оправдае времето, което ще загубим. Трябва да ми помогнеш. Покажи ми пътя към Отвъдния кладенец.

Тя потътри крак върху скалата.

— Ако... ако го направя и някак оцелееш, ще ми обещаеш ли нещо? — Забелязах, че очите ѝ блестят от влага. — Дори да не съм вече тук, за да те карам да го спазиш?

Преглътнах с мъка.

— Разбира се. И защо да не си тук?

— Няма значение. — Тя примигна няколко пъти. — Обещай ми, че ако оцелееш, един ден ще отидеш на Забравения остров и там ще научиш онова, което трябва да научиш.

— Обещавам. И ще те взема със себе си.

Тя рязко се изправи и завъртя глава, оглеждайки голите хълмове.

— Тогава да вървим. Чака ни труден път.

ТРЕТА ЧАСТ

ПОСЛЕДНОТО ПЪТУВАНЕ

Без да продума, Риа ни поведе навътре в пустошта. Някъде тук се намираше входът към Отвъдния свят и страховитият людоед, който го охраняваше. Ала ако Балор наистина живееше тук, той бе сам. Тук нищо не растеше, не се движеше и не дишаше. Ако Мрачните хълмове изглеждаха лишени от живот, тези възвишения бяха враг на живота. Огнените издихания на дракона не бяха оставили ни едно дърво, храст или дори туфа лишей. Само сажди и въглени. Щеше ми се още да носех Цъфтящата арфа и да използвам магията ѝ, за да дам на тази земя поне няколко стръкчета трева.

Не съществуваше пейзаж, по-различен от тучния лес, в който живееше Риа. Ала също както в Друма, тя и тук се движеше уверено и грациозно през купчините изгорени камъни — право на изток, без никакви отклонения. Ако това означаваше да катерим стръмни насипи или да прескачаме дълбоки пукнатини, това и правехме. Час след час.

Колкото и да се възхищавах на издръжливостта ѝ обаче, повече се дивях на други нейни качества. Вярна на всичко, което бе научила още невръстна сред клоните на огромния дъб, тя обичаше живота и всичко живо. Притежаваше тиха мъдрост и ми напомняше на разказите за гръцката богиня Атина. Още повече ми напомняше на собствената ми майка.

Почувствах огромна благодарност, че Риа е позволила на собствения си живот да се преплете с моя толкова плътно, колкото я обгръщаха лозите, с които бе облечена. Гъвкави и здрави на лактите ѝ, с широки зелени листа върху раменете, красиво увити около якичката.

Докато вървахме през тези земи-кости, премяната ѝ повдигаше духа ми, пък макар и само малко. Наситената му зеленина ми даваше надежда, че и най-неприветливите земи може да оживеят някога, че и най-тежкото прегрешение може да бъде простено. Както знаеше и самата Риа, тези лози носеха изненадваща истина: магията на никой вълшебник не може да се сравни с величието на Природата. Как иначе бе възможно и от мъртва почва да порасне фиданка? И беше ли

възможно и аз, като всяко друго живо създание, да участвам в тази магия на непрестанното прераждане?

Тъй като хълмовете бяха успоредни от север на юг, не можехме да ги следваме, без да променим посоката. Затова ги изкачвахме, само за да се спуснем обратно надолу, достигахме до долините в дъното, само за да започнем отново изкачването си. Когато слънцето увисна ниско в небето и сенките ни се опънаха пред нас, коленете и бедрата ми вече трепереха. Дори жезълът почти не ми помагаше. От мърморенето на Бъмбълви, който се опитваше да го заглуши, говорейки в плаща си, бе видно, че и той бе на прага на изтощението.

По-лошото беше, че не успяхме да открием никаква вода. Усещах езика си като парче дърво. Сигурно бях по-жаден от другите заради онази хапка от обувката ми, но не много повече.

Риа обаче така и не забави ход. Макар че не говореше, изглеждаше по-мрачна и решителна от всякога. Може би заради спешността на мисията ни или пък нещо друго, което само тя знаеше. Във всеки случай, собственото ми настроение не беше по-ведро. Гласът на Туата гърмеше в ушите ми и разпалваше страховете ми, както бе разпалвал светлината в камъните край гроба му. Колкото и силен и мъдър да беше, бе загубил живота си от погледа на Балор. И защо? Заради горделивост. Не бях ли същият и аз, смеейки да се изправа срещу людоеда само с шест от Песните?

Да... и не. Горделивостта беше причината за цялата тази бъркотия, но сега рискувах така по-скоро от отчаяние. И от страх. Риа беше права — изпитвах истинско облекчение, че съм пропуснал Забравения остров и Песента на прозрението. Тя ме преследваше като кошмарен сън, по-страшен от онзи, който ме накара да драскам по очите си онази нощ в Покварените земи. Не знаех как ще овладее същността на Прозрението без очи и със слабия си втори взор, а и за да виждам като вълшебник сигурно ми бе нужно и нещо друго, нещо, което със сигурност не притежавах.

А и това бе едва началото на страховете ми. Ами ако не беше вярно пророчеството, че само дете с човешка кръв може да победи Рита Гаур и слугата му Балор? Самият Туата ми го бе подсказал. *„Пророчеството може да е вярно, може и да не е. Ала и да е истина, тя понякога има повече от едно лице.“* Каквото и да означаваше това,

не можех да разчитам на пророчеството. Тъжната истина беше, че не можех да разчитам дори на себе си.

На склона над мен се размести камък, изтрополи надолу и почти уцели единия ми крак. Вдигнах глава тъкмо докато Риа се скриваше от другата страна на една издатина, стърчаща от скалата като нос. Колко странно, помислих си аз. Имахме толкова път още до върха, защо ще изкачва издатината, вместо да я заобиколи?

Отговорът дойде заедно с влажния блясък. Вода! Но откъде? Колкото по-близо бях до мястото, където бях видял Риа, толкова повече влажни петна почва откривах. Между два камъка дори се крепеше живо, зелено парче мъх.

Най-после стигнах до върха и спрях. Там, на не повече от десет крачки, бълбукаше поточе и оформяше вир. Риа вече пиеше. Изтичах до нея и потопих цялото си лице. От първата глътка езикът ми изтръпна почти недоловимо. Със следващата доби осезание и усетих острия хлад на прясната вода. С Риа пихме до насита, после пак. Бъмбълви също почти се хвърли във вира и добави шумните си глътки към нашите.

Накрая, когато не можех повече, аз се обърнах към Риа, която седеше с прибрани под брадичката колене и наблюдаваше четката на залеза, която разстиляше червено и лилаво по западното небе. От косата ѝ се стичаше вода.

Обърсах една вадичка от крайчето на устните си и се преместих по-близо до нея.

— Риа, за Балор ли мислиш?

Тя кимна.

— Видях го в Езерото на лицето — казах аз. — Той... той ме убиваше. Караше ме да погледна в окоето му.

Тя извърна лице към мен. Въпреки розовата светлина в косата ѝ, очите ѝ бяха тъжни.

— И аз видях Балор в Езерото на лицето.

Тя понечи да каже още, но се спря и гърлото ми се стегна.

— Близо ли сме вече?

— Много близо.

— Да продължим ли?

Бъмбълви, който подреждаше няколко скали така, че да може да легне до вира, подскочи.

— Не!

Риа въздъхна.

— От луната не е останало почти нищо, а и трябва да поспим. Ще лагеруваме тук тази вечер.

Опипом стигна до дланта ми и уви показалеца си около моя.

— Мерлин, страх ме е.

— Мен също. — Последвах погледа ѝ до хоризонта. Над назъбените върхове небето бе обагрено в кървавочервено. — Когато бях малък, толкова се страхувах, че не можех да заспя. Тогава майка ми винаги ми разказваше някоя приказка, за да се почувствам по-добре.

Пръстът на Риа стисна моя.

— Наистина ли? Колко прекрасно. Да разкажеш на някого приказка само за да се почувства по-добре. — Тя отново въздъхна. — Така ли правят майките?

— Да — отвърнах тихо. — Или поне майките като нея.

Тя наведе глава още по-ниско.

— Щеше ми се да бях опознала... майка си. И да бях чула някои от разказите ѝ, за да си ги спомня сега.

— Съжалявам, че не си имала това, Риа. — Опитах се да преглътна, но не можах. — Но има нещо почти толкова хубаво, колкото да чуеш приказка от майка си.

— Така ли?

— Да чуеш приказка от приятел.

Тя почти се усмихна.

— Много ще ми хареса.

Погледнах към първата звезда на небосклона, прокашлях се и започнах:

— Някога, много отдавна, живеела мъдра и могъща богиня на име Атина.

30

БАЛОР

Падна нощ, мрачна и студена. Макар че след приказката ми Риа като че ли успя да заспи, аз лежах буден и се въртях. Известно време наблюдавах западното небе и си спомнях за Гюри Златокосата, но най-вече наблюдавах чезнещия лунен сърп. На сутринта щяха да ми остават два дни.

Цяла нощ треперих от хладните повеи на вятъра и от мисълта за онова безжалостно око, което означаваше само едно — смърт. Видението от Езерото на лицето не ми даваше мира. Успеех ли да задремя, ритах неистово и размахвах ръце.

Събудиха ме първите слънчеви лъчи. Нямаше нищо друго — нито гласовете на птици, нито стъпките на животни. Изви се вятър и замята самотно опашка по върховете на ридовете. Мястото между лопатките ми пулсираше болезнено, докато се протягах. Наведох се над вира, върху който се бе образувала тънка коричка лед, и пих за последно.

Зъзнеци, гладни и мрачни, поехме отново на път. Риа вървеше с отмерена крачка, а обувките ѝ от кора чернееха. Поведо ни безмълвно към изгрева, но никой от нас не спря, за да се наслади на богатите му цветове. Потънали в собствените си мисли, вървахме в пълна тишина. На няколко пъти камъните се разместваха под краката ни, запращайки ме няколко крачки назад. Веднъж паднах и порязах коляното си на остра скала.

Късно същата сутрин, докато преваляхме поредния хълм, Риа забави ход. Спря и ме погледна разтревожено, вдигна ръка и посочи следващия рид. На него имаше голям отвор, сякаш челюстите на някой митичен звяр се бяха склусили около него, разкъсвайки скалите.

Прехапах устна, убеден, че Отвъдния кладенец се намира там. Защо могъщият Дагда не бе дошъл от Отвъдния свят, за да поразии Балор? Дагда беше най-великият от всички воини и би могъл да го стори. Може би бе зает да се сражава със самия Рита Гаур. Или пък не искаше простосмъртните да влизат в Отвъдния свят.

Поведох групичката, а Риа ме следваше по петите, толкова близо, че чувах напрегнатото ѝ дишане. Когато слязохме в следващата изпепелена долина, открих, че се вирам сред отломките, търсейки следа от нещо зелено, нещо живо. Само че тук не бълбукаха поточета, а в процепите не растеше мъх. Скалите бяха голи, също като надеждите ми.

Бавно се заизкачвахме към прореза и когато стигнахме до самия му ръб, Риа сграбчи ръкава на туниката ми. Наблюдава ме няколко секунди и накрая ми прошепна за пръв път този ден:

— Окото. Не гледай в окото.

Стиснах дръжката на меча си.

— Ще се постарая.

— Мерлин, ще ми се да имахме... повече време. Да споделим повече дни... Повече тайни.

Сбърчих вежди — не разбирах какво се опитва да ми каже. Но нямаше време тепърва да я разпитвам. Стиснах зъби, подадох ѝ жезъла си и със сигурна стъпка влязох в отвора.

Пристъпвайки между тъмните скали, които се издигаха отвесно от двете ми страни, аз се чувствах така, сякаш съм влязъл в отворената паст на чудовище. Леденостуден вятър ме зашлеви през лицето и изписка в ушите ми. Докато навлизах по-навътре, самият въздух трептеше зловещо, сякаш тресящ се от стъпки, които нито виждах, нито чувах.

Ала нямаше нищо друго. Мястото изглеждаше напълно изоставено. Нямаше Балор. Нямаше Кладенец. Нямаше никакъв признак на живот — или на смърт.

Помислих, че може би съм пропуснал нещо и понечих да се обърна, когато ненадеен порив ме шибна отново. Въздухът пред мен притъмня и пак потрепна. Този път обаче неестествената мараня се раздели като завеса и от нея пристъпи огромен, мускулест воин, поне два пъти по-голям от мен.

Балор! Надвиснал над мен, той изглеждаше непоклатим като скалите наоколо. Дълбокият му, изпълнен с ярост рев проехтя в прореза, а тежките му ботуши тропаха по скалите. Той бавно вдигна лъскавия си меч, а аз зърнах рогата над ушите му и огромното изпъкнало чело над едничкото му око, но незабавно извърнах втория си взор.

„Трябва да гледам другаде. Не към главата, а към меча му. Ще гледам към меча му.“

Едва се бях съсредоточил върху оръжието, когато острието звънна срещу моето собствено. Ръката ми изтръпна от удара, но за моя изненада людоедът също залитна и изсумтя, сякаш моят меч го бе сварил неподготвен. Отново изръмжа и замахна с още по-мощно.

Отскочих встрани, а миг след това острието му се стовари върху камъните. Разлетяха се искри и опърлиха туниката ми. Не стига, че замъгленото полезрение на втория ми зор ми пречеше, но и не можех да гледам право в него от страх да не зърна окото му. Когато людоедът вдигна ръка за нов удар, опитах да го намушкам. Той се завъртя навреме с изключителна ловкост и се спусна право към мен, размахвайки меча си.

Изненадан, аз се отдръпнах и петата ми опря в една скала. Подскочих нескопосано, като отчаяно се опитвах да запазя равновесие, но се строполих на земята. Балор изсумтя и продължи към мен, като вдигна меча си. С огромни усилия не погледнах към лицето му.

В този миг Риа изхвърча от сенките, хвърли се към людоеда и го хвана здраво за крака. Той се опита да се отърси от нея, но тя не го пускаше. Това го разсея достатъчно, за да се извъртя на една страна и да скоча.

Преди обаче да подновя нападението си, Балор изрева, хвана Риа за ръката и се освободи от нея. След това я завъртя и я метна с лице към скалата, тя се блъсна в нея, олюля се и падна на земята.

Сърцето ми сякаш спря. Бъмбълви също се показва и изтича до нея, размахвайки диво ръце. Кипнал от ярост, но все още отклонил поглед, аз се втурнах към людоеда, но Балор с лекота отстъпи встрани. Юмрукът му се стовари върху рамото ми и ме запрати на земята. Мечът изхвърча от ръката ми и издрънча на скалите, а аз запълзях след него.

Тогава в гърдите ми се вряза върха на огромен ботуш. Прелетях няколко метра и тупнах по гръб. Ребрата ми сякаш горяха, а върховете на скалните стени се въртяха пред погледа ми.

Преди дори да се опитам да седна, ръката на Балор ме хвана за гърлото и продължи да стиска, докато можех да надавам само задавени хрипове. После рязко ме вдигна във въздуха. Главата ми се въртеше и аз се люлеех безпомощно в хватката му, макар че още размахвах ръце и

крака. Той обаче просто продължи да ме души, въпреки че блъсках по ръката му, борейки се отчаяно за глътка въздух.

Гигантът бавно ме свали по-ниско, докато лицата ни почти се докоснаха и изръмжа в ухото ми. После, привлечен от заклинание, на което вече бях безсилен да устоя, аз погледнах в окото му. То ме погълна като плаващи пясъци.

С всичката си останала сила се опитах да се боря, да се освободя, но не можех да устоя на окото. То ме придърпваше все по-дълбоко и по-дълбоко, изсмукваше силите ми. Мрак покри взора ми и аз се отпуснах. *Най-добре беше просто да се откажа. Да се предам...* Спрях да се опитвам да се боря, да дишам.

Изведнъж Балор изрева в агония и ме пусна. Паднах на камъните и се закашлях, гълтайки въздух. Отново можех да дишам, главата ми малко по малко се проясни.

Надигнах се на лакът, тъкмо навреме, за да видя как Балор се свлича на земята със силата на отсечено дърво. От гърба му стърчеше меч. Моят меч. А зад него стоеше Риа, с наполовина окървавено лице. Вратът ѝ бе странно изкривен. Собствените ѝ крака поддадоха и тя падна до людоеда.

— Риа! — хрипливо извиках аз и запълзях към нея.

Бъмбълви също се показва, надянал най-мрачното изражение на света. Хвана ръката ми, за да мога да се изправа и аз стигнах с препъване до Риа, слушайки стонове на шута:

— Казах ѝ, че ще се убие, ако помръдне, но не ме послуша...

Приклекнах до нея, повдигнах внимателно главата ѝ и се опитах да изправа врата ѝ. Над едното ѝ ухо силно кървеше дълбока рана и обагреше в червено премяната ѝ и скалите. Поръсих раната с билки от торбата си.

— Риа! Ще ти помогна.

Синьо-сивите ѝ очи се поотвориха.

— Мерлин — прошепна тя. — Този път... не можеш.

— Не! — тръснах глава аз. — Ще се оправиш.

Тя преглътна едвам-едвам.

— Настъпи времето... да умра. Така ще стане. Когато погледнах... в Езерото на лицето... видях как се биеш с Балор... и губиш. Но видях... само един да умира. Не ти... аз.

Опитах се да влея сила в главата и врата ѝ така, както когато излекувах ръката ѝ. Откъснах част от ръкава си и притиснах с него раната ѝ, но знаех, че това е много по-страшно от една счупена ръка. Дори скъсаните лози на премяната ѝ като че ли избледняваха, предавайки се на сенките.

— Не бива да става така, Риа.

— Напротив... трябва. Не ти казах... но знам отдавна... отдавна ми казаха, че ще умра... за да те спася. Че ако остана с теб... ще умра. Не знаех дали е вярно... досега.

— Що за глупости! — Съсредоточих се още повече върху раната, но кръвта продължаваше да се лее, да попива в плата и да тече през пръстите ми.

— Кой глупак ти е казал подобно нещо?

— Не глупак. Ар... баса. Затова никога... не беше добре дошъл в нея.

Трепнах.

— Не може да умреш сега! Не и заради някакво глупаво предсказание! — Приведох се по-близо до нея. — Слушай ме, Риа. Тези предсказания и пет пари не струват! Нищичко не струват, чуваш ли?! Нали предсказваха, че само дете с човешка кръв може да убие Балор? Видя какво стана. Балор убиваше мен! Нямах шанс — аз, детето с човешка кръв! Ти го уби, не аз.

— Защото... и аз... имам човешка кръв.

— Какво? Ти си от Финкайра! Ти си...

— Мерлин. — Клепачите на Риа запърхаха, а край скалите отново запищя вятър. — Аз съм... твоя сестра.

Сякаш ботушът на Балор ме бе изритал отново.

— Моя какво?

— Сестра. — Пое измъчен дъх — Елън е и... моя майка. Затова дойдох с теб.

Ударих скалата с юмрук.

— Това не може да е вярно!

— Вярно е — рече Бъмбълви и приклепна до мен. — Когато Сапфиорооката Елън те родила на онзи разнебитен кораб на бреговете ни, родила и момиче, няколко минути след това. Кръстила момчето Емрис, а момичето — Рианон. Бардовете на Финкайра знаят тази история. — Той въздъхна и вятърът подхвана стона му. — Знаят и как

дъщерята се загубила още съвсем малка. Родителите ѝ пътували през леса Друма, когато ги нападнали воините-таласъми на Рита Гаур. Последвала яростна битка, таласъмите били прогонени, но в суматохата момичето се изгубило. Стотици я търсили седмици наред, но накрая дори самата Елън се отказала. Съкрушена, тя можела само да се моли на Дагда някой ден някой да намери детето.

Риа едва доловимо кимна.

— Така и стана. Намери ме... Куен. Тя ме заведе... при Арбаса.

— Моя сестра! — Слепите ми очи преливаха от сълзи. — Ти си моя сестра.

— Да... Мерлин.

Дори скалите да ме бяха погребали под тежестта си в този миг, не бих могъл да почувствам по-силна болка. Бях открил сестра си. И както толкова път преди, щях да загубя нещо точно след като го бях открил.

Спомних си, че Туата бе казал как пророчеството за човешкото дете може да има неочаквано значение. *„Пророчеството може да е вярно, може и да не е. Ала и да е истина, тя понякога има повече от едно лице.“* Как можех да предположа, че това ще е лицето на Риа?

— Защо — попитах аз, целият разтреперан, — не ми каза по-рано?

— Не исках... да променяш намеренията си... за да ме закриляш. Важно е... какво ще направиш с живота си.

— Твоят е също толкова важен!

Хвърлих настрана окървавения парцал и откъснах още едно парче от туниката си. Спомних си една нощ, отдавна, в стаята с книгите на Каирпре. Затова се бе поколебал да ми разкаже как съм се родил! Още тогава подозирах, че е на път да ми каже още нещо — че в същата нощ се е родила и моята сестра.

Крепях главата на Риа в скута си и усещах върху ръката си топлия ѝ дъх. Клепачите ѝ почти се бяха затворили. Сенките върху премяната ѝ чернееха все повече. По бузата ми се търкулна сълза и рекох:

— Само да можех да го видя.

Клепачите ѝ трепнаха.

— Да видиш? С... очите си?

— Не, не. — От къдриците ѝ капеше кръв. — Не с очите си. Това е нещо, което сърцето ми знаеше от първия миг. Че си много повече от някого, с когото съм се срещнал в Друма. Сърцето ми знаеше.

Устните ѝ помръднаха леко, сякаш разтегляйки се в немощна усмивка.

— Дори когато... те увесих... на онова дърво?

— Още тогава! Риа, сърцето ми го знаеше, но главата ми не разбираше. Трябваше повече да се вслушвам в сърцето си, казвам ти! *Сърцето прозира неща, невидими за окото.*

От скалите, където Риа бе оставила жезъла ми, изригна син пламък. Без дори да гледам, знаех, че новият знак е във формата на око. Някак бях открил същността на Прозрението, а полученото бледнееше в сравнение с изгубеното.

В същия миг затрептя въздухът край протегнатата ръка на сразения людоед. Невидимата завеса отново се отвори и разкри нисък кръг от бели камъни. Кладенец, който водеше надолу.

Виждах го! И разбрах за пръв път, че пътят към Отвъдното — и към Рая, и към Ада — е надолу. Надолу, към най-дълбоките места, а не към вселена, безкрайно отдалечена от мен.

Хапещият вятър отново премина покрай нас. Риа говореше тъй тихо, че почти не я чувах.

— Ти ще станеш... вълшебник, Мерлин. Добър... вълшебник.

Вдигнах главата ѝ до гърдите си.

— Не умирай, Риа. Не умирай!

Тя потрепери и очите ѝ се затвориха завинаги. Прегърнах я с всичка сила и тихо зарихах.

След това ми се стори, че самата зора изгрява в ръцете ми и долових присъствието на нещо, което досега не бях забелязал. Нещо в тялото на Риа, ала и отделно от него. Минаваше през пръстите ми като повей светлина. Това бе духът ѝ. Напускаше тялото по пътя към отвъдното. Мигновено ми хрумна идея.

Повиках го. *„Моля те, Риа. Не ме напускай. Още не.“* Придърпах главата ѝ до сърцето си. *„Ела при мен. Остани с мен. Само за малко.“*

Хвърлих поглед към кръга от бели камъни — пътят към Дагда. Дори да беше късно да спаси Елън, може би — само може би — имаше

време да спаси Риа. Ако ли не, поне щяхме да останем още малко заедно.

„Ела с мен. Моля те.“

Вдишах дълбоко — не само въздух, а много повече. През тялото ми премина тръпка. Беше силна. Беше жизнена. Беше Риа.

Обърнах се към Бъмбълви, по чиито увиснали бузи се виждаха следи от сълзи.

— Помогни ми, моля те.

— Тя е мъртва — заяви той скръбно.

— Мъртва. — Усещах нейната жизнена сила у себе си. — Мъртва е, но не е изчезнала, добри ми шуте.

Бъмбълви ми помогна да се изправя. В ръцете си държах безжизненото тяло на Риа, с увиснала надолу глава.

— Донеси ми меча. И жезъла.

Шутът издърпа острието от Балор, клатейки глава. Избърса го в ботушите си, а после взе и жезъла ми от скалите. Върна се при мен, прибра меча ми в ножницата, а жезъла препаса на окървавения ми колан. После ме изгледа навъсено.

— Къде отиваш с нея?

— В Отвъдния свят.

Той повдигна вежди.

— Тогава ще те чакам тук. Въпреки че никога няма да се върнеш.

Поех към кръга от бели камъни, спрях и отново се обърнах към него.

— Бъмбълви, в случай че не се върна, искам да знаеш нещо.

Шутът се намръщи така, както само той умееше.

— Какво?

— Ти си ужасен шут, но верен приятел.

С тези думи се обърнах към Кладенеца и закрачих напред, с ръце, натежали като сърцето ми.

31

СРЕД МЪГЛАТА

Топъл вятър повя в лицето ми, когато надърнах в Отвѣдния кладенец. От центъра на отвора се виеше спираловидно стълбище от същия полиран бял камък като входа. Не се виждаше докъде стигат стъпалата, но ми се струваше, че са много.

Понесъл отпуснатото тяло на Риа, аз внимателно стъпих на първото стъпало. Поех дълбоко от въздуха на Финкайра, може би за последен път и тръгнах надолу, като внимавах да не се препъна. Колкото и да ме боляха ребрата, гърлото и раменете от битката с Балор, още повече ме болеше, че нося тялото на приятел. На собствената ми сестра.

Когато бях преминал по повече от сто стъпала, две неща ме изненадаха. Първо, Кладенецът не ставаше по-мрачен. За разлика от обикновен кладенец или някой тунел, светлината не отслабваше, докато се спусках. Всъщност като че ли постепенно се усилваше. Скоро белите камъни светеха почти като перли.

Второ, спираловидният път нямаше нужда от стени. Само мъгли се виеха и сучеха край стълбището. Колкото по-дълбоко слизах, толкова по-сложни и заплетени ставаха струйките мъгла. Понякога се завъртаха около краката ми или около главата на Риа, друг път се съгъстваха в странни, непознати за мен форми.

Тези мъгли ми приличаха на онези по бреговете на Финкайра. Не толкова граница или бариера, колкото жива материя със собствен ритъм и устройство. Елѳн често ми бе говорила за местата помежду, като Олимп, и Видфа и Финкайра. Места, които не са изцяло нашият свят, но не са и изцяло в Отвѣдния. Както мъглата не бе изцяло въздух или изцяло вода, а и двете.

Спомних си деня, в който на пода на колибата ни в Гуинед майка ми за пръв път ми бе описала Финкайра. „Земя на много чудеса, възпята от трубадури на много езици. Казват, че е отчасти в нашия свят и отчасти — в света на духовете. Нито част от Земята, нито от Небесата, а мост, който ги свързва.“

Зачудих се що за свят е Отвъдният. Ако Финкайра наистина бе мост, накъде водеше този мост? В Отвъдния свят живееха духове, за това бях сигурен. Духове, могъщи като Дагда и Рита Гаур. Какви ли бяха по-простичките духове, като моят приятел Беля? И те ли живееха рамо до рамо с великите, или другаде?

Спиралата се усукваше безкрайно около себе си и ме водеше все по-надолу. Хрумна ми, че в този свят може да няма разлика между деня и нощта. Без изгреви, залези и пътя на луната в небето щеше да ми е трудно да се ориентирам във времето. Може би дори нямаше време, или поне онова, което аз бих нарекъл време. Смътно си спомнях как Елън ми говореше за два вида време: историческото, което се движи като стрела, и в което смъртните създания живеят, и съкровеното, което се движи в кръг. Възможно ли бе Отвъдният свят да е място, изцяло в съкровеното време? Дали това означаваше, че времето се движи около себе си, както това стълбище?

Спрях и потупах с обувка едно от стъпалата. Ако бях прав за времето в този свят, като нищо можех да се върна — ако въобще се върнех — твърде късно, за да спася Елън! Можех да прахосам двата си останали дни и цели месеци, без да го осъзная. Изпънах гръб и повдигнах Риа по-високо. Тежестта ѝ, като тази на мисията ми, сякаш беше по-голяма от всякога.

Можех само да опитам да открия Дагда колкото е възможно по-бързо, без да позволявам нещо да ме забави или да ме отклони от пътя ми.

С течение на времето нещо в мъглите започна да се променя. Вместо да се носят близо до стълбите както преди, те се отдръпваха и оформяха малки кухни, вечно променящи границите си. Не след дълго те се разширяваха и добиваха размерите на помещения, а след това — на открити пространства. Мъгливите пейзажи ставаха все по-големи и разнообразни и постоянно меняха формата си.

Пейзаж от мъгли.

Мъглата се диплеше край мен в безплътни къдри, напомнящи хълмове, равнини и остри върхове. От време на време се натъквах на подобни на облаци каньони, по-дълги и дълбоки, отколкото можех да предположа. От време на време зървах планини да се издигат в далечината. Движеха се — надолу, нагоре или и в двете посоки. Открих долини и склонове, отсечени като с нож отвесни възвишения и

пещери. И навсякъде наред тях, макар да не можех да съм сигурен, се движеха форми или полуформи — лазеха, ходеха или се носеха. До една от мъгла, вечно променлива, вечно еднаква.

След време разбрах, че самите стълби са се променили. Вече не бяха твърди като камък и по тях се носеха вълнички, а очертанията им се размиваха подобно на всичко останало. Макар че все още предлагаха добра опора за краката ми, те бяха направени от същата странна материя като пейзажа наоколо.

У мен се надигна безпокойство. Това въобще не беше мъгла. Не беше дори някаква материя, въздух или вода. Беше нещо... друго, изтъкано от светлина, от идеи, от чувства. Тези мъгли показваха повече, отколкото скриваха. Много животи щяха да са нужни, за да осмисли човек дори малко от същината им.

Ето какъв бил Отвъдният свят! Менящи се, странстващи светове, наслоени един върз друг, един през друг. Можех до безкрай да слизам по стълбите, да пътувам вечно през мъглите. Безвременни. Безгранични. Безкрайни.

След това от неясния пейзаж изникна силует.

32

ЗЛАТНА КЛОНКА

Дребничък и сив, силуетът изплува на върха на току-що появил се хълм и пред очите ми разпери криле от мъгла. Литна към мен, носен от неосезаеми течения, след което бързо смени посоката и се издигна толкова високо, че почти го изгубих от поглед. После рязко спря и се спусна право надолу в поредица от лупинги, сякаш без никаква друга цел, освен насладата от полета.

Беля!

Ястребът отново летеше, а сърцето ми преливаше от радост. Макар че още държах Риа на ръце, усещах на хълбока си кожената торба. Вътре, сред билките на майка ми, се намираше едно от кафявите перца от крилете на моя приятел. След битката с Рита Гаур от него не беше останало нищо друго... освен духа му.

Показвайки се от разрастващите се форми на мъглите, той пое към мен. Чух писъка му, пълен с кураж и жизненост, точно такъв, какъвто го помнех. Преди да дойде при мен, той се завъртя във въздуха за последен път. Повя топъл въздух и ноктите му се забиха в рамото ми, Беля прибра криле на гърба си и закри наляво-надясно. Макар перата му да бяха сменили цвета си от кафяв на сребристосив със следи от бяло, очите му още бяха поръбени с жълто. Той наклони глава към мен и доволно изсвири.

— Да, Беля! И аз се радвам да те видя! — След това сърцето ми отново натежа, докато намествах отпуснатото окървавено тяло в ръцете си. — Ех, да можеше и Риа да те види...

Ястребът кацна на коляното й, разгледа я за миг и нададе нисък, печален зов. Тръсна глава и се върна на рамото ми.

— Нося духа й със себе си, Беля. Надявам се, че не е късно Дагда да я спаси. — Преглътнах с мъка. — А също и майка ми.

Ненадейно Беля силно изписка. Ноктите му ме стиснаха за рамото, а мъглите край мен се раздвижиха неспокойно.

— Аааа — чу се отнякъде бавен, почти мързелив глас. — Колко хубаво, колко прекрасно, че си дошъл.

Беля изсвири напрегнато.

— Кой си ти? — обадих се аз. — Покажи се.

— Точно това мисля да сторя, млади човече. След малко. — Мъглите пред мен се раздвижиха като супа, леко разбъркана с лъжица. — Имам и подарък за теб, ужасно ценен подарък. Аааа, да.

Нещо в тона на гласа ме успокояваше, но нейде дълбоко в мен се надигаше предпазливост. По-добре беше да сбъркам, но да се вслушам в нея.

Отново наместих Риа в ръцете си.

— Нямам време за учтивости. Ако ще ми даваш нещо, покажи се.

— Аааа, млади човече. Толкова си нетърпелив, толкова ужасно нетърпелив. — Мъглите закипяха. — Но няма защо да се тревожиш. Ще се вслушам в молбата ти, след малко. Виж, искам да бъда твой приятел.

При тези думи Беля изписка остро, махна силно с криле и отлетя от рамото ми. Отново изсвири, описа кръг на мен и се скри в един облак от мъгла.

— Няма защо да се страхуваш от мен — промълви гласът. — Нищо, че приятелят ти ястребът се страхува.

— Беля не се бои от нищо.

— Аааа, тогава сигурно греша. Защо мислиш, че отлетя?

Взрях се в мъглите, опитвайки се да различа нещо.

— Не зная. Сигурно има добра причина. — Обърнах се към мястото, откъдето ми се струваше, че се носи гласът. — Ако искаш да ми бъдеш приятел, покажи ми се. Бързо, имам още много път.

Мъглата бавно заклокочи.

— Аааа, значи имаш важна среща, така ли?

— Много важна.

— Е, значи трябва да отидеш. Аааа, да. — Гласът звучеше съвсем лениво, сякаш собственикът му заспиваше. — Нямам съмнение, че знаеш как да стигнеш до целта си.

Вместо да отвърна, зареях поглед нагоре, опитвайки се да зърна Беля. Къде ли беше? Едва се бяхме събрали отново! Освен това се надявах, че той може да ме отведе при Дагда.

— Защото ако не знаеш — продължи успокояващият глас, — дарът ми може да ти бъде полезен. Ужасно полезен. Аааа, предлагам ти

услугите си като водач.

Предпазливостта ми отново се надигна. Ала... може би това създание, когато най-сетне се покажеше, наистина можеше да ми покаже пътя през облаците. Щях да спестя безценно време.

Размърдах се на безплътното стъпало.

— Преди да приема предложението ти, трябва разбера кой си ти.

— След малко, млади човече. След малко. — Чух прозявка, а думите след нея бяха леки като мъглите, докосващи бузите ми. — Младите вечно бързат, вечно много бързат.

Въпреки съмненията ми, нещо в гласа ме караше да се отпускам все повече и повече. Беше ми почти... уютно. Или може би просто бях уморен. Гърбът ме болеше. Щеше ми се да оставя Риа някъде, само за миг.

— Ааа, тежък товар носиш, млади човече. — Разнесе се още една мъчително бавна прозявка. — Ще ми позволиш ли да те облекча малко?

Напук на себе си и аз се прозях.

— Добре съм си, благодаря. Но ако искаш да ме отведеш при Дагда, ще те последвам. — Сепнах се. — Първо обаче ми се покажи.

— Към Дагда, значи? Аааа, великият, чутовен Дагда. Воин на воините. Живее много, много далеч. Ала все пак ще се радвам да ви заведа при него.

Изправих схванатия си гръб.

— Може ли вече да тръгваме? Времето ми свършва.

— Аааа, след малко. — Пред лицето ми като ръце се люшнаха ивици мъгла. — Жалко обаче, че не можеш да си починеш малко. Сякаш ти е нужно.

Приклекнах и подпрях Риа на бедрата си.

— Щеше ми се да можех, но трябва да вървя.

— Както кажеш. Ааааа, да. — Гласът се прозя за пореден път, този път още по-дълго и още по-сънено. — Тръгваме веднага. След малко.

Тръснах странно замъглената си глава.

— Добре. Сега... първо щеше да правиш нещо. Какво беше?... А, да. Да се покажеш. Преди да те последвам.

— О, разбира се, млади човече. Почти съм готов. Ще ми е драго, ужасно ще ми е драго да ти помогна.

Предпазливостта пак се обади, но я пренебрегнах. Преместих ръката си, с която придържах краката на Риа, и я отпуснах на едното стъпало. Запитах се защо пък да не поседна, само за малко. Малко почивка щеше само да ми помогне.

— Точно така, млади човече — измърка гласът най-успокояващо. — Просто си позволи да се отпуснеш.

Да се отпусна, сънено си помислих аз. Да си позволя да се отпусна.

— Аааа, да. — Гласът въздъхна. — Ти си мъдър млад човек. Толкова по-мъдър от баща си.

Кимнах, полузашеметен. *Баща ми. По-мъдър от...*

В мен се надигна неудържим порив да внимавам, да се пазя. Откъде познаваше баща ми? Той не беше в Отвъдния свят. Мъглата край мен сякаш се бе просмукала в главата ми. Закъде бързах, всъщност? Малко сън щеше да ми помогне да си спомня. Клекнах на стълбите и оброних глава. И отново, толкова слабо, че едва го съзнавах, неспокойствието ме побутна. „*Събуди се, Мерлин! Той не ти е приятел. Събуди се!*“ Опитах да го пренебрегна, ала не можех. „*Вярвай на инстинктите си, Мерлин.*“

Размърдах се и повдигнах глава. Имаше нещо познато в това чувство, в този глас. Сякаш го бях чувал другаде.

„*Вярвай на инстинктите си, Мерлин. Вярвай на боровинките.*“

Рязко се събудих. Гласът на Риа! Мъдростта на Риа! Духът ѝ усещаше онова, което аз не можех. Отърсих се от пелената в ума си, отново подхванах тялото ѝ, изсумтах и бавно се изправих.

— Аааа, млади човече. — В гласа се бе прокраднала загриженост. — Помислих, че може да си починаш за малко.

Стиснал здраво Риа в ръце, аз си поех дълбоко дъх. Листата от дрехите ѝ изсъхваха, но още бяха меки.

— Няма да си почивам. Няма да ти позволя да ме омагьосаш. Зная кой си!

— Аааа, знаеш ли?

— Да, знам, Рита Гаур!

Мъглата закипя като във врящ котел, бясно се въртеше и набъбваше. От парите пристъпи мъж, висок и широкоплещест като Балор. Носеше дълга бяла туника и тънка огърлица от кървавочервени камъни. Косата му, черна като моята, бе старателно сресана. Дори

веждите му изглеждаха добре поддържани. Ала онова, което прикова вниманието ми, бяха очите му. Изглеждаха празни, като две бездни. Колкото и да треперех, спомняйки си окото на Балор, тези очи ме ужасяваха повече.

Рита Гаур вдигна ръка и облиза върховете на пръстите си.

— Можех да приема всякакви други форми. — Острият му агресивен глас бе пълната противоположност на тона му отпреди малко. — Дивият глиган ми е сред любимите, с белега на предния крак. Всички си имаме белези, както знаеш.

Той докосна с влажните си пръсти едната си вежда.

— Но ти вече си виждал глигана, нали? На брега на онази купчина скали, която наричате Гуинед. И после в онзи сън.

— Как... — Изпотих се, когато си спомних съня, усещането за бивните, пронизващи очите ми. — Как разбра за това?

— О, стига. Уж си вълшебник, пък не знаеш за Скока. — Той отново облиза пръстите си, а устните му се изкривиха в усмивка. — Да изпращам сънища на хората е едно от малкото забавления, които ме отвличат от тежката ми работа. — Усмивката му стана по-широка. — Макар че още повече ми харесва друго нещо. Да изпращам сянката на смъртта.

Напрегнах се и стиснах по-здраво безжизненото тяло на Риа.

— Какво ти даде правото да поразииш майка ми?

Празните очи на Рита Гаур се втренчиха в мен.

— А какво ти даде правото да я водиш във Финкайра?

— Не исках да...

— Мъничко горделивост, струва ми се. — Той прокара ръка по темето си, за да пригладии косите си. — Това беше фаталният порок на баща ти, както и на дядо ти. Нима очакваше да си по-различен?

Аз изправих гръб.

— По-различен съм.

— Ето, пак горделивост! Мислех, че вече си се научил. — Той пристъпи към мен, а бялата му туника леко се развя. — Горделивостта ще бъде твоята гибел, няма съмнение в това. Тя вече донесе гибелта на майка ти.

Олюлях се.

— Затова толкова ме задържа!

— Разбира се. — Той отново облиза пръстите си, един по един. — И сега, когато знаеш, че не си успял да предотвратиш смъртта ѝ, която ти самият причини, ще сложа край на мъките ти. Ще те убия тук и сега.

Отстъпих назад, като се опитвах да не се препъна, а Рита Гаур се засмя, докато оформяше другата си вежда.

— Героят ти Дагда не е тук да те спаси, както на Гуинед. Нито пък онази глупава птица, чието безразсъдство ми попречи да те довърша в Крепостта под покрота. Този път ми падна в ръцете.

Той отново пристъпи към мен през мъглите, а огромните му длани се свиваха и разпускаха, сякаш се готвеше да смачка черепа ми.

— Само за да осъзнаеш докъде те доведоха горделивостта и глупостта ти, нека ти обясня нещо. Ако не се опитваше да се измъкнеш от уроците си, щеше да разбереш, че ако беше сложил наметка от имел, онази проклета златна клонка, щеше моментално да се пренесеш в чертозите на Дагда. Нямаше да мога да те издебна тук.

Пребледнях, спомняйки си молбите на Риа да занесе клонката с нас в Отвъдния свят. Толкова лекомислено ги бях отхвърлил!

Рита Гаур отново се подсмихна. От главата му изникнаха мъгливи ръце и посегнаха към мен.

— Толкова обичам арогантността! Тя е една от най-чаровните особености на хората. Стигат ти толкова уроци! Сега ще умреш.

В този миг от облаците профуча крилата фигура. Беля се спусна право към мен с яростен писък, който отекна сред мъглите. В ноктите си носеше дълга златна клонка. Имел! Рита Гаур изрева от ярост и връхлетя върху мен.

Миг преди да ме докопа, златната клонка падна на раменете ми и ме покри като наметало. Почти усетих ръцете на Рита Гаур около гърлото си, но ненадейно се превърнах в пара, разтворих се в мъглите. Последното, което почувствах с физическото си тяло, бе чифт ноктести крака, вливащи се в рамото ми, а последното, което чух, бе изпълнението с гняв вик на Рита Гаур:

— Отново ми избяга, недорасъл фокуснико! Следващият път няма да ти излезе късметът!

33

ЧУДЕСА

Кожата, костите и мускулите ми се разтвориха. Вместо тях тялото ми се състоеше от въздух, вода и светлина... и нещо друго. Сега принадлежах на мъглите. Протегнах безкрайните си ръце от пара. Докато златната клонка ме дърпаше по скритите пътеки към дома на Дагда, аз се люшках и въртях, разтапах се във въздуха и минавах през него, летейки през спираловидни тунели и криволичещи коридори от мъгла. Не можех да ги видя, но усещах Риа и Беля до себе си.

Зърнах безброй различни създания и гледки, сякаш всяка частичка от мъглите бе населена от хиляди същества. Светове в световите, слоеве в слоевете, животи в животите! Отвъдният свят, в цялата си необятност, ме зовеше.

Аз обаче нямах време да го проучвам. Животът и на Елън, и на Риа висеше на косъм. Заради огромната си глупост може би бях загубил възможността да помогна и на двете. Въпреки това, когато жезълът ми изчезна в Слантос, самата Риа ми каза, че докато има надежда, има и шанс. Бе ми останала надежда, макар и не много по-осезаема от облаците край мен.

Мислите ми, подобно на мъглите, се изтърколиха към Дагда. Прониза ме дълбок страх, когато осъзнах, че след миг ще се срещна с най-могъщия от всички духове. Очаквах да ме осъди строго за многобройните ми грешки. Дали заради тях щеше да ми откаже да помогне? Може би, ако спасях живота на майка си, щях да наруша някакъв деликатен космичен баланс, с който само той беше наясно. Може би просто нямаше да има време да ми обърне внимание. Може би изобщо нямаше да е там, а някъде далеч в този мъглив свят. Или в някой друг, за да се бори със злия Рита Гаур.

Запитах се как ли би изглеждал един толкова могъщ дух. Подобно на Рита Гаур, сигурно и той би могъл да приеме всяка форма. В деня, когато морето ме изхвърли на брега, се бе преобразил в елен — огромен и могъщ, с високи разклонени рога. Най-много обаче ме бяха

поразили очите му. Кафяви и немигащи, дълбоки и тайнствени като океана.

Каквото и да беше решил, физическата му форма сигурно щеше да е силна и внушителна като него. Елен в човешка форма. Как го бе нарекъл Рита Гаур? *Великият и чутовен Дагда. Воин на воините.*

Като облак, който навлиза в долчинка насред хълмовете, движението ми малко по малко се забави, докато накрая спря напълно. След това мъглите пред мен постепенно се разсеяха, отдръпвайки се като воал. Постепенно различих контурите на надвиснал над мен мрачен силует, който сякаш плуваше пред мен.

Когато мъглите се разнесоха, веднага разбрах какво е. Огромно, обсипано с роса дърво, високо и могъщо като Арбаса, ала с една ключова разлика. То беше наопаки. Огромните му клони се пресягаха нагоре и чезнеха в мъглите и се извиваха величествено около облаците, сякаш обгръщайки целия свят над себе си. От корените висяха неизброими клонки златен имел и красиво се полюшваха, а под тях през огромна шир от мъгли се простираха здрави клони. Цялото дърво бе обсипано с хиляди капчици роса и блещукаше като повърхността на поток.

Гледката така ме плени, че ми трябваше миг да осъзная, че и аз вече съм съвсем реален. Отново бях получил тялото си! Риа лежеше отпусната в ръцете ми, а Беля леко цвърчеше в ухото ми. На раменете ми се крепеше клонка от имел, мечът висеше на кръста ми, а жезълът — на колана ми.

Взрях се в очите на Беля.

— Благодаря ти, приятелю. Ти отново ме спаси.

Ястребът нададе висок, почти смутен зов и помахаше с криле.

— Добре дошъл в Дървото-душа.

Завъртях се към източника на слабия, нестабилен гласен. Той принадлежеше на крехък старец, чиято дясна ръка висеше безполезна до тялото му. Макар че стоеше на платформа от по-плътна мъгла, закрепена върху клоните, той бе толкова дребничък, че не го бях забелязал. Сребърната му коса блещукаше като покритата с роса кора на дървото.

— Благодаря ви. Много ви благодаря. — Говорех сковано, защото не исках отново да ме заблудят, но няхах нито време, нито избор и трябваше да бъда пряк. — Търся Дагда.

Ноктите на Беля ме стиснаха и той изкряска укорително.

Старецът се усмихна леко, отпусна сакатата ръка в скута си и ме изгледа внимателно. Ненадейно забелязах очите му — дълбоки и кафяви, пълни със съчувствие, мъдрост и тъга. И преди ги бях виждал. Това бяха очите на огромния елен.

— Дагда. — Прехапах устни, докато се взирах в старчето. — Толкова съжалявам, че не те познах.

Усмивката на стареца се стопи.

— Позна ме точно когато трябва, а след време може и да научиш какъв е истинският извор на силата ми. Или може би вече знаеш?

Поколебах се.

— Боя се, че не зная нищо за истинския извор на силата ти. Вярвам обаче, че го използваш, за да помогнеш на живите да поемат по предназначения им път, какъвто и да е той. Затова ми помогна тогава, на брега.

— Много добре, Мерлин, много добре. — Кафявите му очи блеснаха от задоволство... и леко раздразнение. — Въпреки че все пак да се опита да избегнеш една от Песните.

Размърдах се смутено, а той продължи да ме изучава. Погледът му сякаш достигаше до най-дълбоките кътчета на душата ми.

— Тежко бреме носиш... не само приятелката ти. Ето, остави я до мен.

— Можеш ли... можеш ли да ѝ помогнеш?

— Ще видим. — Осеяното му с бръчки чело се надипли още повече. — Кажи ми за Песните, Мерлин. Къде се намира душата на всяка от тях?

— А майка ми? Ако ѝ е останало време, то не е никак много.

— Тя също трябва да почака.

Прегърбен, аз оставих на странната земя тялото на сестра си. Късчета мъгла се понесоха над раменете и гърдите ѝ и я покриха като одеяло. Той я погледна с дълбока скръб и върна поглед върху мен.

— Първо ми покажи жезъла си.

Беля хлъцна от възхищение, когато извадих жезъла от колана си. Подадох го на Дагда с върха напред и бавно го завъртях. Всички отпечатъци, сумрачно сини, ярко блестяха. Пеперудата, символ на преобразяването. Двойката ястреби, свързани в полета си. Пукнатият камък, който ми напомняше за глупостта ми, когато се опитах да

затворя светолета. Мечът, чието име знаех добре. Звездата, която ми припомни за смеха на Гюри Златокосата. Драконовата опашка, която някак извика спомена за вкуса на мръсна кожа. И накрая окото, тъй различно от това на Балор, ала също толкова ужасяващо.

Дагда кимна.

— Виждам, че сега носиш меч.

Потупах сребърната дръжка. Дагда продължи:

— Пази го добре, защото ориста на това острие ще ти помага, докато не настане времето да го поставиш в ножница от камък. След това ще премине у момче, не по-голямо от теб. Момче, родено, за да бъде крал, чието кралство ще пребъде в сърцата на хората дълго след като изчезне от лицето на земята.

— Ще го пазя добре.

— Кажи ми, синко, какви са мелодиите на Седемте песни? Започни с първата, Преобразяването.

Прокашлях се.

— Научих я от една пеперуда — и от един предател, от дървечовек, който изкупи вината си. Разбрах, че всички ние, всички живи същества, можем да се променим.

Старецът замислено помълча.

— Не е случайно, че това е била първата ти Песен, Мерлин. Мисля, че отдавна чуваш части от нея.

— Да. — Аз вдигнах глава към росните клони. — Сега разбирам защо гръцката дума за душа и пеперуда е една и съща.

— Добре. Сега ми кажи за Обвързването.

Погледнах към лицето на Риа, бледо и безизразно.

— Най-силните връзки са тези на сърцето. Научих това от два ястреба, които летяха заедно.

Беля подскочи гордо на рамото ми и подреди перата си с клюн.

— И от една видра-измамник, може би?

Въздъгнах.

— Да.

Край лявата ръка на Дагда премина ивица мъгла. Той раздвижи ловко пръсти и я сплете в сложен възел, а после кимна умислено и я остави да се зарее надалеч.

— След това си се озовал в подземното царство на старата ми приятелка Урналда. По-мъдра е, отколкото изглежда, уверявам те! Със

сигурност се е зарадвала на възможността да те обучава.

Поклатих глава.

— Не съм сигурен в това, учех много бавно. Но накрая с помощта на светолета най-сетне открих душата на тази Песен.

— Която е?

Посочих образа на спукания камък.

— Най-добрият начин да защитиш нещо е като го пуснеш.

Дагда се облегна назад и вдигна глава към корените на Дървото-душа. Повдигна вежда и от ствола се отдели мъглица.

— Следващият урок, струва ми се, те е изненадал.

— Именуването. Костваше ми известно време и един счупен нож за хляб, но научих, че истинското име носи истинска сила. — Спрях и се замислих. — Мерлин ли е истинското ми име?

Старецът поклати отрицателно посребрената си глава.

— Ти навярно го знаеш.

— Знам го.

— Ще ми го кажеш ли?

Дагда обмисля молбата ми известно време.

— Не. Още не, но един ден ще го сторя. Ако се срещнем в светли времена, когато си надвил най-страшния враг, ще ти кажа истинското ти име.

Пребледнях.

— Най-страшния враг? Сигурно имаш предвид Рита Гаур.

— Може би. — Той посочи звездата в кръга. — А сега — Скокът.

— Това е невероятно умение! Великата Елуса го използва, за да ни изпрати чак до земите на дървехората. Гюри Златокосата също, за да даде на Риа видение за Отвъдния кладенец. — Продължих по-тихо: — А Рита Гаур го използва, за да изпрати сянка на смъртта на майка ми.

Сребърните вежди се повдигнаха.

— На майка ти?

Затъпках на място.

— Не... На мен, но вместо това порази майка ми.

— И каква е душата на Скока?

Насочих вниманието си към обграждащите ни мъгли, които се усукваха около Дагда и мен и ни докосваха, както галеха огромното

дърво. Прегръщаха огромните му корени, както те самите — света отгоре.

— Всичко — рекох аз, — е свързано с всичко друго.

— Добре, синко, добре. А Отстраняването?

— Това научих от спящия дракон. И от един шут. — Поусмихнах се. — Показаха ми, че всяко живо създание е посвоему ценно.

Дагда се наведе към мен.

— Дори драконът?

— Дори драконът.

Той погладя брадичка замислено.

— Вярвам, че отново ще срещнеш този дракон, когато се събуди.

Дъхът ми секна, но преди да успея да попитам каквото и да било, той отново заговори.

— Прозрението, разкажи ми за Прозрението.

Няколко пъти се опитах да оформя думите с език, преди най-сетне да успея да ги изговоря. Най-после успях:

— Сърцето прозира неща, невидими за окото.

— Хммм. И какво още?

Позамислих се.

— Е, сега, когато зная повече за взора на сърцето, ще мога по-добре да гледам в себе си.

Дълбоките кафяви очи на Дагда ме гледаха изпитателно.

— И когато се взреш там, синко, какво виждаш?

Прокашлях се, понечих да заговоря и се спрях. Търсейки верните думи, аз помълчах известно време.

— То е... ами, като да се спускаш в Отвъдния кладенец. Колкото по-надолу стигаш, толкова повече откриваш. — Извърнах лице и слабо казах: — И намираш наистина страшни неща.

Старецът ме наблюдаваше със съчувствие.

— Какво още виждаш?

Въздъхнах дълбоко.

— Виждам колко малко всъщност знам.

Дагда посегна към мен и взе ръката ми в своята.

— Тогава, Мерлин, си научил нещо безценно. — Той ме придърпа към платформата си. — Наистина безценно! Досега си търсил душите на песните, но да знаеш колко малко знаеш, да си смирен, това е душата на самото вълшебничество!

Объркан, аз наклоних глава, опитвайки да осмисля казаното.

— След време, струва ми се, ще разбереш напълно. Смирението не е нищо повече от искрено уважение към пълния с удивление и изненади свят.

Бавно кимнах.

— Това звучи като нещо, което би казала Риа. — Погледът ми се спря върху безжизненото тяло на сестра ми и аз боязливо попитах: — Можеш ли да я спасиш?

Дагда не отвърна.

— Можеш ли?

За миг, който се разтегли сякаш безкрайно, той само ме гледаше безмълвно.

— Не зная, синко.

Гърлото ми се сви, сякаш самият Балор го бе сграбчил.

— Такъв глупак бях! Толкова вреда причиних!

Дагда предупредително посочи с пръст към една панделка от мъгла, която се развърза и се изправи. В същото време хвърли бърз поглед към друга ивичка, която незабавно се сви на кълбо. Обърна се към мен и тъжно се усмихна.

— Значи вече си видял и светлината, и мрака у себе си. Драконът, не само звездата. И змията, и гълъба.

Преглътнах с мъка.

— Когато ме посрещна, ти каза, че може да разбере къде се таи истинският извор на силата ти. Не съм сигурен, но мисля, че силата ти е по-тиха, по-деликатна от другите. Водят я ръката и главата ти, но извира от сърцето. Силата ти е в Седмата песен. Да прозираш със сърцето си, а не с очите.

Той повдигна вежди почти недоловимо.

— Имаше време — продължих, също едва доловимо, — когато бях готов да дам всичко, за да виждам отново с очите си. Все още го искам, много, но зная, че има и други начини човек да вижда.

Дагда леко стисна ръката ми.

— Добре виждаш, Мерлин.

Пусна ме и дълго време ме гледа.

— Ще ти кажа и още нещо. Макар че си познал много болка и ти предстои да познаеш още, очакват те и чудеса, млади момко. Истински чудеса.

34

ЕЛИКСИР

Бездънните очи на Дагда се обърнаха към дървесния ствол, по който блещукаха диаманти от роса. Погледът му се плъзгаше все по-високо и по-високо, към сплетените корени, които се топяха в мъглата далеч нагоре. Старецът им отдели малко повече внимание, сякаш можеше да зърне през мъглите земята оттатък. Най-сетне каза:

— А сега е време за твоята приятелка, с която ви свързват и кръв, и обич.

Той посегна към Риа със здравата си ръка. Сестра ми изглеждаше толкова застинала, толкова притихнала. Цветът се бе отдръпнал и от кожата, и от листната ѝ премяна. Стомахът ми се сви от болка, защото ужасно се боях, че тялото ѝ е твърде мъртво и изстинало, за да успее да я съживи дори най-великият сред духовете. Гюри не ми ли бе казала, че дори цялата сила на Дагда не може да съживи мъртвец?

Съвсем леко, той повдигна отпуснатата ѝ ръка и затвори очи, сякаш се вслушваше в далечен звук. После, без да отваря очи, ми нареди:

— Може да я пуснеш, Мерлин.

Поколебах се — имах усещането, че това със сигурност ще означава, че е мъртва. Напуснеше ли ме духът ѝ, отлетеше ли, нямаше да имам надежда да я видя отново. Колкото и да исках да чуя отново смеха ѝ, още повече се страхувах да я пусна да отлети.

— Мерлин — отново каза Дагда. — Време е.

Накрая я пуснах. Дълбоко в себе си усетих как духът ѝ леко се раздвижва. След това започна да се излива от мен, първо като тънка струйка вода, която набира сили и се превръща в река, способна да събори бент. Очите ми преливаха от сълзи, защото знаех, че дори Риа да оцелее в смъртната си форма, двамата никога вече няма да сме толкова близки.

Бавно, много бавно, аз издишах. Във въздуха между нас се оплетоха нишки от мъглица и скоро моите и нейните гърди бяха

свързани от сияещ мост. Той се задържа по-кратко от миг, а после избледня и изчезна.

Едва тогава обърнах внимание на раната на главата ѝ — тя започна да се затваря. Докато кожата заздравяваше, кървавите петна, вече кафяви, а не червени, започнаха да се изпаряват от къдравата коса, врата и дрехите ѝ. Цветът на бузите ѝ се възвърна, жизненост изпълни всяко листце и фиданка, от които бе направена премяната ѝ.

Единият показалец на Риа трепна, вратът ѝ се изопна. Най-сетне сиво-сините ѝ очи се отвориха, тези на Дагда — също. Взряна в обсипаните с имел корени, тя пое треперлив дъх, обърна лице към стареца, усмихна се и заговори:

— И ти живееш на дърво, също като мен!

Смехът ѝ се понесе наоколо като сребърен звън. Присъединих се и аз, а Дагда добави своя дълбок, силен смях към нашия. Докато се тресеше от веселие, огромното дърво също се залюля и ни поръси с капчици роса. Дори кацналият на рамото ми Бея нададе радостен зов. Сякаш цялата вселена се смееше с нас.

С озарени очи, Риа седна и обърна глава към мен.

— Мерлин, ти успя. Спаси ме!

— Не аз, Дагда те спаси.

— Не без помощта ти, млади момко. — Старецът приглади няколко сребристи косъма на челото си. — Като закриляше с такава обич както духа, така и тялото ѝ, ти я опazi от истинската смърт достатъчно дълго, за да успея да я съживя.

Той премести поглед към Риа.

— Ти също помогна.

— Така ли?

Старецът бавно кимна.

— Духът ти е толкова лъчист, Рианон, тъй ярък. Притежаваш жизнена сила, голяма колкото тази, която вложих в едно от Съкровищата на Финкайра, Огнената сфера.

Риа се изчерви, а аз си спомних оранжевото кълбо, което бях спасил от руините на Крепостта под покрота.

— Сферата лекува, нали?

— Да, лекува, но не само тялото, а и душата. В мъдри ръце Огнената сфера може да разгори отново надеждата и радостта, дори

желанието за живот. — Дагда се обърна към мен. — Ти, Мерлин, знаеш повече от всеки друг колко ярко гори духът на сестра ти.

Осъзнах, че все още долавям дълбоко у себе си частица от докосването на духа ѝ. Частица от сестра ми бе останала у мен завинаги.

— Да — продължи крехкият среброкос старец. — Едва започваш да се учиш, млади вълшебнико, но част от урока беше да прегърнеш и духа, и мъдростта на сестра си. Важна част.

— Осмата ми Песен, така да се каже.

— Да.

Погледнах към Риа.

— Аила се опита да ми го каже, но аз не исках да я разбера. Сега обаче мисля, че започва да ми става ясно.

Тя докосна амулета си.

— Това може да се нарече... инстинкт.

Беля издаде кудкудякащ звук и ми се стори, че се смее. Помахаш с ръка през мъглата, издигаща се под нас.

— Инстинктът ми подсказва, че Финкайра е истинският ми дом. И все пак... друг инстинкт ми казва, че не е. Кой от тях е верният?

Старецът се усмихна тъжно.

— Учиш се. Както истинската любов често смесва радостта и тъгата, истинските инстинкти често смесват противоположни чувства. В този случай обаче мога да ти помогна. На хората не им е писано да живеят дълго във Финкайра. Колкото и добре да се чувстваш тук, трябва някой ден да се върнеш на Земята. Може да поостанеш, защото още имаш работа за вършене, но в края на краищата ще трябва да си отидеш.

Прехапах устни.

— Не може ли да ми позволиш да остана?

Дагда поклати глава със съчувствие.

— Бих могъл, но няма да го направя. Световите трябва да останат разделени, защото всеки има своя тъкан и дух, които трябва да бъдат почитени. — Той въздъхна печално. — Затова съм принуден да се боря с Рита Гаур на толкова много фронтове. Той иска да разкъса тъканта на Отвъдния свят, Земята и Финкайра и да ги сплете с покварата си. Искане да ги управлява като едноличен господар.

— Затова ли финкаирците са изгубили крилете си? — попита Риа, насочила поглед към облаците. — Забравили са как почитат тъканта?

— Инстинктите ти са наистина силни, Рианон. В правилна посока мислиш, ала останалото трябва да откриеш сама.

— Дагда, може ли да попитам нещо? — Попитах аз, търсейки правилните думи. — Има едно пророчество, според което само дете с човешка кръв може да надвие Рита Гаур и слугите му. Вярно ли е това? И ако да, детето един от нас ли е?

Старецът прокара ръка по стръкче имел.

— Макар да не мога да ти разкрия всичко, което искаш да знаеш, ще ти кажа следното: пророчеството носи много тежест. И макар че сестра ти победи Балор, само ти можеш да спреш Рита Гаур във Финкайра.

Гърлото ми отново бе пресъхнало. Спомних си сянката на смъртта, която Елън бе погълнала и прошепнах:

— Ако умра в битка с Рита Гаур, кажи ми едно. Има ли някакъв начин да спасим живота на майка ни?

Погледът на Риа поглеждаше ту към Дагда, ту към мен, а Беля нервно крачеше по раменете ми и пърхаше с криле.

Старецът си пое дълбоко дъх.

— Имаш време, макар да не е много. Остават само няколко часа, преди да свърши пълният лунен месец. С него ще свърши и животът на майка ти.

— Еликсирът — рекох умолително. — Може ли да ни го дадеш?

Дагда протегна ръка към един от дебелия клони и внимателно докосна с показалец една капка роса. Тя остана на пръста му и се втвърди, превръщайки се в купичка с размерите на напръстник. Той я отлепи от пръста си и я сложи на дланта си, трепна леко и напръстничето се напълни с червена течност — кръвта на самия Дагда! — а отворът му се запечата.

— Ето. — Той говореше уморено, сякаш това действие го бе изтощило. Ръката му леко трепереше, когато ми подаде напръстника. — Вземи.

Когато отворих торбата си и сложих вътре Еликсира, ноктите на Беля се вкопчиха в рамото ми и ястребът сгуши пернатото си тяло във врата ми.

Дагда знаеше какво ще го попитам.

— Не, Мерлин, не може да дойде с теб. Приятелят ти Беля даде своя смъртен живот, за да спаси твоя в Крепостта под покроба. Сега мястото му е тук.

Ястребът подсвирна унило и докато мъглите се кълбяха около нас, погледите ни се срещнаха за последен път.

— Ще ми липсваш, Беля.

Птицата отново се сгуши във врата ми, а после бавно се отдалечи. По лицето на Дагда също се четеше болка.

— Това може би няма да те утеши, ала ми се струва, че един ден, в друга земя, ще усетиш на рамото си ноктите на друга вярна птица.

— Не искам друга вярна птица.

— Разбирам те. — Старецът протегна към мен здравата си ръка и докосна бузата ми. — Сега трябва да поемете по различни пътища, макар че никой не знае в какви посоки ще ви поведат.

— Дори ти?

— Дори аз. — Дагда повдигна имела от раменете ми. — Сега вървете, деца мои, и бъдете смели.

Докато мъглите ме обливаха като вълна, в ушите ми прозвуча последният писък на Беля. После вълната погълна всичко.

ЖЕЗЪЛ НА ВЪЛШЕБНИК

Блесна ярка светкавица и се стопи в мрака. Само няколко звезди блещукаха в небето. Озовах се отново на колене, а Риа седеше до мен. Мъглата обаче бе заменена от нащърбени скали и отвесни урви — вместо до Дървото-душа, ние стояхме в центъра на окръжност от лъскави камъни. Недалеч от нас лежеше трупът на огромен воин.

Хванах Риа за ръката.

— Върнали сме се при Кладенеца.

— Вярно е, вярно е, вярно е. — Прегърбената фигура на Бъмбълви изникна от полумрака. — Мислех, че няма да се върнете. И виждам, че си донесъл тялото на...

— Риа — прекъсна го тя. — Жива и здрава.

Бъмбълви спря в крачка. Дори на слабата светлина виждах ококорените му очи. После ъгълчетата на устата му почти недоловимо се извиха нагоре. Това продължи само миг, но бях сигурен, че се е усмихнал.

Обърнах поглед към небето, търсейки следа от луната, но не открих нищо. Нищичко. Прехапах устна. Само ако не бях изгубил онези безценни минути с Рита Гаур!

Риа ненадейно посочи към слабо сияние, току-що появило се иззад един облак.

— О, Мерлин! Само това е останало от луната. Ще изчезне, преди да е съмнало.

Скочих на крака.

— Майка ни също, освен ако стигнем до нея първи.

— Как? — Риа също се изправи и се обърна към южното небе. — Арбаса е толкова далеч.

Сякаш за да ни отговори, целият рид внезапно се разтнесе. Последва нов трус, после още един. Още един. И още един. И от двете ни страни започнаха да падат канари. Извадих жезъла изпод колана си се подпрях на него. Тогава с втория си взор долових силует на

хоризонта. Подобно на бързо растящ хълм, той скри звездите, но аз знаех, че това не е хълм.

— Шим! — извиках аз. — Тук сме!

След миг великанът се извисяваше над нас. Краката му строшиха няколко канари, когато отпусна цялата си тежест на тях, наведе се и опря на земята огромната си длан. С Риа бързо се покачихме на нея, а Бъмбълви ни последва неохотно.

Шим криво се усмихна изпод топчестия си нос.

— Аз се радва ви види.

— Да ни види сметката — изстена Бъмбълви и стисна плаща си.
— Дошъл е да ни види сметката.

— И ние се радваме да те видим! — отвърнах аз.

— Откъде разбра, че се нуждаем от теб? — попита Риа. — И къде да ни намериш?

Шим се надигна. Макар да опитах да запазя равновесие, все пак паднах в дланта му и почти се ударих в сгушения в нея Бъмбълви. Риа пък седна до нас с грацията на кацащ лебед.

— Аз заспал и сънувал... — Заобяснява великанът, но замлъкна и сви устни. — Не спомня! Така де, сънят се превърна в ястреб, като онзи, дето стоял на рамо ти, само че целият бледосив, вместо кафяв. — Трепнах, почувствал старата болка между лопатките и друга в сърцето си, а Шим продължи: — И тогава онзи ястреб ми изпискал и аз събужда. Със силносно усещане, че трябва ви намери! И най-странно било, че имал картинка в главата си къде да дойде.

Риа се усмихна.

— Сънят ти е бил видение от Дагда.

Рунтавите вежди на гиганта се повдигнаха.

— Ти си верен приятел, Шим! Сега ни отведи до Арбаса.

Хвърлих поглед към остатъка от луната, която ми се стори още по-бледа отпреди.

Духна свеж ветреца и опъна туниката ми като платно, а Шим се обърна и пое с тежка стъпка през възвишенията на Изгубените земи. С три-четири крачки измина разстояние, което ни бе отнело няколко часа. Едва достигнал долината, той вече приближаваше следващия хребет. След минути във въздуха се понесе аромат на дим и разбрах, че сме стигнали падината на спящия дракон.

Когато Шим зави на юг, за да прекоси канала, около нас се завихриха океански мъгли. Розовите му очи блеснаха.

— Не ви ли казал, че се надява един ден пак да прекося водата с вас? — Смахът му се изтърколи по вълните, които се плискаха в краката му. — Съвсем, напълно, абсолютно.

Ала никой от нас не се присъедини към веселието му. Бъмбълви се бе хванал за корема и мърмореше за недостойната гибел на велик шут като него. Риа и аз пък следяхме нощното небе и се опитвахме да не изпускаме от очи бързо чезнещата луна.

По звуците и миризмите, както и ритъма в крачките на Шим, можех да усетя някои от промените в терена. След като излезе от водата, той премина по едно крайбрежно плато, а бързо след това — по хълмовете. Скоро стъпките му станаха по-малки, а наклонът се увеличи. Движехме се по-високо сред заснежените възвишения, чак до Варигал. Стори ми се, че дочух песнопения на дълбоки гласове, но звуците бързо изчезнаха.

Въздухът стана влажен, когато слязохме от планините, сред плетеница от хълмове и блата. Знаех, че някъде наблизо е кристалната пещера на Великата Елуса. Дали паякът беше там, свит сред Съкровищата на Финкайра? Или дебнеше таласъми и духове-двойници, за да задоволи бездънния си апетит?

Под нас започнаха да пращят клони — навлизахме в леса Друма.

Богати смолисти аромати гъделичкаха ноздрите ми, към небето напиряха огромни дървесни силуети, някои високи почти колкото Шим. Не можех да не си спомня за горещото му желание отпреди няколко месеца. „*Да съм голям колкото най-високото дърво.*“

Е, то се беше сбъднало. Седнал в дланта му, аз се вирах още по-съсредоточено в луната над главите ни и все повече се убеждавах, че моето най-голямо желание ще остане изпълнено.

Когато започнах да се чудя дали въобще виждам луната, или просто си представям светлината ѝ, пред нас се издигна нова сянка. Беше по-висока и по-дебела от другите, издигаше се с величието на Дървото-душа на Дагда. Най-последно — Арбаса. Сред клоните ѝ блестеше като звезда колибката, където ни чакаше Сапфиорооката Елън.

Шим се наведе и постави ръка на един от дебелия корени. Грабнах жезъла си и скочих на земята, следван от Риа и Бъмбълви.

Извиках с благодарност на Шим и се обърнах към Арбаса, надявайки се този път да ми позволи да премина.

В този момент огромният ствол нададе нисък, стържещ стон, кората му се напука и се отвори. Хвърлих се през входа, взимайки стъпалата по две наведнъж, без дори да поглеждам към руните по стените. Когато нахълтах през завесата от листа, Икщма, кръглооката катерица, изписка, завъртя се диво и изпусна на пода купа вода. Когато Риа влезе след мен, той хукна към нея, бърбрейки шумно.

Елън лежеше със затворени очи на пода, където я бяхме оставили. Същата ухаеща на бор възглавница крепеше главата ѝ, покриваше я същото блещукащо одеяло. Ала, докато оставях жезъла си и прикляках до нея, виждах, че много се е променила. Бузите ѝ бяха по-бели от кост, по челото ѝ имаше бръчки на страдание. Изглеждаше много по-слаба, почти безплътна, като луната. Поставих глава на гърдите ѝ с надеждата да чуя пулс, ала не долових нищо. Докоснах напуканите ѝ устни, за да усетя и най-лек дъх, ала не почувствах нищо.

Риа клекна до мен, бледа почти колкото майка ни. Неподвижно ме гледаше, докато вадох напръстничето с Еликсира от торбата си. Докоснат от лъчите на огнището, той грейна в яркочервено, като кръвта на самия Дагда. Алени отсенки плъзнаха из цялата стая.

Не смеех да си поема дъх, докато изтръсквах капчицата в устата на майка ми. *„Моля те, Дагда. Умолявам те, нека не съм закъснял. Нека не умира.“*

Почти не обърнах внимание, когато Икщма изскимтя и уви опашка около крака на Риа. Нито пък когато Бъмбълви влезе, клатейки унило глава, или когато първите лъчи на изгрева се провряха през листата, покрили източните прозорци. Всяка фибра на съществото ми обаче ликуваше, когато майка ми отвори очи.

Щом видя Риа и мен, тя извика от изненада и по бузите ѝ се разгоря руменина. Елън плахо си пое дъх и вдигна ръце към нас. Поехме ги и ги стиснахме здраво. Риа тихо ридаеше, а очите ми се напълниха със сълзи.

— Деца мои.

Риа се усмихна през сълзи.

— Вече сме тук... мамо.

Елън сбърчи чело.

— Прости ми, детето ми, че не ти казах, преди да заминете. Реших, че ако умра, ще те боли още повече.

— Нямаше нужда да ми казваш. — Риа докосна амулета от дъб, ясен и глогина. — Вече знаех.

Побутнах я и се ухилих.

— Каквото знае за инстинктите, го е научила от мен.

И тримата се засмяхме — майка, дъщеря и син — сякаш дългите години раздяла не съществуваха. Дори някой ден да се наложеше да се разделим, сега сърцата ни бяха изпълнени с една-единствена непоклатима истина. В зората на новия ден, сред клоните на великото дърво, ние бяхме заедно. Най-после заедно.

Едва след още много смях и разговори замлъкнахме, за да закусим добре с потопените в мед ядки на Икщма и розмаринов чай с много мента. Едва след петата порция обърнах внимание на блещукащия предмет до огнището. На стената от живо дърво бе опряна Цъфтящата арфа и вълшебните ѝ струни сияеха. Зад Арфата имаше още няколко предмета. Изумен, аз облизах мед от пръстите си, станах и пристъпих по-близо.

Не можех да повярвам, но беше истина. Всичките Съкровища на Финкайра бяха в къщурката на Риа!

Ето го Повелителя на бляновете, елегантно извитият рог, който според Каирпре можеше да съживи всяка мечта. До него лежеше Душегубеца, двуострият меч. Когато докоснах дръжката му, могъщото острие на колана ми прозвънтя тихо и ми напомни, че и на него му е отредено величие. Видях и прочутия плуг, който може да оре сам, мотиката, която сама с грижи за семената и трионът, който реже само толкова дърва, колкото е нужно, както и всички останали Седем мъдри сечива, с изключение на онова, което бе изгубено. За миг се запитах какво ли бе то и къде е сега. Тогава стигнах до последното Съкровище, Огнената сфера, която светеше като ярка факла. Или, както бе казал Дагда, като ярък дух.

— Съкровищата — промълвих аз, неспособен да извърна поглед.

Риа се присъедини към мен и ме хвана за ръка.

— Икщма ми каза, че Великата Елуса ги донесла малко преди да пристигнем. — Катерицата гневно избъбра нещо и тя се усмихна. — Сега ми напомни, че ги е донесла само до поляната пред Арбаса.

Понеже била твърде голяма, за да ги внесе, помолила — е, наредила — на Икщма и семейството му да свършат това.

Объркан, погалих с пръст дървената рамка на Арфата.

— Дагда сигурно е изпратил на Великата Елуса съобщение, както и на Шим. Но защо? Съкровищата са били в безопасност в пещерата й. Беше се съгласила да ги пази навеки.

— Не навеки, само докато намери някой, достатъчно мъдър, за да избере правилните пазители за тях. Преди Стангмар Съкровищата принадлежаха на всички финкаирци. Великата Елуса вярва, че трябва отново да бъде така и аз съм съгласна.

По-объркан от всякога, аз поклатих глава.

— Но кой е достатъчно мъдър, за да избере пазителите? Великата Елуса би могла да се справи с това по-добре от всекиго.

Риа замислено се загледа в мен.

— Тя не мисли така.

— Не искаш да кажеш...

— Да, Мерлин. Иска ти да го сториш. Както е казала на Икщма, „Финкайра отново си има вълшебник“.

Преглътнах с усилие и пак погледнах предметите до стената. Всеки от тях, независимо от размерите или формата си, притежаваше магия, която можеше да помогне на всички обитатели на Финкайра.

Риа ми се усмихна широко.

— Е, какво ще правиш?

— Наистина не зная.

— Трябва да имаш все някаква идея.

Наведох се и взех жезъла си от пода. Жезъл на вълшебник.

— Ами... Мисля, че Повелителят на бляновете трябва да отиде при Каирпре, най-мъдрият сред бардовете. — Посочих Бъмбълви, който още се тъпчеше с ядки и мед. — И мисля, че най-малко смешният шут на света трябва да получи честта да му го занесе.

Риа кимна одобрително. Окуражен, аз хванах дръжките на плуга.

— За повечето Мъдрите сечива още не съм сигурен, но за плуга знам. Познавам един мъж на име Хон, който ще го използва добре и ще го споделя с радост.

След това вдигнах Огнената сфера. Претеглих я, усещайки в дланта си пулсиращата й топлина. Без да продумам, я подадох на Риа,

чиято листна премяна сякаш се движеше, озарена от светлината на сферата.

Лицето ѝ се изпълни с удивление.

— За мен?

— За теб.

Тя понечи да възрази, но аз я изпреварих.

— Помниш ли какво ни каза Дагда? Огнената сфера може да върне пламъка на надеждата, на радостта и дори желанието за живот. Принадлежи на някого, чийто дух грее ярко като нея.

Очите ѝ блестяха, докато разглеждаше сферата.

— Ти ми даде нещо още по-ценно от това.

Погледите ни се срещнаха и ние дълго се гледахме. Накрая сестра ми посочи към Цъфтящата арфа.

— Ами това?

Усмихнах се.

— Мисля, че трябва да я дам на двама души, чиято градина цъфтеше наред Покварените земи, когато всичко наоколо бе мъртво.

— Т'еилеан и Гарлата?

Кимнах.

— И този път, когато ги посетя, не очаквам нищо повече от това да ме посрещнат като приятел. — Отново докоснах дъбовата рамка. — Само че първо сам ще я понося още малко. Имам недовършена работа в Мрачните хълмове.

Риа вдигна лице към арката от клони над главите ни.

— Тогава и аз имам, струва ми се.

— Наистина ли? — Повдигнах вежда. — Каква работа имаш там?

— Ще бъда водач. Имам брат, който тъй лесно се губи.

Издание:

Автор: Т. А. Барън

Заглавие: Седемте песни

Преводач: Илиана Велчева

Година на превод: 2013

Издание: първо

Издател: ProBook; Про Филмс ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Скала принт“ — София

Излязла от печат: 23.06.2014

Редактор: Илиана Велчева

Коректор: Марко Кънчев

ISBN: 978-954-2928-52-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8659>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.